

Ὁ ΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαζιαία ἑκαδοεὶς τῆς Πανελληνίᾳ Ὁρθοδόξῃ Ἐνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2016 Ἀββακούμ Προφήτου, Μυρότης Μάρτυρος, Θεοφίλου Ὁσίου, Πορφυρίου Κουσκκαλιβίτου

ΕΤΟΣ ΝΣΤ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2142

1ον

Ἐν Ἁγίῳ Ὅρει τῇ 8^ῃ Νοεμβρίου 2016

Σύναξις τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ πασῶν τῶν ἀσωμάτων καὶ ἐπουρανίων Δυνάμεων.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ὡσποιοῦ Τριάδος.

Πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τοῦς Σεβαστοῦς ἁγίους Καθηγουμένους τῶν Ἱερῶν Μονῶν.

«Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογῇ ἐν ἑμοὶ ἔμπρο-

σθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ ἐμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». (Μτ. Ι, 32)

«Εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ τῷ ἱκανῶσαι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί», ὅπως κατεσχῇν εἶναι καὶ λέγεται ὁ μοναχισμός, τὸ ἀκρότατον τῆς εὐαγγελικῆς πο-

λείας, ἡ κλήσις τῆς ὁποίας ἀπαίτει κατὰ τὸ ἀποστολικὸν λόγιον: «περιπατεῖται ὑμεῖς ἀξίως τοῦ Κυρίου εἰς πᾶσαν ἀρεσκείαν ἐν παντί ἔργῳ ἀγαθῷ καρποφοροῦντες καὶ αὐξανόμενοι εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ», «ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ», αὐτῆς τῆς γνώσεως διὰ τῆς φωτοῦρου διδασκαλίας τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων τῆς

Ἐκκλησίας, ἡλθαμε εἰς ἐπίγνωσιν τῶν κρίσιμων δογματικῶν ζητημάτων πίστεως, τὰ ὁποία σχετίζονται μετὰ τὴν **παναίρεσιν** τοῦ διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρησκειακοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, καὶ τὰ ὁποία διενεργοῦνται κατὰ τῆς ἁγίας καὶ ἀμωμῆτου ὀρθοδόξου πίστεως. Ἐπὶ 114 συναπτά ἐτη, ἀρχῆς γενόμενης τὸ 1902, ὁ ἐκάστοτε **Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως** πρωτοστατεῖ, ἔργῳ καὶ λόγῳ, στὴν ἐπιβολὴ τῆς παν-

αιρετικῆς καινοφανοῦς διδασκαλίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Δυστυχῶς, παρατηρεῖται ἐντὸς τῶν περισσοτέρων μονῶν καθὼς καὶ κελλιωτικῶν συνοδικῶν ἡ καλλιέργεια ἐνὸς κλίματος ἀμεριμνησίας καὶ ἀδιαφορίας, ἡ ὁποία ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς ἡθελήμενης ἀνομίας, με ἀποτελέσματα οἱ ἐκεῖ μοναχοὶ πατέρες νὰ ἀννοοῦν ἕως καὶ τὰ βασικότερα περὶ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τούτων οὕτως ἐχόντων, κατόπιν πολλῆς

καὶ ἐμπόνου προσευχῆς, ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως μᾶς ὑπέδειξε νὰ ξεκινήσουμε ἀγῶνα ὁμολογιακὸ, θεμελιωμένον στὴν ἀντιαιρετικὴ στάσι τῶν ὁσίων Πατέρων τοῦ παρελθόντος, ἐξαίρετως τῶν Ἀγιορειτῶν.

Διαιτὶ ἀποφάσεις τῆς λεγομένης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου (ΑκΜΣ), εἶναι αἰρετικά

Ἡ μελέτῃ τῶν ἀποφάσεων τῆς λεγομένης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου (ΑκΜΣ), ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἁγιοπατερικῆς διδασκαλίας καὶ ὄχι κατὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

«*Ἦξεις ἀφήξεις! αἱ ἀποφάσεις! Τό Κολνμβάρι ὁδηγεῖται ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ εἰς καταποντισμόν!*»

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΚΟΛΥΜΒΑΡΙ

Ὅταν τὸ Φανάρι δὲν εἶχε ἀκόμη παραδοθῇ εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν

Τοῦ **π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ**

1. Ὁ 20ὸς αἰώνας ἔχει χαρακτηριθεῖ «αἰώνας τοῦ οἰκουμενισμοῦ», τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ. Ἡ πολιτικὴ ἔκφρασις τοῦ οἰκουμενισμοῦ ταυτίζεται μετὰ τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς στόχους τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ τῆς παγκοσμιολογίης, ἡ δὲ θρησκευτικὴ μετὰ τοὺς οἰκουμενικοὺς διαλόγους καὶ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς «Πανθρησκείας». Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 20οῦ αἰῶνα καὶ κυρίως μετὰ τὸ «Διάγγελμα» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὸ 1920, ποὺ ἀναγνωρίζει DE FACTO ὡς «ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ» τὴν δυτικὴν αἰρετικὴν πανσπερμία, ἐντάχθηκε ἐπίσημα καὶ ὁ πρῶτος θρόνος τῆς Ὀρθοδοξίας στὴν «Οἰκουμενικὴ, λεγόμενη, Κίνηση». Μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ διαλόγου γιὰ τὴν ἐπιστροφή στὴν ἀποστολικοπατερικὴ Ὀρθοδοξία τῆς ἀποσχισμένης ἀπ' αὐτὴν δυτικῆς Χριστιανοσύνης ἐνεπλάκη καὶ αὐτὸς στὸν Οἰκουμενισμό, ποὺ κατὰ τῆς ὑπάρξεώς του ποικίλες ἀποδείξεις ὑπηρετεῖ τοὺς παραπάνω στόχους. Σ' αὐτὴ τὴν στρατέυσ ἀκολούθησαν τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ οἱ ἄλλες τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ἐτοῖ ὑπηρετοῦν τὰ συμφέροντα τῆς Κοσμικῆς Ὑπερδυναμῆς, προτάσσοντας τὴν «πολιτικὴν», σὲ ὅλες τῆς ἐκφράσεις τῆς, καὶ καθιστώντας τὴν «ὀρθοδοξία» ταπεινὴν θεραπαινίδα τῆς. Ἡ περὶ τὴν τῆς πρόσφατης (Ιούνιος 2016) «Μεγάλης» Συνόδου στὴν Κρήτη εἶναι σαφὲς ἔκφρασις τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ ἔχουν γραφεῖ πολλὰ γ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Οἱ Οἰκουμενιστὰς μὴ δὲν παύουν νὰ διακηρύσσουν, ὅτι στὴν κίνησιν αὐτὴν μετέχουν με ἀπόλυτὴ ἐλευθερία καὶ προβάλουν τὴν παραδοσιακὴ μας Ὀρθοδοξία, ἐνῶ τὰ πράγματα ἀποδεικνύουν πλήρη ἀποστασιοποίησιν ἀπὸ τὴν πατερικότητα καὶ στὴν οὐσία ἀρνήσιν τῆς, μετὰ τὴν νεοκατασκευασμένην πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν παραπάνω στόχων «μεταπατερικὴς θεολογίας».

Καὶ ὅμως, μιλώντας γιὰ τὸν Οἰκουμενικὸ μας θρόνον, ὑπῆρξε ἡ προσοικουμενιστικὴ περίοδος, ὅταν, παρὰ τὴν πολιτικὴν του ταλαίπωρία μέσα στὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία, εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ κινεῖται ἐλεύθερα στὸ χωρὶ τῆς Πίστεως καὶ νὰ ἐκφράζει ἐλεύθερα τὸ ἀδούλωτο ὀρόνημα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος πρὸς κάθε κατεύθυνση. Στὴ σημερινὴ «Βαβυλωνία αἰχμαλωτισίας» μὲς γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸν μακαριστὸ ὀρθόδοξο πρωτοπρεσβύτερον π. Γεώργιον Φλωρόφκι - ἡ παναίρεσις τοῦ Πατριμοῦ καὶ ὁ αἰρεσιάρχης Ἠγέτης του, ὁ Πάπας, ἀποκαλοῦνται καὶ γίνονται δεκτὰ ὡς «ἐκκλησίαι», γνήσιαι καὶ αὐθεντικαί, μετὰ τὴν ἐπικρατήσασα πιά στὴν οἰκουμενιστικὴ μας γλώσσα ἔκφρασις «ἀδελφὴ ἐκκλησία»!

Ἐκεῖνοι, ποὺ «ἐπιστημονικὰ» - δὴθεν προτείνουν - καὶ ἀναλαμβάνουν τὴν ἐκ νέου γραφὴ τῆς ἱστορίας (τὸ σύνθημα εἶναι: νὰ ἀναγραφεῖ ἡ ἱστορία), οὐσιαστικὰ κατεργάζονται τὴν διαγραφὴ τοῦ παρελθόντος γιὰ τὴν ἀπόδομησιν τοῦ παρόντος. Καὶ ὁ θρησκευτικὸς οἰκουμενισμός,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Μήνυμα τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως ἐπὶ τῇ 25ετίᾳ τῆς Ἐκλογῆς του

«...Εὐχαριστοῦμεν ἐκ βάθους καρδίας ὅλους τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ἡμετέρας Μετριοτήτος, νὰ ἀρῇ τὸν σταυρὸν τοῦ Πατριαρχικοῦ ἀξιώματος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἔθηκεν εἰς τοὺς ὡμούς ἡμῶν ἅμα τῇ ἡμετέρᾳ ἐκλογῇ, ἐπιθέσασα ἐν ταύτῃ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ εὐσεβοῦς Γένους τῶν Ὀρθοδόξων, τὸν σὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ὁρόνου, ὅσον καὶ συμμάχους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας... Αἱ ποικίλαιναι ἐπισημειῖς τῆς ἡμετέρας Μετριοτήτος εἰς τὰς ἀνά τὴν ὑψηλὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Πανιερῶν Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τῶν χριστιανικῶν πληρωμάτων, καθὼς καὶ μετὰ τῶν ἐντύμων Ἀρχῶν τῶν διαφόρων Χωρῶν, ἀπαιτεῖται δὲ ἡμῶς μοναδικὴν εὐκαιρίαν εὐκαιρίας διαλόγου, διαπροσωπικῶν ἀγώνων καὶ συμπεριμετασμοῦ. Ἡ πορεία αὐτὴ δὲν θὰ εἶχε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, ἀνεῖ τὴν ἀγάπης καὶ τῆς συμπαράστασης τῶν Ἀδελφῶν Προκαθημένων τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ἡ φιλάδελφος αὕτη στήριξις τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων, τοὺς ὁποίους καὶ εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκφράσις σεβασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ κλήρου, τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ φιλογενοῦς λαοῦ, ἀπὸ τὸ νοτιώτερον ἄκρον τῆς Ἀφρικῆς ἕως τὴν Σιβηρίαν, καὶ ἀπὸ τὴν Ἄνω Ἀνατολὴν ἕως τὰ πέρατα τῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Δίχως σχόλια, ὑπονοούμενα καὶ ὑπαινιγμούς ἐκ μέρους τῆς στήλης μας

Μὲ ποιῆς «εὐκαιρίες» καὶ διατὶ οἱ Μασόνοι ἀναφέρουν εἰς τὰ ἐντυπὰ τους τὸ ὄνομα τοῦ σημερινοῦ Οἰκ. Πατριάρχου μας; (Μήπως μᾶς ἔχουν πιάσει ἐν τέλει «εἰς ὕπνον βαρούχαιον»;) Α'

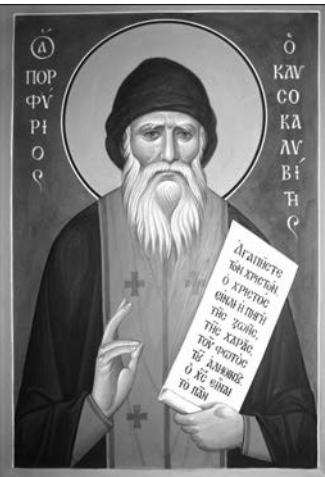
Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς φέρει βαρέως τὴν «καταδικήν» του ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν γνωστὴν Ἀπόφασίν τῆς τοῦ 1993, ἀναδιατυπωμένη πολλὰκις ἐκτοτε. Για τοῦτο καὶ κάνει τὸ πᾶν ἡ μασόνια νὰ προσεγγίξῃ τοὺς κληρικούς μας, εἰτε κάνοντας τοὺς ἰδίους μασόγους εἰτε μετὰ διφορούς διωρεῖς πρὸς ἄλλους - ἀθώους ἰσως αὐτοὺς - γιὰ τῆς ἀνάγκης τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τοῦ χειμαζομένου κατὰ τόπους ποιμνίου τοῦς.

Ἐν συνεχείᾳ, τόσο τῇ μασονικῇ ιδιότητι τῶν κληρικῶν μας ἐκείνων ὅσο καὶ τῆς διωρεῖς ποὺ λαμβάνουν ἄλλοι ἐκ αὐτῶν τῆς διαμνημονεύει πάντα ἡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἡ δαιμονιώδης ἐπισημείωσις.** Σελ. 3
- **Τί ἐστὶν ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ.** Σελ. 4
- **Ἐκκλησιαστικὴ Γλῶσσα καὶ μεταφράσεις.** Γράφει ὁ **κ. Νικόλαος Σακαλάκης.** Σελ. 4
- **Ἐπιστολὴ Κληρικῶν πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης.** Σελ. 6
- **Ὁ κ. Ράμα καὶ ἡ Μεγάλῃ Ἀλβανία.** Σελ. 8

Νὰ πῶ σήμερα ὅτι δὲν συστέλλομαι. Νὰ πῶ ὅτι δὲν ντρέπομαι, ἐγὼ νὰ μιλῶν γ' αὐτὸν ποὺ ἤρξαμε ἀπὸ τὸ 1980, ποὺ νευτήκαμε, ὡς οἰκεῖο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ποὺ ὁλος ὁ κόσμος ὑποκλινόταν στὴν ἀθάσση ταπεινώσιν, ἀπλότητι, ἐκούσια ἡπιότητα, κατὰστάσεις ποὺ κρύβονταν μέσα στὸ ἐκπληκτικὸ χάρισμα τῆς Διορατικότητος ποὺ εἶχε;

Σὲ παρακαλῶ Ἅγιε Πορφύριε, φώτισέ με νὰ γράφω γιὰ σένα αὐτὸ ποὺ ἔχω μέσα στὴν καρδίᾳ μου! Τὸ διορατικὸ χάρισμά του, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχουν γραφεῖ πολλὰ, ἦταν αὐτὸ ποὺ ἄμεσα ἀντιλαμβάναντο ὅσοι φορεῖς καὶ νὰ τὸν ἔβλεπες.

Πιστεύετε με ὅμως, ὅσο καὶ νὰ φαίνεται ἀνόητον, δὲν νοητέηκα ποτέ ἀπὸ αὐτὸ τὸ θεϊκὸ χάρισμα, γιὰτὶ ἡ καρδίᾳ μου δὲν εἶχε αὐτὸ πρῶτιστᾳ ἀνάγκη, ἀλλὰ νὰ καταλάβει πῶς λειτουργοῦσε ἡ καρδίᾳ του, πῶς ἦταν ἡ βαθύτερη σχέση

μετὰ τὸν Θεό. Ποιὸ ἦταν τὸ Μυστικὸ τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου. Δὲν μοῦ ἔδωσε ποτέ τὴν ἐντύπωση τοῦ Γέροντος ποὺ ἀπαύεισε με τρόπο, ὑποκαθί σὲ αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔλεγε, ἀλλὰ, ἐνῶ μιλοῦσε αὐθεντικὰ καὶ εὐθεῖον στὴ συνειδήσιν σου, σοῦ ἄφηνε μία τέτοια ἐλευθερία, ποὺ προκαλοῦσε τὸ φιλοτιμοῦ.

Ἐνῶ σοῦ ἔλεγε ἀπίστευτα πράγματα καὶ σοῦ ἀπεκάλυπτε ὅλα τὰ κεκρυμμένα γιὰ νὰ σε βοηθήσῃ, αὐτὸ ποὺ κυριολεκτικῶς στὴν ἀποκαλυπτικὴ αὐτὴ ἐπικοινωνίᾳ ἦταν ἡ ἐν Χριστῷ ταπεινώσιν καὶ ἀγάτῃ, χωρὶς κανένα συναισθηματισμό.

Ποιὸ ὅμως ἦταν τὸ Μυστικὸ του;

Ἡ διόρασις, ἡ ἀπλότητι, ἡ ταπεινότης, ἡ διαρκὴς ἐπικοινωνία του μετὰ τὸν Τριαδικὸ Θεό, ἦταν καταστάσεις ἐμφανέστατες. Εἶχε γίνῃ τὸ φῶς τῆς γῆς, τὸ ἅλως, ἡ πόλις ἐπὶ Ὅρους κειμένη!

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τὴν 6ην Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ὁ Ἅγιος σόζει τοὺς ἐν θαλάσσῃ κινδυνεύοντας. Εἰκὼν ἐκ τοῦ **Ι. Ν. Ἀγ. Νικολάου Ὁφφανού, Θεσσαλονίκης.**

Παρέμβασις καὶ κείμενον εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Νοέμβριος 2016)

Τοῦ **Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου 1ον**

Στὴν τελευταία Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (23-24 Νοεμβρίου 2016) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών κ. Θεολόγος διάβασε τὴν εἰσήγησίν του, μετὰ τὴν «Ενημέρωσις περὶ τῶν διεξαχθεισῶν ἐργασιῶν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» καὶ στὴν συνέχεια ἐγένε ἐνύρτατη συζήτηση γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς εἰσηγήσεως καὶ ἐλήφθησαν ἀποφάσεις.

Ἡ εἰσήγησις εἶχε τρία βασικά σημεῖα, πρῶτον τὸ Συνοδικὸ Πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ προετοιμασία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, δευτερον ἡ διαχρονικὴ συνεισφορά τῆς Ἐκκλησίας μας στὴν προετοιμασίᾳ καὶ διαμόρφωσιν τῶν κειμένων τῆς, καὶ τρίτον οἱ προτάσεις γιὰ τὰ περαιτέρω. Στὴν πραγματικότητα ἡ εἰσήγησις ἐκίνησε στὸν ἄδραν τῆς ἐνημερώσεως τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας γιὰ τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης καὶ γιὰ τῆς ἀποφάσεις ποὺ ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἡ Ἱεραρχία μας.

Κατὰ τῆς Συνεδριάσεως ἔκανα δύο προφορικὰς παρεμβάσεις καὶ κατέθεσα ἓνα κείμενον στὰ Πρακτικά, στὸ ὁποῖο ἀνέλυα περισσότερο τῆς ἀπόψεώς μου.

Στὴν συνέχεια θὰ δημοσιευθῇ ἡ κύρια παρέμβασίς μου ποὺ ἐγένε τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς Συνεδριάσεως, καὶ τὸ κείμενον ποὺ κατέθεσα στὰ Πρακτικά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Α. Παρέμβασις κατὰ τὴν ἑκτακτον Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 23-24 Νοεμβρίου 2016

Ἄκουσα μετὰ προσοχὴ τὴν Εἰσήγησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου καὶ τὸν εὐχαρίστη γιὰ τὸν κόπον στὸν ὁποῖο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ὁ Σεβ. Κυθέρων περὶ τῆς προσφάτου Ἱεραρχίας

Κατόπιν τῆς σημερινῆς τηλεφωνικῆς ἐπικοινωνίας τοῦ ἱστολόγιου (katanixis.blogspot.gr) μετὰ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτη Κυθέρων κ. Σεραφεῖμ, δημοσιεύουμε τὴν τοποθέτησίν του ἐπὶ τοῦ Δελτίου Τύπου τῆς 2ας Συνεδριάσεως τῆς ἐκτάκτου Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 24 Νοεμβρίου 2016. Ὑπενηλώμενος ὅτι στὴν δεύτερη ἡμέρᾳ τῆς ἐκτάκτου Συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Ἱερωνύμου, ἐξέδωσε τὸ Δελτίο Τύπου ποὺ ἀνασάτισε, ἀπογοήτευσε καὶ ἐξόργισε τὸν χριστιανικὸν πληθῶνα τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ἀπόφασιν ποὺ ἔλαβε σύμφωνα μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν:

Δευτέρη Συνεδρία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος(24/11/2016)

Ἐν κατακλείδι, μετὰ ἀπὸ Εἰσήγησιν τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, ἡ ὁποία ἐγένε ὁμόφωνα ἀποδεκτὴ, τονίζεται ἡ, μετὰ τὴν ἐνδελεχὴ καὶ λεπτομερῆ ἐνημέρωσιν τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπιβεβαίωσις τῆς ἐνότητος τῆς, καὶ ἀποφασισθῇ ἡ ἐγκρίσις τῶν προτάσεων τῆς Εἰσηγήσεως, καθὼς καὶ ἡ μελέτῃ καὶ ὁλων τῶν κειμένων ποὺ ὑπεβλήθησαν,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ μέγας αὐτὸς ἅγιος, ποὺ ἦταν ἀνάμεσα μας, ὅπως καὶ ἄλλοι ἅγιοι ποὺ ἤρξαμε, ὁ Ὅσιος Παΐσιος, ὁ Γέροντας Ἰάκωβος Τσαλίκης, ὁ Γέροντας Εὐμένιος τοῦ Νοσοκομείου τῶν Λοιμωδῶν νοσῶν, ὁ Γέροντας Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεῖ, ὁ Γέροντας Ἀμβρόσιος τῆς μονῆς Λαδίου, καὶ ἄλλοι ποὺ γνωρίζουμε, εἶχαν ἓνα κοινὸ μυστικὸ ποὺ ἐπιμελούμενον καθήμενῳ καὶ διαρκῶς στὴν καρδίᾳ τοῦς:

Τὴν διαρκὴ Μετάνοιαν!

Μὰς ἀποκάλυψε ὁ ἅγιος Πορφύριος τὸ μυστικὸν τοῦ αὐτοῦ στὴν τελευταία ἐπιστολὴν του πρὸς τὰ Πνευματικὰ τὸν παιδίᾳ.

Παρόμοια ἐπιστολὴ ἄφησε καὶ ὁ Γέρον Παΐσιος.

Ὁ Γέρον Ἰάκωβος, τί ἄλλο ἀπεκάλυψε, ὅταν σὲ κάθε φράση του πρὸς ὁποιοδήποτε, ἔλεγε : «Μὲ συγχωρεῖτε!»

Ὁ Γέρον Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεῖ ἐπανεαναγγέλλει τὴν Θεολογία λέ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

Τὰ κείμενα τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης εἰς τὰς καλένδας!

ΣΤΙΣ 23 καὶ 24 Νοεμβρίου συγκλήθηκε ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ ἐξετάσει τὰ κείμενα τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης καὶ νὰ τὰ ἐγκρίνῃ ἢ νὰ τὰ ἀπορρίψει. Ὅμως οὐτὸ νὸ ἐνὰ ἕκαμη οὐτὸ δὲ ἄλλο. Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Σὲ τεντωμένο σχοινί μοιάζει νὰ ἐπιχειρεῖ νὰ ἰσορροπήσῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σχετικά μὲ τὸ φλέγον ζήτημα τῶν κειμένων τῆς Ἁγίας & Μεγάλης Συνόδου τῆς Κρήτης. Πρό μνηγὸς ὁ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἀποφάσισε νὰ παραπέμνῃ τὸ θέμα στὴν ἑκτακτὴ Ἱεραρχία. Σήμερα ἡ Ἱεραρχία ἐπιτρέπεται τὸ ...μπταλὰκί πίσω στὴν ΔΙΣ ἀποφασίζοντας πὺς πρέπει αὐτὴ νὰ μελετήσῃ τὰ κείμενα καὶ ὅλες τῖς τοποθετήσεις προκειμένου νὰ βγεῖ ἐνημερωτικὸ γιὰ τὸν λαό. Δυστυχῶς ἡ κατάσταση ὁμοιάζει μὲ τὴν περιφορά ἀπὸ τὸν Ἄννα στὸν Καϊά-

φα....» (Ἰστολ. ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ). Τὴ στιγμὴ ποὺ περμένε ὁ πιστὸς λαὸς νὰ πάρει τὴ σωστὴ ἀπόφαση ἡ Ἱεραρχία, αὐτὴ προτίμησε νὰ ἀποποιηθεῖ τῶν ευθυνῶν της! Μάλιστα, ὅταν, σύμφωνα μὲ δημοσιογραφικὲς πληροφορίες, φωνὲς ὁμολογιακὲς ἐλαχιστῶν Ἱεραρχῶν, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ συζητηθοῦν τὰ θέματα καὶ νὰ παρθοῦν ἀποφάσεις (Σεβ. Ναυπακτίου, Πειραιῶς, Κυθρήρων, Γλυφάδος), ἀποδοκιμαστικὰ καὶ χλευάστηκαν ἀπὸ πλειάδα Ἱεραρχῶν! Ἱεράρχης τῆς Βορείου Ἑλλάδος πρότεινε νὰ ἐγκριθοῦν τὰ κείμενα χωρὶς συζήτηση! Ἀλλὰ καὶ ἡ εἰσήγηση ἔστεινε πρὸς ἐγκρίση τῶν κειμένων. Θεωροῦμε ὅτι ὅλα αὐτὰ πόρω ἀπέχουν ἀπὸ τὴν εὐθνή τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος καὶ δεῖ ἀπὸ τὴν σοβαρότητα τῆς ὑπόθεσης. Λυπούμαστε καὶ ἀνησυχοῦμε!

Ἱεράρχαι μας κατέριεροι τῶν περιστάσεων!

ΓΙΑ ΜΙΑ ἀκόμα φορά ἀπογοητεύσε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὀρθόδοξης πλήρωμα, μὲ τὴν ἀσολὴν ἀποφασί τῆς νὰ καταδικάσει τῖς ἀντορθόδοξες ἀποφάσεις τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης. Ἀντὶ νὰ σεβαστεῖ τὴν ἀπόφασί της, τοῦ περασμένου Μαΐου, ἐξουσιοδοτώντας τὴν ἀντιπροσωπία, νὰ μὴ δεχτεῖ ἀπόδοση ἐκκλησιαστικῆς ὑπόστασης στοὺς αἰρετικούς, καὶ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, τῆς ἀμνηστεύει! Γιὰ νὰ «ρίξει στάσι στα μάτια» ὥσων περιέριμαν δυναμικὴ ἀντίδραση, πορέπενμε τῖς ἀποφάσεις σὲ ...ἐπιτροπές «εἰδημόνων!» Μεταχειρίστηκαν τὸ δόλιο «τέχνασμα» τῶν πολιτικῶν, οἱ ὁποῖοι, ὅταν θέλουν νὰ «κουκουλιώσουν» ὑπόθεση, τὴν ἀναθέτουν σὲ ἐπιτροπές, οἱ ὁποῖες, εἴτε δὲν βγάδουν ποτὲ πόρισμα, εἴτε τὸ «κρυαρεύουν» καταλλήλως, ὥστε νὰ εἶναι «ἀνώδυνοι!» Αὐτὸ ἔκαναν Λοιπὸν καὶ οἱ ἅγιοι ἀρχιερεῖς μας. Ὑπόκυμα στὴν πρῶτοφρονὴ ἀντικανονικὴ ἐπέμβαση τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος ζήτησε ἀναγνώριση τῶν ἀποφάσεων τοῦ Κολυμβαρίου, «καλίστοντας» τὴν ἐπιστολή τοῦ μὲ δόση ἀπειλῶν γιὰ τοὺς ἀντιδρώντες (Πειραιῶς καὶ Καλαβρύτων). Ἡ πράξη τῶς αὐτῆς δέχισε καὶ τῖς τελευταῖες ἐλπίδες τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὅπὶ οἱ ιεράρχες μας «φυλάγουν Οερμωπίτες», οἱ ὁποῖοι διερωτῶται: πότε στὸ παρελθόν οἱ Πατέρες συμφιλώθηκαν τόσο προκλητικὰ μὲ τὴν ἀμειπτόληση τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐκτός ἀπὸ τοῦ θλιβεροῦ παράδειγμα τῆς ψευδοσυνόδου Φερράρας – Φλωρεντίας; Ὅφειλουμε νὰ ἐξαιρέσουμε τῖς ἐλάχιστες φωνὲς στὴν Ἱεραρχία, οἱ ὁποῖοι ἀντέδρασαν, ἀλλὰ αὐτὲς κατεπνίγηκαν ἀπὸ τῖς φωνασκίες καὶ τῖς ἀντιδράσεις τῆς πλειοψηφίας!

Ὅγκωδης διαδήλωσης κατὰ τὸν σοδομισμό εἰς τὴν Γαλλίαν

Ἡ «ΕΠΙΔΗΜΙΑ» προώθησης τῆς σοδομισμού σὲ ὅλο τὸν κόσμο καλὰ κρατεῖ. Ἡ μὴ χύρα μετὰ τὴν ἄλλη ἀναγνωρίζουσκ ἀνδοαλῶδῃ δικαιώματα στοὺς ὁμοφυλοφίλους καὶ κυρίως προχωροῦντὶ στὴ νομιμοποίηση τοῦ «γάμου» τοῦ ἰδίου φύλου, παρὰ τῖς σφοδρὲς ἀντιδράσεις ὥσων θέλουν νὰ ζοῦν φυσιολογικὰ καὶ νὰ προστατεύουν τὴν παραδοσιακὴ δομὴ τῆς οἰκογένειας. Πρόσφατα εἰχαμε στὴ Γαλλία διαμαρτυρία δεκάδων χιλιάδων πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι διαδήλωσαν τὴν ἀντίθεσή τους στὸ «γάμο» τῶν ὁμοφυλοφίλων. «Κεκδοὲς χιλιάδες Γάλλοι διαδήλωσαν στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ κατὰ τῶν γάμων ὁμοφυλοφίλων καὶ κάλεσαν τοὺς προεδρικούς ὑποψηφίους στὶς ἐκλογὲς τὸ ἐπόμενον ἔτους νὰ ὑποστηρίξουν «τὶς παραδοσιακὲς οἰκογενειακὲς ὁξίες». Ἡ διαμαρτυρία διακόπηκε πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση ἐξὶ γυνῶν ἀκτιβιστῶν τῆς ομάδας «Fena», ἀλλὰ γρήγορα ἐπανήλθε μὲ πορεία διαμαρτυρίας πρὸς τὴν πολιτικὴ τοῦ νῦν προέδρου τῆς χώρας, Φρανσουά Ὀλάντ. Οἱ διαδηλωτὲς κρατοῦσαν πανὸ πὺ ἔγραφαν «Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα- εἶναι κληρονομία» κατευθυνόμενοι πρὸς τὸν Πύργο τοῦ Ἀἵεελ. [...] Ὁ λόγος γιὰ τὴν ὀργὴν τῶν διαδηλωτῶν ἦταν ὁ νόμος τοῦ 2013 ποὺ νομιμοποίητὸ τὸ γάμο μεταξύ συντρόφων τοῦ ἰδίου φύλου. Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, οἱ διαμαρτυρίες εἶχαν φθάσει σὲ πρωτοφανὴ ποσότητα, σύμφωνα μὲ τοὺς διοργανωτὲς κατὰ τὴ διάρκεια τῶν διαμαρτυριῶν σὲ διάφορες πόλεις τῆς Γαλλίας εἶχαν ἐκφράσει τὴν ἀντίθεσή τους στοὺς δρόμους, περίπου 1,4 ἑκατομμύρια Γάλλοι πολίτες» (Ἰστ. Εκκλησίαonline). Κακὰ τὰ ψέματα: εἶναι πάλιν ἀργά γιὰ τὴ ματαίωση τέτοιων νομοθετημάτων, διότι αὐτὰ γίνονται, δυστυχῶς, κατὰ παραγγελία!

Ποῖον θὰ εἶναι ἐν τέλει τὸ ἀποτέλεσμα;

«ΒΟΥΙΕΑΝ» τὰ ὀρθόδοξα ἱσολόγια, μὲ τὴν πρωτοφανὴ ἀπόφαση τῶν Ἱεραρχῶν μὲ νὰ παραπέμψουν τὴ μελέτὴ τῶν ἀποφάσεων τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης στὶς ...καλένδες, ἥτοι: σὲ ἐπιτροπές «εἰδικῶν!» Μὲ ἄλλα λόγια, τῖς καταρνεῖς ἀντορθόδοξες θέσεις σὲ αὐτές, τῖς ὁποῖες μπορεῖ νὰ διακρίνῃ καὶ ὁ πῶ ἀπλὸς πιστὸς, δὲ «μυτῶρεσαν» καὶ τῖς ἐντοπίσουν οἱ Ἱεράρχες μας καὶ γι' αὐτὸς τὰς παρεπέμψαν στοὺς «εἰδικούς!» Ὅχι, τῖς γινώριζαν! Ἄλλὰ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο «ἐνίψαν τὰς χεῖρας» τοὺς, ὡς σύγχρονοι Πόντιοι Πλάτωνα, γιὰ νὰ μὴ ἔρθουν σὲ σύγκρουση μὲ τὸν «μεγάλον», ὁ ὁποῖος φοβερίζε ἀπὸ τὴν κατὰ Βοσπόρου μεριά, ὅπὶ θὰ ἀρχίσαι τῖς «βουρδουλίες!» Ἀγνόησαν τὸν πιστὸ λαό, ὁ ὁποῖος, μὲ τὸ ὀρθόδοξο αἰσθητηρίο τοῦ ἀγωνιά γιὰ τὴν πίστη του, τὴν ὁποία «σκιάζει ἡ φοβερὰ καὶ πτακνωτὴ ἡ σκλαβιά» τοῦ δαιμονικοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Τὴ συνείδησι τοῦ «ἐργου» πορτοῦμε νὰ τὴ μαντέψουμε. Ὅα «βασανιστοὺν» τὰ πορίσματα γιὰ πολὺ καιρὸ στὰ ὄβρα νὰ γραφεῖται τὸν Ἐπιτροπῶν, μὲ τῖς μελέτες τῶν «εἰδικῶν», μεχρὶ νὰ «ξεθυμάνει» ἡ ἀγωνία τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Καὶ τότε θὰ συντάξουν ἓνα «γλυκανάλατο» ἀνακοινώσων, μὲ τὸ ὅποιο θὰ βεβαιώνουντὶ ὅπὶ δὲ εἶναι «μελὶ – γάλα». Ὅπὶ ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης ὑπῆρξε «μέγα γεγονός» καὶ πὺς τὰ κείμενα τῖς εἶναι «κατὰ πάντα ὀρθόδοξοι». Τέλος θὰ συνταχτεῖ καὶ μία «ἐγκυκλιὸς πρὸς τὸ λαό», ἡ ὁποῖα θὰ τὸν «νημερώσῃ» ὅπὶ «ὅλα ἔχουν καλῶς» ὅπὶ «δὲν προβλέπεται ἡ ὀρθόδοξη πίστις» μας καὶ ἄρα οφείλει νὰ ἀποδεχτεῖ καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ τῖς ἀποφάσεις τοῦ Κολυμβαρίου! Ὅα προσπαθήσουν νὰ πείσουν τῖς γριουλὲς ὅπὶ ἡ ἀπόδοση ἐκκλησιαστικῆς ὑπόστασης στοὺς αἰρετικούς εἶναι ...τεχνικός ὀρος!

Ἐπιβεβλημένη ἡ μνήμη τοῦ «κόκκινου Δεκέμβρη»!

ΠΟΛΙΤΙΚΟ «δόγμα» τῖς μετὰπολιτευτικῆς μας ἱστορικῆς πορείας εἶναι ἡ λήθη τοῦ ἐπαικτικοῦ παρελθόντος, γιὰ τὸν κατευνασμὸ τῶν πολιτικῶν παθῶν καὶ τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη. Προωθείται κυρίως λήθη γιὰ τὸ τραγικὸ ἱστορικὸ μὲ συμβῆν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου (1944-1949), τὸ ὁποῖο αἰματοκύλιε καὶ κατέστρεψε τὴν Ἑλλάδα, τριχομερότερα ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ κατοχὴ. Ἄλλα αὐτὸ τὸ «δόγμα» ἐπιβάλλεται μονοπλευρὰ καὶ λειτουργεῖ σὲ φέρελος τῖς ἀριστερὰς, ἡ ὁποῖα ἔχει τὴν κύρια ευθύνη τῖς τραγικῖς ἐκείνης περιόδου, φτάνει νὰ διαβῇται κανεὶς τὰ ἀτελείωτα δημοσιεύματα γιὰ τὴν δὶθεν μεγάλη ἐνσυναμία ποὺ χάρθηκε, γιὰ νὰ γνέι ἡ πατρίδα μας «παράδεισος!» Μόνον ποὺ αὐτὸς ὁ «παράδεισος»

Ἐπιβεβλημένη ἡ μνήμη τοῦ «κόκκινου Δεκέμβρη»!

ΠΟΛΙΤΙΚΟ «δόγμα» τῖς μετὰπολιτευτικῆς μας ἱστορικῆς πορείας εἶναι ἡ λήθη τοῦ ἐπαικτικοῦ παρελθόντος, γιὰ τὸν κατευνασμὸ τῶν πολιτικῶν παθῶν καὶ τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη. Προωθείται κυρίως λήθη γιὰ τὸ τραγικὸ ἱστορικὸ μὲ συμβῆν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου (1944-1949), τὸ ὁποῖο αἰματοκύλιε καὶ κατέστρεψε τὴν Ἑλλάδα, τριχομερότερα ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ κατοχὴ. Ἄλλα αὐτὸ τὸ «δόγμα» ἐπιβάλλεται μονοπλευρὰ καὶ λειτουργεῖ σὲ φέρελος τῖς ἀριστερὰς, ἡ ὁποῖα ἔχει τὴν κύρια ευθύνη τῖς τραγικῖς ἐκείνης περιόδου, φτάνει νὰ διαβῇται κανεὶς τὰ ἀτελείωτα δημοσιεύματα γιὰ τὴν δὶθεν μεγάλη ἐνσυναμία ποὺ χάρθηκε, γιὰ νὰ γνέι ἡ πατρίδα μας «παράδεισος!» Μόνον ποὺ αὐτὸς ὁ «παράδεισος»

εἶναι αἰματοβαμμένος ἀπὸ χιλιάδες ἄθωα θύματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι πρεστειγί γιὰ ἐκείνους! Ὁ Δεκέμβριος εἶναι ὁ μῆνας τοῦ πρῶτου «ντου» τῶν ἀριστερῶν, μὲ τὸ γνωστὰ «δεκεμβριανά», τὴν ἀναίμα φονικὴ ἐξέγερση γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας, «ἀπὸ τὸ λαό» κατὰ τὰ πρότυπα τῖς Ἀβανίας τοῦ ἀλίστου μνῆ-

Ὅγκωδης διαδήλωσης κατὰ τὸν σοδομισμό εἰς τὴν Γαλλίαν

Ἡ «ΕΠΙΔΗΜΙΑ» προώθησης τῆς σοδομισμού σὲ ὅλο τὸν κόσμο καλὰ κρατεῖ. Ἡ μὴ χύρα μετὰ τὴν ἄλλη ἀναγνωρίζουσκ ἀνδοαλῶδῃ δικαιώματα στοὺς ὁμοφυλοφίλους καὶ κυρίως προχωροῦντὶ στὴ νομιμοποίηση τοῦ «γάμου» τοῦ ἰδίου φύλου, παρὰ τῖς σφοδρὲς ἀντιδράσεις ὥσων θέλουν νὰ ζοῦν φυσιολογικὰ καὶ νὰ προστατεύουν τὴν παραδοσιακὴ δομὴ τῆς οἰκογένειας. Πρόσφατα εἰχαμε στὴ Γαλλία διαμαρτυρία δεκάδων χιλιάδων πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι διαδήλωσαν τὴν ἀντίθεσή τους στὸ «γάμο» τῶν ὁμοφυλοφίλων. «Κεκδοὲς χιλιάδες Γάλλοι διαδήλωσαν στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ κατὰ τῶν γάμων ὁμοφυλοφίλων καὶ κάλεσαν τοὺς προεδρικούς ὑποψηφίους στὶς ἐκλογὲς τὸ ἐπόμενον ἔτους νὰ ὑποστηρίξουν «τὶς παραδοσιακὲς οἰκογενειακὲς ὁξίες». Ἡ διαμαρτυρία διακόπηκε πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση ἐξὶ γυνῶν ἀκτιβιστῶν τῆς ομάδας «Fena», ἀλλὰ γρήγορα ἐπανήλθε μὲ πορεία διαμαρτυρίας πρὸς τὴν πολιτικὴ τοῦ νῦν προέδρου τῆς χώρας, Φρανσουά Ὀλάντ. Οἱ διαδηλωτὲς κρατοῦσαν πανὸ πὺ ἔγραφαν «Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα- εἶναι κληρονομία» κατευθυνόμενοι πρὸς τὸν Πύργο τοῦ Ἀἵεελ. [...] Ὁ λόγος γιὰ τὴν ὀργὴν τῶν διαδηλωτῶν ἦταν ὁ νόμος τοῦ 2013 ποὺ νομιμοποίητὸ τὸ γάμο μεταξύ συντρόφων τοῦ ἰδίου φύλου. Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, οἱ διαμαρτυρίες εἶχαν φθάσει σὲ πρωτοφανὴ ποσότητα, σύμφωνα μὲ τοὺς διοργανωτὲς κατὰ τὴ διάρκεια τῶν διαμαρτυριῶν σὲ διάφορες πόλεις τῆς Γαλλίας εἶχαν ἐκφράσει τὴν ἀντίθεσή τους στοὺς δρόμους, περίπου 1,4 ἑκατομμύρια Γάλλοι πολίτες» (Ἰστ. Εκκλησίαonline). Κακὰ τὰ ψέματα: εἶναι πάλιν ἀργά γιὰ τὴ ματαίωση τέτοιων νομοθετημάτων, διότι αὐτὰ γίνονται, δυστυχῶς, κατὰ παραγγελία!

ΠΡΙΝ λίγο καιρὸ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ρωσίας δώρισε στὸ Βατικανὸν τὸ μεγάλο ἱερὸ λείψανό τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ. Μία ἐνέργεια ἡ ὁποῖα σκανδαλίσσε τοὺς ὀρθόδοξους πιστούς. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ εἶναι νεοφάνης ἅγιος τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας (19ος αἰώνας) καὶ ἄρα δὲν εἶναι ἅγιος καὶ τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας». Ὅμως ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας γιὰ τοὺς παπτικούς εἶναι «ἐλμειμνητική» καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχει κατ' αὐτοὺς «περιορισμένη χάρις». Τίθεται λοιπὸν τὸ ἐρώτημα: ποῖος ὁ λόγος νὰ δωριθεῖ στοὺς παπτικούς λείψανον ἁγίου, ποὺ δὲν δέχονταν τὴν ἀγάπῃά του; Τὶ νὰ τὸ κάνουν, ἀφοῦ δὲν πρόκειται γιὰ λείψανον πραγματικοῦ ἁγίου γι' αὐτοὺς; Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, γιὰτὶ δώρισε ἱερὸ λείψανον, τὸ ὁποῖο γιὰ τοὺς παπτικούς δὲν ἔχει καμιά ἀξία; Καὶ κατὰ πολὺ σημαντικὸ: γνωρίζουν ὅραγοι οἱ Ρῶσοι ὅπὶ ἡ θεία χάρις εἶναι ἐνεργὴ μόνον μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔργونه αὐτὸ ἀπὸ τὸ χαριτόβητο λείψανον, ἀφοῦτο παραδόθηκε σὲ ἀλλόπιστους; Διαπιστώνουμε μὲ λήψη καὶ ἀνυσχυία πὺς τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ρωσίας, παρ' ὅλο ὅπὶ δὲν συμμετέσχε στὴν οἰκουμενιστικὴ «Σύνοδος» τοῦ Κολυμβαρίου, προχωρεῖ ἀκάθεκτο στα «κοινομενιστικὰ ἀνοήματα». Ἐνα δῆγμα αὐτῆς τῆς ἔξερνης πορείας εἶναι δυστυχῶς καὶ τὸ «δωράκι» ποὺ στὸν αἰρετικὸ «κάλεθον». Ἄλλα εἶναι φοβερὸ νὰ δῖναι κανεὶς «τὰ ἀγία τὰς κυρί» (Ματθ. 7, 6)!

Παπτικὰ ἀπάται εἰς τὴν ταρίχευσιν πτωμάτων «καθολικῶν ἁγίων»!

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγούμενου σχολίου, δεῖτε τῖς παπικὲς ἀπάτες μὲ τὰ «ιερά λείψανὰ» τοὺς, ὅπως τῖς ὀχολοῖται ἡ συντακτικὴ ομάδα Χειλαδάρη: «Ἡ Ὀρθόδοξη βρεῖθε ἀπὸ τοῦ ἁγίου ποὺ ἔζησαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνες καὶ μεχρὶ σήμερα, τὰ σκηνώματα τῶν ὁπίσμων ὄχι μόνον δὲν ἔχουν φθαρεῖ ἀπὸ τὸν χρόνον, ἀλλὰ συχνὰ ἀναβλύζουν μύρο καὶ εὐωδίες ποὺ ἐντυπωσιάζουν τὸν κάθε προσκυνοῦντῇ. Μία σοβαρὰ προϋπόθεση γιὰ νὰ ἀναγνωριστὲ κάποιος σὺν ἁγίος εἶναι καὶ ἡ μὴ φθορὰ τῶν ὁπίστων του μετὰ θάνατον, καθὼς καὶ ἡ συχνὴ εὐωδία ποὺ αὐτὰ ἀναδίδουν. Ὅμως αὐτὸ τὸ θεῖο σημάδι γιὰ τὴν ἀγάπησι, οἱ Παπτικοὶ ποὺ ἔχουν ἀποκαρκενθεῖ ἀπὸ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ ἐκκλησία, τὸ ἔχουν χρησιμοποίησι μὲ δόλιο τρόπο προσπαθώντας νὰ ἀναδείξουν καὶ αὐτοὶ ἁγίους μὲ σκηνώματα ποὺ μόνουν ἀφθαρτα στὸν χρόνον. Εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς δολιότητος αὐτῆς, ὅπὶ ἔχουν φθάσει στὸ σημεῖο νὰ ἐξαπατῶν μὲ... διάφορα τρικ καὶ τεχνάσματα ἀφελεῖς πιστοὺς ποὺ ἐκστασιάζονται ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπατηλὴ εἰκόνα παρουσιάζοντας ὅθῃεν ἀφθαρτα σκηνώματα ποὺ ἔχουν γνέι ἐστὶ μετὰ ἀπὸ δικὲς τους τεχνικὲς παρεμβάσεις» (Ἰστολ. εκκλησίαonline.gr)! Οἱ τεχνικὲς ἐπιβεβαιῶσι στὰ λείψαντα τῶν «ἁγίων» τοῦ παπισμοῦ φαίνονται καθαρά ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ «ἀφθαρτα λείψανα», τὰ ὁποῖα, λόγω τῶν χημικῶν καὶ τῶν συντηρητικῶν ὑγρῶν καὶ τῶν σύγχρονων μεθόδων ταρχεινῶσεως πτωμάτων, φαίνονται ροδακά καὶ «φυσικά», σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ αὐθεντικὰ λείψαντα τῶν ἁγίων μας, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὑποστῇ ἀψυδάτωσι! Τὰ «ιερά λείψανα» τῶν παπικῶν διατηροῦνται σαφέστατα, ὅπως διατηρεῖται ὁ ἀκασιμὸς «ἀγίασμός» τοὺς!

Μαρξισμός: Τὸ πλεόν ἀπάνθρωπον σύστημα!

Ὁ ΛΑΟΣ μας βίωσε τὴ φρίκῃ τοῦ «κόκκινου παραδείσου» στὰ μᾶζα καὶ χαλεπὰ χρόνια τοῦ ἐμφυλίου 1944-1949 σχετικά σύστημα, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν ὀμοδόξο ρωσικὸ λαό, ὁ ὁποῖος ἔζησε ἐπὶ μακρὸν αὐτὴ τὴν πρωτοφανὴ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος τραγωδία. Ὅμως μαρξισμός εἶναι γνήσιον τέκνον τοῦ ἀθεοῦ «εὐρωπαϊκοῦ διαφωτισμοῦ», ὁ ὁποῖος ἀπεδείχθη τὸ πλεόν ἀπάνθρωπον κοινωνικοπολιτικὸ σύστημα! Ὁ ὀρθόδοξος Ρῶσος δεινοπρόθερος γιὰ ἐπὶ καὶ πλεόν δεκαετίες ἀπὸ αὐτὸ τὸ σύστημα. Μάρτυρας ὁ δεινμώστες διαπρεπὴς νομπελίστας συγγραφεὺς Α. Σολζενίτιν, ὁ ὁποῖος βίωσε ἀπίστευτες θωρύξεις καὶ μαρτυρία ἀπὸ τοὺς ἐρρωθροὺς δικτάτορες, ἔγραψε τὰ ἐξῆς

ὉΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΑΒΒΑΚΟΥΜ

ΣΤΙΣ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας τιᾶ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἀββακούμ. Ὁ προφήτης Ἀββακούμ καταγόταν ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ πατριάρχου Συμεὼν, ἔζησε στὴν Ἱερουσαλὴμ περί τὸ 600 π.Χ. περίπου καὶ ἦταν γιὸς τοῦ Σαφάτ. Προεῖδε τὴν αἰχμαλωσία καὶ τὴν ἄλωση τῆς πόλεως τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν καταστροφὴ τοῦ Ναοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς Βαβυλωνίους. Στὸ ὁμῶνυμο βιβλίον ὁ προφήτης προσπαθεῖ νὰ ἐξιχνάσῃ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Θεὸς κατευθύνει τὴν ἱστορία. Ὁ προφήτης πονεῖ γιὰ τὴν δυστυχία τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸν ἀπασχολεῖ γιὰτὶ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὴν ἐπικράτηση τῆς ἀδικίας, τὴν ἄδυναμια του νὰ ὑπερασπισθῇ τοὺς πιστούς του. Ἡ ἀπάντησι ποὺ παίρνει ἀπὸ τὸν Θεὸ εἶναι ὅπὶ ὁ Θεὸς μέσα ἀπὸ ἀνεξίχνιαστους γιὰ τὸν ἄνθρωπον δρόμους προετοιμάζει τὴν τελικὴ νίκη τοῦ δικαίου.

Ὁ ὑπερήφανος καὶ ἀλαζόνας τύραννος, σύμφωνα μὲ τὸν προφήτῃ θὰ καταστραφῇ καὶ ὁ δικαῖος διὰ τῆς πίστεως θὰ ζήσῃ. Πίστῃ ἀσάλευτῃ πρὸς τὸν παντοδύναμον Θεὸ ζητᾷ ὁ Ἀββακούμ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, ἀναπτεριώνοντας συγχρόνως τῖς ἐλπίδες τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ πρὸς τὴν μέλλουσα λύτρωση. Ἐτοί ἡ διαβεβαίωση ὅπὶ ὁ δικαῖος θὰ ζήσῃ χάρις στὴν ἐμπιστοσύνη στὸν Θεὸ θὰ καταστῇ βασικὴ διδασκαλία τοῦ προφήτου Ἀββακούμ. Τὸν δὲ Θεὸ ὁ προφήτης

τόν δέχεται τὸν τὸν ἀπόλυτον δεσποτὴ τῆς φύσεως καὶ τὸν μόνο κύριο τῆς ἱστορίας. Τὰ δὲ δεινὰ ποὺ ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς στὸν λαὸ του ἀλλὰ καὶ στὰ ἄλλα ἔθνη ἀπὸ τοὺς Βαβυλωνίους ὀφείλονται στὶς ἀμαρτίες τους, τοὺς δὲς Βαβυλωνίους ὁ Θεὸς στὸ τέλος θὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ ἐξ αἰτίας τῆς καταπάτησης τῶν ῥηθικῶν νόμων ἐκ μέρους τους.

Τὸ μυστικὸν τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀκόλουθος τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τῆς Κλίμακας, ποὺ γράφει στὴν κλίμακα στὸ κεφάλαιο γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια πρὸς τὸ τέλος, ὅπὶ τοῦ ὁμολόγη ὁ πονηρὸς, ὅπὶ δὲν τὸν κίκα τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ διαρκὴς Μετάνοια ἐνώπιον τοῦ Κυρίου

Γνωρίζε ὁ ταπεινὸς Πορφύριος τὸν ἅγιον Συμεὼν τὸν Θεολόγον ὅπὶ ἀποκαλύπτει στὸν γραπτὸ τοῦ αὐτοῦ ἐμφανίζοντα ὁ Χριστὸς καὶ τοῦ ἔλεγε: «Μὴ ἀποστείς τῆς Μετανοίας ἐπιμελούμενος, ἡ γὰρ τοιαύτη, μετὰ τῆς ἐμῆς εὐσιπλαχνγίας ἐνούμενη, ἐξαιλεῖρει πάντα τὰ ἀνομήματα»

Περissότερο ὅμως εἶχε ὁ ἅγιος Πορφύριος διαρκῶς συναισθησι, τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τοῦ Τιμίου Προδρόμου: «Μετανοεῖτε, ἤγγικε γάρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Γνωρίζε ὁ ταπεινὸς Πορφύριος ὅπὶ ἡ Μετάνοια ὡς μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας θεμελιώνεται στὶς ἐντολές τοῦ Ἐλεγγεῖλου.

Γνωρίζε ὅπὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Χριστὸ ἂν δὲν τηρεῖ τὶς ἐντολές Του, ἂν δὲν τῖς φυλάσσει ἐνὸς τῆς καρδίας του ὡς τὸν Θεσαυρὸ τῶν ἀγαθῶν καὶ ὅπὶ αὐτὴ ἡ φυλάξῃ μαζὶ μὲ τὴν ἐνγρήγορη, τὴν ἀργυντία τοῦ νοῦ καὶ τὴ διάθεσι νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Χριστὸ, γεννοῦσαν τὴν Μετάνοια καὶ προσερχόταν ἀπὸ βῆθους καρδίας καὶ διαρκῶς: «Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφιμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν!».

Γνωρίζε ὅπὶ ἡ Μετάνοια εἶναι τὸ ἐπικτερον τῆς προσευχῆς τοῦ γιὰ: «Πᾶς ὁ ταπεινὸς ἐαυτὸν ὑμώθησεται καὶ οἱ καταβάς, οὗτος ἐστὶν ὁ ἀναβάς».

Γνωρίζε, ὅπὶ ἡ Μετάνοια, ὡς Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, ἐνεργητοποιεῖ ὅλα τὰ Μυστήρια μὲ πρῶτο τὸ Βάπτισμα, τὴν Ἐξομολόγησι, τὴ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

«Άνοιχτή έπιστολή γιά τὸ: Καλούμενο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, τὸ μάθημα Παιδείας καὶ Ἑλληνορθόδοξης κληρονομιάς»

Γράφει ὁ κ. Ἰωάννης Β. Κογκούλης,

Ὁμότιμος Καθηγητῆς Πανεπιστημίου, Πρόεδρος Συμβουλίου ΑΤΕΙ Θεσσαλονίκης

2ον

Γ. Εἶναι ἀποπροσανατολιστικὴ ἡ χρήση τοῦ ὅρου «**Θρησκευτικά**», καθόσον, **γιά τὴν περίπτωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ**, ὅπως ἀρίστα γνωρίζετε καὶ ὅπως ὁ ἴδιος προσωπικὰ σὲ κάθε εὐκαιρία ἐπαναλαμβάνω:

» **Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ κατηγοριοποιηθεῖ μετὰ τῶν θρησκειῶν, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς ἵδρυσε Ἐκκλησία καὶ ΟΧΙ θρησκεία. Μάλιστα, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀναφέρει: «Θρησκείαν οὐδα καὶ τῶν δαιμόνων τὸ σῆμας. Ἡ δ' εὐσέβεια προσκύνεισ τῆς Τριάδος».** Εἰκόλου, **ὡς θρησκεία νοεῖται ὁ Χριστιανισμὸς ποὺ ἔχει ΑΠΟΚΟΠΕΙ** ἀπὸ τὸν Χριστό.

Δ. Ἐπειδὴ, Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατοι, κάποιοι ζητοῦν νὰ περιθωριοποιήσουν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς ἐκπαίδευσης ση-μειώνω ὅτι:

» **Εἴν ἡ Πολιτεία ζητήσει νὰ καθορίσει ἐντελὺς μόνῃ τῇ δημοσίᾳ ἠθική, ὀρίζοντας τὸ περιεχόμενο καὶ τὸν τρόπο καλλιέργειας τοῦ ἵθους τῶν νέων μελῶν τῆς μεσῶ τῆς Παιδείας, τότε, ἀσφαλῶς, κάνομεν λόγο γιὰ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ.**

Εἶναι παραπλανητικὸς ὁ ἰοχυ-

ρισμὸς ποὺ ἀκούγεται ἀπὸ κυβερνητικὰ χεῖλη, πῶς ἡ Πολιτεία ἐνδιαφέρεται γιά τὴν ἀνάδειξιν τοῦ **πολι-τῆ**, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία γιά τὴν ἀνάδει-ξιν ἀπλὰ τοῦ **πιστοῦ**. **Ἡ Ἐκκλησία μᾶς μεριμνᾷ, ὥστε τὸ κάθε μέλος τῆς νὰ ΑΝΑΔΕΙΧΘΕΙ** σέ:

» **«κοσμοπολίτην»,** ποὺ νὰ ἀποτελεῖ «**κόσμου κόσμον**» (κό-σμημα - στολίδι) [Εὐχὴ τῆς θείας Λειτουργίας τῶν «Ἀποστολικῶν Διαταγῶν», βλ. Γ. Φουντούλη, Κείμενα Λειτουργικῆς τεύχ. Γ', Θεαία Λειτουργία, Θεσσαλονικὴ 2007, σ. 337].

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω, Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατοι, σημειώνω πῶς τὰ Προγράμματα σπουδῶν (Αναλυτικὰ Προγράμματα), ποὺ συντάτ-ξῃ ἡ ἀποτελούμενη ἀπὸ «ἐμπειρο-τέχνες» ἐπιτροπὴ, ὅχι μόνον εἶναι ἐπικίνδυνα γιά τοὺς μαθητῆς, ἀλλὰ καὶ Ψυχολογισαγωγικὰ καὶ Διδακ-τικὰ ΑΤΕΚΜΗΡΙΩΤΑ. Συγκεκριμέ-να:

Α. Τὸ ΘΕΜΕΛΙΟ ὁλῶν τῶν Προγραμμάτων Σπουδῶν (Αναλυ-τικῶν Προγραμμάτων) καὶ τῶν τριῶν βαθμίδων τῆς ἐκπαίδευσης εἶναι:

» **Ὁ ὁρισμὸς τῶν κατεβυθνη-ρίων καὶ τῶν ἐπιμέρους σκοπῶν ποὺ αὐτὰ ὀφείλουν νὰ ὑλοποι-ήσουν στὸ χῶρο τοῦ σχολείου.**

Τὸν βλάσφημον οὔτε ἡ γῆ δὲν τὸν δέχεται

Ἡ βλασφημία εἶναι μεγάλη πνευματικὴ πτώση. Τὸ νὰ βρίζουμε τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ δωρητὴς τῆς ζωῆς μας καὶ ὁλῶν τῶν ἀγαθῶν, εἶναι φοβερὸ καὶ μόνον τὸ τὸ σκέπτεσαι.

- Ἐλεγε ὁ αἰώνητος ἱεροκήρυκας Δημ. Παναγόπουλος:

«Γιὰ ὅλες τῆς ἁμαρτίες πῆρε θέση ὁ Θεὸς καὶ ἔβαλε τὸ ἀντίστοιχο ἐπι-τίμιο, ἀλλὰ τὸ οὐ βλάσφημισεις, δὲν τὸ ἀναφέρει ποτεῦνα. Καὶ ὁ ἔκα-νε ἐπιτίμides, γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι οὐδέποτε πέριμενε τὸ πλάσμα του, νὰ ἔρπαινε στὸ σῆμαϊν νὰ Τὸν βλάστημῃση. Ὅταν ρωτᾶς τὸν ἄλλον, γιατί βλάσφημει, σοὺ λέει γιατί ἐστὶ νιώθει μία ἀνακούφιση, ἐνῶ πρὶν βλα-σφημῖση ἐνίωθε ἓνα βάρος, μία καταπίεση. Ὅλα αὐτὰ δείχνουν, ὅτι ἀπὸ πίσω κρυβεταὶ ὁ διάβολος, ποὺ σὲ κάνει νὰ νιώθῃ ἓνα βάρος καὶ μία πίεση, γιὰ νὰ βλασφημήσῃς καὶ ὅταν βλασφημήσῃς, σηκώνεται καὶ φεύγει, ἀφήνοντας σὲ ἥπυχο, γιατί πείττει τὸ σκοπὸ τοῦ.

Αὐτοὶ ποὺ στέλνουν τὸν ἄλλο στὸ διάβολο, δὲν βλασφημοῦν τὸν διά-βολο, ἀλλὰ εὐχόταν τὸν διάβολο. Εἶναι πράκτορες ποὺ σπανάν καὶ σπὴν οὐσία εὐχόταν νὰ αὐξήθῃ ἡ βασιλεία τοῦ σασανᾶ κατὰ ἓνα μέλος καὶ νὰ μείωθῃ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ κατὰ ἓνα μέλος. Εἰδὼ ὁ Χριστὸς ἔχυσε τὸ αἷμα του, γιὰ νὰ μᾶς ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ τὸν σασανᾶ καὶ ὁ ἄλλος στέλ-νει τὸν συνάνθρωπό του στὸν διάβολο καὶ ἰσχυρίζεται μετὰ ὅτι δὲν βλα-στημήμας τὸν Θεό! Μειστήρ πλάνη! Γιατὶ δὲν λένε δὲν σὸ καλὸ; Ἄν βλα-σφημήσῃς τὸ Θεὸ καὶ ὁ πνευματικὸς σου, σοὺ βάλῃ ἐπιτίμιο δύο χρόνια νὰ μὴ κοινωνήσῃς, τότε γιὰ τὸ ὅτι ἐστὶλες κάποιον στὸν διάβολο, πρέπει νὰ σοὺ βάλῃ σαράντα χρόνια ἐπιτίμιο! Καὶ αὐτὸ γιατί εἶναι ἡ χειρότερη μορφή βλασφημίας. Ὅταν στέλνῃς τὸν ἄλλο στὸ διάβολο, δὲν βλασφη-μεῖς μόνον τὸ Θεό, ἀλλὰ καὶ τὴν Παναγία καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους. Εἶναι ἐπίσης ἄλλοι, ποὺ στέλνουν τὸν ἄλλο στὸν κόρακα. Ποιὸς εἶναι ὁ κόρα-κας; Εἶναι ὁ διάβολος καὶ ἐπομένως πάλι βλασφημεῖς τὸ Θεό.

• Λέγει ὁ Ἄγ. Ἰω. ὁ Χρυσόστομος: «Ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνος ποὺ ρί-χνει λίθο πρὸς τὰ ἐπάνω δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ διασχίσῃ τὸ σῶμα του οὐράνωτο, οὕτε νὰ φράσῃ τὸ ὕψος του, ἀντίθετα δέχεται πλῆγμα στὸ κεφάλι του, ἀφοῦ ὁ Ἄλιος ἐπιπρέπει πρὸς ἐκεῖνον ποὺ τὸν πέταξε, ἐστὶ λοιπὸν καὶ ἐκεῖνος ποὺ βλασφημεῖ τὴ μακρία ἐκείνη Οὐσία, ἐκείνη μὲν δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴ βλάψῃ ποτὲ σὲ τίποτα, ἐπ' ὅσον εἶναι πολὺ πῶ ἀνώτερη καὶ υψηλότερη, ὥστε νὰ μὴ δέχεται καμμί βλάβη, ἐνῶ ἀκονί-ζει τὸ ζῖφος ἐναντίον τῆς ψυχῆς του, δείχνοντας ἀχαριστία πρὸς τὸν εὐεργέτη Του».

[Ἀπ' τὴν Γ' Ὁμιλία τοῦ «ΠΕΡΙ ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ»]

- Ὁ Μέγας Βασίλειος ποῖὸ αὐστηρὸς λέγει: «Αὐτὸς ποὺ ἁμαρτάνει παραβαίνει τὸ νόμο, ἐνῶ ἐκεῖνος ποὺ βλασφημεῖ ἀσεβεῖ ἀπέναντι στὴ Θεότητα».

[Ἀπ' τὸ ἔργο «ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ», Ἀγ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ]

«Αὐτοὺς ποὺ βλασφημοῦν στὴν πόλν, νὰ τοὺς συνετίξῃς. Ἄν ἀκού-σῃς κάποιον νὰ βλασφημῇ σὲ πάροδο ἢ σὲ ἀγορά, νὰ τοὺ κίνησῃ παρα-τήρησι, κι ἂν χρειασθῇ νὰ τὸν χτυπήσῃς, νὰ μὴ διστάσῃς. Ράπισε τὸ πρῶσωπό του, σπάσε τοὺ τὸ στόμα, ἄγισσε τὸ χερί σου μὲ τὸ χτύπημα. Κι ἂν κάποιος σὲ κατηγορήσουν, κι ἂν σὲ ὀδηγήσουν στὸ δικαστήριο, ἀκολούθησέ τους».

[Ἀπ' τὸ ἔργο «ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ», Ἀγ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ]

Γίνεται ὁ βλάσφημος χειρότερος καὶ τοὺ σπανά. Διότι ὁ σπανάς, ἡ ἐνσάρκωσις τῆς κακίας, ὅλα τὰ ἁμαρτήματα εἶναι ἱκανὸς νὰ τὰ διατρέξ-ῃ. Ἐνα μόνον δὲν τοῖμα νὰ κάμῃ: τὴν βλασφημία. Τί λέγει ἡ Ἁγία Γρα-φή; «Καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσιν» Καὶ τί προσθέτει; Καὶ βλασφημοῦν; Κάθε ἄλλο. Ἄλλὰ «καὶ φρίσσουσιν». Φόβος καὶ τρόμος τὰ καταλαμβάνει, ὅταν ἀντίκτυπον τὴν δύναμιν τοῦ Παντοκράτορος. Ἐνθυμηθεῖτε τους, ὅταν ἀντίκτυσαν τὸν Χριστό - στὴν χώρα τῶν Γαδανῶν καὶ διατέθη-σαν νὰ βγῶν ἀπὸ τὸν διαμονισμένον. Δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸν βλασφη-μήσουν ἀλλὰ πρέμοντες τὸν παρεκάλουν. «Οἱ δὲ δαίμονες παρακα-λοῦσαν Αὐτόν». Τὴν βλασφημίαν λοιπόν, ποὺ οὐτε ὁ σπανάς δὲν τοῖμα νὰ ἐκστομίη, τὴν διαπράττει ὁ βλάσφημος. Ἐἰ λοιπὸν ἡ βλα-σφημία δὲν τὸν κατατρίπτει καὶ δὲν τὸν κἀνει χειρότερο καὶ τοὺ σπ-αντά;

- Ἐνα παράδειγμα τιμωρίας βλασφημῶ ἀναφέρει ὁ μακαριστὸς π. Χαρ. Βασιλόπουλος στὸ βιβλίο του «Τὰ Μυστικά τῆς Εὐτυχίας»:

«Ἦταν ὁ 27 Δεκεμβρίου τοῦ 1940, τότε ποὺ οἱ Ἕλληνες ἠγωνίζοντο τὸν ἐνδοξότερον ἀγῶνα τῆς Πατρίδος. Ἡ μάχη ἔμεινε εἰς τὸ Τελετέλι. Μεταγωγικοὶ μεταφορὶν πυρρομαχικὰ εἰς τοὺς μαχομένους. Καθ' οὐδὸν συναντοῦν τραυματίαν μὲ τραῦμα εἰς τὴν κνήμην. «Κουράγιο, σὺνδελ-φε, τοὺ λέγουν. Θά γυρίσωμε καὶ θὰ σὲ πάρωμε». Εἰκείνος ἐβλάστημη-σε τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας. Εἰς τὸ ἀκουσθὰ τῆς βλασφημίας ἐβρίσαν οἱ στρατιῶται, διότι πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐπὶ ἐκεί ἡ βλασφημία εἶναι κοπιετέλεις, ὅπως δὲ ἔλεγαν οἱ ἔξνοι καὶ Ἕλληνες ἐκεῖ ἐπάνω ζῶσαν σὺν ἁγίοι καὶ πολεμοῦσαν σὺν ἥρωες». «Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, συνάδελφε! τοὺ λέγουν. Μὴ βλασφημᾷς. Πες Παναγία βόθῃα». Ἄλλ' ἐκεῖνος στὸν πόνο του ἐξηκολούθησε νὰ βλασφημῇ συνεχῶς.

Ὅταν κατὶν ἐπείρασεν τὸν βρῆκαν πεθάνοντα. Λυπηθῆκαν κατὰ-καρδὰ διὰ τὴν ψυχὴν του, διότι ἔφυγε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἱερεὺς εἰς τὸ Σύνταγμα, ἐσκαμνὰ προχείρους μὲ τῆς φο-λόνης τῶν καὶ τὸν ἐβάσαν. Ἐκαμαν τὸν σταυρὸν τους καὶ ἐφύγαν. Ἀλλὰ μόλις ἀπεμακρύνθησαν περὶ τὰ εἴκοσι μέτρα, ἐρχεται μία ὀρίδα ἀπὸ τὸ Τελετέλι, τὸν ζεσάπτει καὶ τὸν ἐπέταξε δέκα μέτρα μακράν. Ἐπείσαν οἱ ἄνδρες κάτω νὰ προφυλαχθοῦν. Ἀλλὰ δὲν ἤλθεν ἄλλη. Κα-τόλθαν οἱ ἦταν σταλμένη διὰ τὸν βλάσφημον. Τὸν ἔχυσαν ἐκ νέου εἰς τὸν ἄδανκον ποὺ ἤγονεν ἡ ὀρίδα καὶ ἐξέκριναν νὰ φύγουν. Μόλις ἔφθασαν εἰς τὰ εἴκοσι μέτρα, ἐρχεται δευτέρα ὀβίς καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον τὸν ἐξέκρινε καὶ τὸν πετὰ δέκα μέτρα μακράν. Τότε ἐνόησαν ὅτι τὸν βλάσφημον οὔτε ἡ γῆ δὲν τὸν δέχεται. Τὸν ἀπαράτησαν ἅπαρον καὶ ἐφύγαν. Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβεν ὅχι μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ ὁλῶν τὸν ἐκεῖ στρατόν».

Στὸ σημεῖο αὐτό, στὰ «**πορί-σματα**» τοῦ «**Εθνικοῦ διαλόγου γιά τὴν Παιδεία**» (27.5.2016) καὶ στὸ κεφάλαιο ποὺ περιλαμβάνεται μὲ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Ὁμότης Κα-θηγήτριας Βασιλικῆς Δεδενιώου, μετὰ τῶν ἄλλων, γιά τοὺς μα-θητῆς προτείνεται αὐτοὶ νὰ **ΑΠΟ-ΚΤΗΣΟΥΝ: «-ἀκραιότητα χα-ρακίρα, αὐτοπτοποίηση καὶ αὐτο-σεβασμὸ, -ἀνεξαρτησία, αὐτοέ-λεγκο καὶ ὑπευθυνότητα, -ἐπι-νοητικότητα καὶ ἐφευρετικὸ πνεῦμα, -συμμεταλωπὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐπίτευξί ἀτομικῶν καὶ συλλογικῶν στόχων καὶ ἐπιτυ-ση συγκρούσεων, -ικανότητες γιά ἀλληλέγγυα κοινωνικὴ συμ-περιφορὰ**» κ.ἄ. (σ. 89-90). Βέ-βαια, στοὺς ἐν λόγω σκοποὺς τῆς Παιδείας, **δὲ συμπεριλαμβάνον-ται οἱ πηγῆς τῆς ἐγκυρότητας τοὺς.**

Στὸ σημεῖο αὐτό ὁ ἴδιος ἐπανε-λημμένα ἔχω **ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΕΙ** τὰ ἀκόλουθα:

«**Μὲ ΘΕΜΕΛΙΟ τὴν ὀρθή, ὠφέ-λημ καὶ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ Παιδεία, ΚΕΝΤΡΟ τὸ δίπλοο: πρόσω-πο – κοινότητα,**

ΟΔΗΓΟ τὴν ὑγιαίνουσα διδα-σκαλία,

ΚΑΘΕ διαδικασία ἀγωγῆς, ἐκπαίδευσης καὶ διδασκαλίας,

ΑΠΟΣΚΟΠΕΙ, ὡστε παιδαγω-γούμενοι καὶ παιδαγωγοὶ (μα-θητῆς καὶ δάσκαλοι καὶ καθηγη-τῆς):

Νὰ ἐπικοινωνοῦν, νὰ συνε-ρευνοῦν, ἀλληλοστηρίζονται, συμπορεύονται ΟΣΤΕ, νὰ βοη-θεθοῦν οἱ νέοι καί, πρωτίστως, οἱ μαθητῆς νὰ ΓΙΝΟΥΝ:

» **Ἄρτιοι, ὁλοκληρωμένοι ὡς προσωπικότητες, «κοσμοπολί-τες», ἀποτελούντες «κόσμον κό-σμον» (κόσμημα - στολίδι), οἰκομενικοὶ, παγκόσμιοι ἄν-θρωποι καὶ ΟΧΙ παγκοσμιοποι-ημένοι».**

Ἐάν, Μακαριώτατε καὶ Σεβα-σμιώτατοι, **κάποιος διαφωνεῖ μὲ τὸν ἀνωτέρω προσανατολισμὸ τῆς Παιδείας, ἀγνώσῃ καὶ ἐκπαί-δευσης καὶ μάλιστα στὸ χῶρο τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου, μπο-ροῦμε δημόσια, νὰ τὸ συζητή-σουμε.**

Β. Αφοῦ συμφωνήσουμε ὡς πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς ΑΥΘΕΝΤΙ-ΚΗΣ Παιδείας, ἀγωγῆς καὶ ἐκπαί-δευσης στὸν χῶρο τοῦ σχολείου, στὴ συνέχεια, ὀρίζουμε τὸ περιεχό-μενο, μὲ τὸ ὁποῖο αὐτοὶ ὑλο-ποιοῦνται. Ἐδῶ ἀρκοῦμαι νὰ ση-μειώσω ὅτι:

» **Στὸ ἐλληνικὸν σχολεῖο παρα-τήρεται ἐλλιπέστατη ἀπὸ τοὺς μαθητῆς γνῶσις τῆς γλώσσας, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς Ἑλληνορθό-δοξης παραδόσης καὶ ζωῆς καὶ πῶς ἡ ἀγνοία τοὺς ἀποτελεῖ πνευ-ματικὸ νόσημα τῆς φυλῆς μας. Μά-λιστα, στὸ μέρες μας, φαίνεται νὰ ἐπιχειρεῖται μία προσπάσια στὴ γλώσσα, στὴν ἱστορία καὶ στὸν πολιτισμὸ μας.**

Στὸ καλούμενο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, δηλαδὴ τὸ μά-θημα τῆς Παιδείας καὶ Ἑλληνορ-θόδοξης Κληρονομίας:

» **Οἱ μαθητῆς ΔΕΝ ἔχουν ἀνάγ-κη νὰ γνωρίσουν τὰ διάφορα θρησκευτικά, καί, μάλιστα, μέσα ἀπὸ τὴν ἀντιπαράθεσίν τους μὲ ἓνα ΑΧΤΑΡΜΑ θρησκευτικῶν γνώσεων καὶ δοξασίων, ἀλλὰ νὰ γίνουν ΚΟΙΝΩΝΟΙ καὶ νὰ ΑΝΤΙ-ΠΑΡΕΟΧΟΥΝ μὲ περιεχόμενα (διδακτέα ὕλη), τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς ἐξασφαλίσουν τὴν ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ Παιδεία καὶ θὰ συμβάλουν στὴ καλλιέργεια ἐνὸς ΓΝΗΣΙΟΥ καὶ ΟΧΙ καλίσκου ἥθους.**

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀναφέρω πῶς γὰ ἐμᾶς:

» **Ἑλληνορθόδοξη παράδοση καὶ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ Παιδεία δὲν ἀποτελοῦν ἀφηρημένα ἰδεολο-γήματα, ἀλλὰ συγκεκριμένες ἐνωλῶσεις ποὺ δημιουργήσε καὶ δημιουργεῖ ὁ λαὸς μας καὶ μάλι-στα στὸ πλαίσιο τῆς ἐκκλησιασ-τικῆς κοινότηας.**

Γ. Βασικὴ μὴ θέση ἦταν καὶ εἶναι πῶς τὸν σχολεῖ:

1. «ΟΛΟΙ οἱ μαθητῆς, ἀνεξάρτη-τα ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ ἢ ἰδεολο-γικὴ τοποθέτηση τῶν γονέων τους, ἐφόσον φοιτοῦν σὲ ἑλλη-νικὸ σχολεῖο, ΟΦΕΙΛΟΥΝ νὰ μά-θουν τὴ γλώσσα, τὴν ἱστορία καὶ τὴν παραδόση τοῦ τόπου, ἡ ὁποῖα, ἀσφαλῶς, εἶναι ἡ Ἑλλη-νορθόδοξη, στὸν ὅσον δια-βιοῦν.

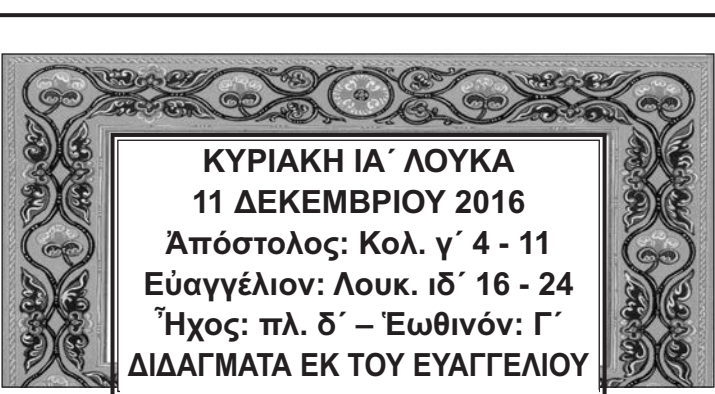
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς

«Ἰησοῦ μακρόθυμε, τὰ τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον τραύματα»

5. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἶναι δεσποτικὴ εὐορτή καὶ ἀναφέρεται πρὶν προϋπάν-τηση καὶ υποδόχηθι (αὐτὸ σημά-ει, ἡ λέξῃ Ὑπαπαντὴ) ποὺ ἔκα-νε στὸν μικρὸ Ἰησοῦ ὁ δίκαιος πρεσβύτερος Σμεῦνης, ὅταν ἡ Παν-αγία μῆτέρα του, σαράντα μέρες

Συνδαιτυμένες τοῦ Μεγάλου Δεῖπνου

Ἀκούσαμε στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς μᾶς τὸ ἱερὸ Εὐαγγελικὸ Ἀνά-γνωσμα τοῦ μεγάλου Δείπνου. «Ἀνθρωπὸς τις ἐποίησε Δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλοὺς». Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐπι-σημαίνει ὅτι: «Λοιπὸν ὁ μὲν ἄνθρωπος εἰς νοσήθ ὅτι εἶναι ὁ Θεὸς Πατέρας» «ὡς φυλάνθρωπος» (Εὐθύμιος Ζιγανθνός). Τὸ Δεῖπνον δὲ ἦταν μεγάλο καὶ μεγαλοπρεπές, ἀλλὰ καὶ ἔχον τὴν δυνατότητα νὰ ἱκανοποιήσῃ ἄφθονα πολλοὺς. «Δεῖπνον μέγα λέγει ὑποδή-λῶντας τὴν πλοῦσια πνευματικὴ προμήθεια τῶν ἀγαθῶν, τὴν ὁποῖα ὁ Θεὸς ἔκανε γιά διατροφή, ἀναψυχή, εὐφροσύνη καὶ χο-ρτάσμ τῶν πτωχῶν ψυχῶν στὴν ἐπουράνια Βασιλεία Του» (Π. Τρεμπέλας).

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ἅγιος Κύριλλος παρατηρεῖ ὅτι ὁ Θεὸς Πατέρας μὲ τὸ μεγάλο, μεγαλοπρεπές καὶ ἀφθονὸ σὲ οὐράνια ἀγαθὰ Δεῖπνο Του «ἐπραγματοποίησε οἰκουμενικὴ πα-νήγυρι, δηλαδὴ τὴν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οἰκουμενικὴ Συναξί τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας Του...».

Δεῖπνο, λοιπόν, εὐλόγα ἔχει ὀνομασθῇ τὸ παγκόσμιο κάλεσμα ποὺ γένει καὶ γίνεται στὸ πανάγιο Ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Δεῖπνο μέγα ὀνομάζεται κατὰ τὸν Εὐσέβιο Καισαρείας καὶ τὸ «σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη λογικὸ συμπόσιον τῶν θείων καὶ ἱερῶν τροφῶν, ποὺ μᾶς ἔχουν παραδοθῇ μὲ τὰ θεοπνεύστα ἀναγνώ-σματα. Ἀπὸ ἐδῶ δὲ μετὰβaine, λέγει ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος, μὲ τὴν διανοίᾱ σου στὴν προσδοκώμενη Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἐνόησας τὸ τότε μεγάλο στ' Ἀλήθεια δεῖπνο, στὸ ὁποῖο θὰ συνα-ναψαυθοῦν μὲ τοὺς Ἀγγέλους καὶ μὲ τῆς οὐράνης θεῖες δυνάμεις οἱ ψυχῆς τῶν μακαρίων ἀνθρώπων».

Ὁ αἰμνιστικὸς κορυφαῖος Πανεπιστημικός Καθηγητὴς Πανα-γιώτης Τρεμπέλας σημειώνει ὅτι «ἀποκαλεῖ ὁ Χριστὸς αὐτὸ τὸ συμπόσιον δεῖπνο, γιατί στίς χώρες ἐκεῖνες ὁ χρόνος τοῦ ἐσπερι-οῦ φαγητοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖο κατέπαυε ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας, ἦταν ὁ καταλλήλότερος χρόνος γιά τὴν παράθεσι πλουσίου καὶ παρατεταμένου συμποσίου.

Ἡ πλήρης ἀπόλαυσις τῶν ἀγαθῶν τῆς χάριτος στὸν οὐρανὸ ἐπιφυλάσσεται στοὺς ἐκλεκτοὺς κατὰ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας τοῦ ἐπιπνευ τοῦ βίου».

Ὁ ἔρμηνευτὴς Εὐθύμιος Ζιγανθνός ἐρμηνεύει τὸ «ἐκάλεσε πολλοὺς» μὲ τὴν ἐξηγήσιν ὅτι «τὸ θεῖο προσκλητήριον ἀπευθύνθη-κε στίς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραὴλ. Γιατὶ αὐτὸς ἦταν καλεσμένες πρὶν ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη, ὡς λαὸς ἐξαιρετός τοῦ Θεοῦ».

«Τὸ πολλοὺς, κατὰ τὸν αἰμνιστικὸν Τρεμπέλαν, ἀναποκρίνεται ἐξ ὁλοκληρῶν στὴν πραγματικότητα, ἂν καὶ ἐφαρμοζέται, μόνον στὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό. Γιατὶ ἡ προσκλησις αὐτὴ ἐκπροσωπεῖ ὅλες τῆς καθ' ἅπασαν τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ γεγόμενες εἰς τὸν Ἰσραὴλ θεῖες προσκλησεις. Ἀλλὰ ἡ κλήσις τοῦ Θεοῦ ἀπευθύνεται καὶ σὲ κάθε ἄνθρωπο καὶ ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ τὸν καταστήσῃ αἰώνια μα-κάριο. Ἡ κλήσις δὲ αὐτὴ ταυτίζεται μὲ τὴν κλήσι τοῦ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος ἅγιος, διότι ἀγιότητα καὶ μακαριότητα εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ ἐν τῷ Θεῷ καὶ ὅπως εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ καὶ γιὰ τὰ τέκνα του. Ἡ μακαριότητα δηλαδὴ εἶναι ἀχώριστη ἀπὸ τὴν ἀγιότητα καὶ ἡ ἀγιότητα εἶναι ἀδιάσπαστα ἐνωμένη μὲ τὴν μακαριότητα.

• Καὶ ἡ κλήσις αὐτὴ τοῦ Θεοῦ δὲν γίνεται σ' ἐμᾶς δὲ θαῦμα, οὔτε μὲ κάποια φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἀλλὰ ἐν μέρει μὲν τῆς περιστάσεως τῆς ἐποχῆς μας καὶ τὸ δὲ ἐξωτερικὰ γεγονότα τῆς ζωῆς μας, τῆς γνωριμίας μας, τῆς σχέσεως μας, μὲ κάποιο ἐποικο-δομικὸ ἀναγνώσμημα ἢ μὲ κάποια ἀφυστικιστικὰ καὶ κατασκευη-κόσμησιν κ.λ.π., ἐν μέρει δὲ μὲ διάφορες ἱκανότητες καὶ διαθέσεις τῆς διανοίας μας καὶ τῆς καρδίας μας ἢ μὲ κάποιες σκέψεις, οἱ ὁποῖες φαίνονται αὐτόματα νὰ ἀνερβαίνουν στὸ ἐσωτερικὸς μας ἢ καὶ μὲ τύψεις τῆς συν

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ή Έλλας και ποίας αλλαγάς υπέστη έξ αίτίας αυτής τής ύπογραφής

- 39ον
Ευρωπαϊκός προϋπολογισμός.
"Έσοδα – "Έξοδα
που όδηγούν εις τήν ... υποδούλωσιν!

Από τό άρθρο 199 και μέχρι του τέλους της ή Συν-θήκη του Maastricht (1992) προβλέπτε ρυθμίσεις που άπτονται **οικονομικών και δημοσιονομικών θεμάτων**. Το άρθρο 199 διαφεύδει όλους όσοι ίοχυρίζονται πώς «ή Ευρωπαϊκή Ένωση είναι άπλά μία διευρυμένη αγορά, όπου τά μέλη της διατηρούν τήν άνεξαρτήσια τους». Κάθε άλλο! Άς όοιμε λίγο προσεκτικά τί προβλέπεται για τίς Ευρωπαϊκές Έθνικές Οικονομίας από τό άρθρο 199:

«Όλα τά έσοδα και τά έξοδα τής Κοινότητας, περιλαμβανομένων και εκείνων που άφορούν τό Εύρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο, πρέπει να προβλέπονται για κάθε οικονομικό έτος και να εγγράφονται στον προϋπολογισμό.

Οι διοικητικές δαπάνες στις όποιες ύποβάλλονται τά όργανα βάσει των διατάξεων της συνθήκης για τίς Ευρωπαϊκή Ένωση, **όσον άφορά τήν κοινή έξωτερική πολιτική και πολιτική άσφαλείας και τίς συνεργασίας στους τομείς τής δικαιοσύνης και των έσωτερικών ύποθέσεων, βαρύνουν τον προϋπολογισμό**. Οι λειτουργικές δαπάνες που συνεπάγεται ή ύλοποίηση των διατάξεων αυτών μπορούν να βαρύνουν τον προϋπολογισμό, υπό τίς προϋποθέσεις που όρίζονται σ' αυτές.

Ο προϋπολογισμός πρέπει να είναι ίσοσκελισμέ-νος ως προς τά έσοδα και τά έξοδα».

Η είσαγωγή και μόνο του όρου **"Ευρωπαϊκός προϋπολογισμός"** φανερώνει τήν πρόθεση των όργάνων της Ένώσεως, που δεν είναι άλλη **παρά ή άντικατάσταση των Έθνικών Οικονομίων από μία κεντρικά έλεγχόμενη οικονομία**. Η μεθόδευ-ση, που δρομολογήθηκε με σκοπό τήν επίτευξη αυτού του στόχου, είναι πολύ ύπουλη αλλά και άνένιμη.

Αρχικά ή Συνθήκη τής Ρώμης (1958)—που όπως έχουμε αναφέρει είναι ό πρόδρομος της Συνθήκης του Maastricht— προέβλεπε για τά κράτη μέλη **συγ-κεκριμένη, και άνάλογη με τό μέγεθος τής Οικο-νομίας τους, συμμετοχή στον Εύρωπαϊκό προ-ϋπολογισμό**. Προέβλεπε, λοιπόν, από άρθρο 200:

«1. Τά έσοδα του προϋπολογισμού περιλαμβά-νουν, εκτός άλλων έσόδων, **τίς χρηματικές συνεισ-φορές των Κρατών μελών** που καθορίζονται κατά τήν άκόλουθη κλίμακα κατανομής:

Βέλγιο: 7.9
Γερμανία: 28
Γαλλία: 28
Ίταλία: 28
Λουξεμβούργο: 0.2
Κάτω Χώρες: 7.9

2. Οι χρηματικές συνεισφορές των Κρατών μελών για τήν κάλυψη των έξόδων του Εύρωπαϊ-κού Κοινωνικού Ταμείου καθορίζονται κατά τήν άκό-λουθη κλίμακα κατανομής:

Βέλγιο: 8.8
Γερμανία: 32
Γαλλία: 32
Ίταλία: 20
Λουξεμβούργο: 0.2
Κάτω Χώρες: 7

Έκκλησιαστική Γλώσσα καί μεταφράσεις

Αναμφίβολα, μόνο ό άνθρωπος έχει τήν ικανότη-τα κατασκευής μέσων έπικοινωνίας (προφορικός και γραπτός λόγος).

Με τή λογική του και τή βοήθεια τής γλώσσας μπορεί να διατυπώνει όρθα τό περιεχόμενο τής σκέψης του. Οι λέξεις και οι μαθηματικοί συμβολι-σμοί (και όχι μόνο) εκφράζουν ή λογική μας βεβί-σπιττα, όπ ή σκέψη μας εκφράζει τήν πραγματικότη-τα. Είναι παγκοσμίως όμολογημένο, όπ ή Αρχαία Έλληνική γλώσσα ενεργοποίησέ σέ μέγιστο βαθμό τά περισσότερα τμήματα του έγκεφάλου.

Η Αρχαία Έλληνική είναι τό πιο λεπτό και πολύ-τιμο έργαλείο στην προσπάθεια να αποδώσουμε καθαρότερε τήν εικόνα τής πραγματικότητας. Δεν είναι τυχαίο γεγονός, όπ όλη σκεδών ή θεολογική ροή τής Θείας Αποκαλύψεως έχει κρυσταλλωθεί στό Έλληνικά κείμενα τής Αγίας Γραφής και στά συγγράμματα των Πατέρων τής Έκκλησίας. Οι Πα-τέρες τής Έκκλησίας και οι Έργοι ύμνωνδοί έχουν διηγηθεί τόν θεολογικό τους λόγο μέσα από τά άλλαπλάσματα στρώματα τής Αρχαίας Έλληνικής. Έτσι δημιουργήθηκε ή Έκκλησιαστική γλώσσα. Δεν εκφράζουμε μία υπεροχική έθνική σκέψη. Απλά υπάρχει μία νομοτέλεια: τό ανθρώπινο μυαλό μεταβαίνει συνεχώς από στοιχειώδεις και απλούστερες μορφές έπικοινωνίας σέ όλο και πιο σύνθετες, περίπλοκες και άνεπτυγμένες μορφές τής.

Μία τέτοια άνεπτυγμένη μορφή είναι και ή Αρχαία Έλληνική γλώσσα. Δεν είναι ή γλώσσα αυτή ένα πρώτο άπλό παράγωγο τής ανθρώπινης διανοητικότητας αλλά περικλείει μέσα της μία δια-φορετική, άνώτερη ποιοτική και καθολικώτερη εκφραση του ανθρώπινου λόγου. Με τή βοήθειά τής αποδίδονται τέλεια οι έντυπώσεις των αισθήσε-ων, ή έπιστημονική έμπειρία, οι θεολογικές έννοιες και, τέλος, ή παραγωγή κρίσεων καθολικού κύ-ρους. Ίσχυει γι' αυτή: «Τάπν δωρήμα τέλειον άνυ-θέν έστι καταβαίνον από του πατρός των φωτών» (Ιακ. σ', 16-17).

Η Έκκλησιαστική γλώσσα εκφράζει όχι μόνο τή σκέψη αλλά και τό βίωμα τής Έκκλησίας.

Ο άγιος Γρηγόριος ό Παλαμής τονίζει σχετικά: «Ουδέποτε... λέξην ή καθ' ήμας θεολογία φέρει μη διά θείας αποκαλύψεως τήν άρχήν εκτεφρασμέ-νην (ειρημένην)» (Συγγράμματα 1, 130).

Ο Μέγας Αθανάσιος για τή διαφύλαξη του άρχαιου κειμένου ύπογραμμίζει: «Μη περιβαλλέ-τω μένοι τίς αυτά τους έξωθεν πιθανούς ρή-μασι, μηδέ πειραζέτω τάς λέξεις μεταποιείν ή όλως εναλλάσσειν- άλλ' ούτως άτέχνως τά γεγραμ-μένα λεγέτω και ψαλλέτω, ώσπερ ειρήται» (Β.Ε.Π.Ε.Σ. 32,28).

Σ' άλλο σημείο παρατηρεί: Είναι τοληρόν τό «πινόμεν επί τούτων καινοτέραις λέξεσι, παρά τας των Γραφών» (Β.Ε.Π.Ε.Σ. 33,106).

Και συνεχίζει: «Φοβηθήτω ό τοιοούτος μή, φυέ-γων τό υπό τής Γραφής λεγόμενον, έμπέση εις άποπαιν» (Β.Ε.Π.Ε.Σ. 30,308).

Εξηγεί ό Μ. Αθανάσιος και τό γιατί: «Όσω γάρ των άγιών ό βίος βελτίων των άλλων έστί, τοσούτω και τά παρ' αλλών ρήματα των παρ' ήμών συνθε-μένων βελτίονα και ίσχυρότερα αν εις τίποι δι-καιώς» (Β.Ε.Π.Ε.Σ. 32,28).

"Ενα μεγάλο τμήμα των όμιλιών του Ί. Χρυσο-

3. Οι κλίμακες κατανομής δύνανται να τροπο-ποιούνται από τό Συμβούλιο όμοφώνως».

Η Συνθήκη του Maastricht κατήργησε τό άρθρο 200 εξισώνοντας αυθαίρετα τίς Εύρω-παϊκές Οικονομίες και τροποποιώντας τό άρθρο 201 τής Συνθήκης τής Ρώμης ως άκόλουθως:

«Ο προϋπολογισμός χρηματοδοτείται στό άκέ-ραιο, υπό τήν επίφυλαξη των άλλων έσόδων, από ίδιους πόρους.

Τό Συμβούλιο, προτάσει τής Έπιτροπής και μετά από διαβούλευση με τό Εύρωπαϊκό Κοινοβούλιο, **θεσπίζει όμόφωνα τίς διατάξεις σχετικά με τό σύστημα των ίδιων πόρων τής Κοινότητας που συνιστά στα κράτη μέλη να αποδεχθούν**, σύμ-φωνα με τους άντιστοίχους συνταγματικούς τους κανόνες».

Έπιπλέον, προσέθεσε και τό άρθρο 201Α που θέ-τει τίς βάσεις για τήν οικονομική υποδούλωση των κρατών μελών:

«Προκειμένου να εξασφαλισθεί ή δημοσιονο-μική πειθαρχία, ή Έπιτροπή δεν προτείνει κοινο-τική πράξη, δεν τροποποιεί τίς προτάσεις της και δεν λαμβάνει εκτελεστικά μέτρα που ένδέχεται να έχουν σημαντικές έπιπτώσεις στον προϋπολογι-σμό, χωρίς να παρέχει ή διαβεβαίωση όπ ή πρότα-ση ή τό μέτρο αυτό δύνανται να χρηματοδοτηθεί στα πλαίσια των ίδιων πόρων τής Κοινότητας, όπως κα-θορίζονται στις διατάξεις που έχει θεσπίσει τό Συμ-βούλιο σύμφωνα με τό άρθρο 201».

Τό άρθρο αυτό με μία έπιπλοαι άνάγνωση οδηγεί στό συμπέρασμα πώς ή Ευρωπαϊκή Ένωση φροντίζει για τήν διασφάλιση τής Ισονομίας και τής ίσης μεταχείρισης άνμεσα στα κράτη μέλη. Ωστό-σο, τό νόημα αυτού του άρθρου είναι **έντελώς δια-φορετικό** και αυτό φάνηκε στην πράξη με τά όσα βιώνουμε τά τελευταία έπτά χρόνια στην Πατρίδα μας.

Στό όνομα τής "δημοσιονομικής πειθαρχίας" ή Πατρίδα μας έχει κληθεί να ύπογράψει (μέχρι στιγμής) τρείς σκληρές και άπάνθρωπες δαναεικές συνθήκες, που ούτε λίγο, ούτε πολύ, **έκχωρούν όλα της τά κυριαρχικά δικαιώματα, αλλά και τόν φυσικό πλούτο της, στους "δονειστές"** τής.

Τήν ίδια ώρα, τά δημοσιονομικά κατώατα ή άνώ-τατα όρια τής Εύρωπαϊκής Ένώσεως **δεν ίσχύουν για τήν Γερμανία** και αυτό φαίνεται πώς τό συνε-διποτισμόν μβλεις τά τελευταία χρόνια οι λαοί τής Εύρώπης, εκτός όμως τής Ελλάδος!

Στήν Ελλάδα, δυστυχώς, **τό πολιτικό σύστημα ύπηρετεί τήν παγκοσμιοποίηση και διαφεθείρε όλόκληρο τό Έθνος**. Στήν Ελλάδα του 21ου αιώνα δεν ύπάρχουν άξίες, δεν ύπάρχει ήθική και, κυρίως, δεν ύπάρχει σύνδεσμος με τίς ρίζες μας. Οι διάφορες "ρίζοσαστικές" ή "συντηρητικές" με ριζο-σπαστικό φρόνημα κυβερνήσεις **έχουν διαφεύρει από τήν Ιεραρχία τής Εκκλησίας μέχρι και κά-ποιους άπό τους πνευματικούς ήγέτες του τό-που**, με άποτέλεσμα τό θλιβερό κατήντημα τής Πα-τρίδος μας.

Η Ελλάδα του Ίωάννου Α. Καποδίστρια ύπενθύ-μισε στην Ύφληλο πύξ ή ευημερία των ανθρώπων έπιτυγχάτοαι μόνο, όταν έγκατασταθεί στην γή τό **«διά του Σταυρού πολίτευμα**». Και λέμε ύπενθύμι-σε, διότι αυτός που δίδασε τό **«του Σταυρού πόλι-τευμα»** επί τής γής ήταν **ο Μέγας και άνεπανάλη-πτος Παγκόσμιος Βασιλεύς επί τής γής, ό Μέ-γας άγιος Κωνσταντίνος**.

M. B.

ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Τὴν 4ην Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἑν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Εἰκὼν ἐκ τῆς Σκῆπης τῆς Αγ. Ἀννης, Αγ. Ὁρους, 14ον αἰ.

Τί ἐστίν ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Μία θρησκεία μόνο είναι, ή Ὁρθόδοξος χριστιανική Θρησκεία. **Και τό πνεῦμα αὐτό τό ὀρθόδοξον είναι τό ἀληθές. Τά ἄλλα πνεῦμα-τα είναι πνεύματα πλάνης και οἱ διδασκαλίες τους είναι μπερδε-μένες.**

Πρέπει να δοῦμε πού είναι ή ἀλήθεια. Και ή ἀλήθεια είναι στην Ὁρθόδοξία. Ἐγὼν τήν ἔχω ἤσει και τήν ἔξωμ, με τή χάρη τοῦ Θεοῦ. Καί ἔγω ἤσει, μέσα σέ ἀγίους ἀνθρώπους, πού πέφτουν, στό πνεῦμα αὐτό τῆς ἀληθείας. Ὑπάρχουν πολλά φωτά πού βλέπει κανεῖς και ἐντυ-πωσιάζεται. Μά ἕνα είναι τό Φῶς τό Ἀληθινό. Πρέπει να τά σκεφτοῦμε αὐτά.

(Ἅγιος Πορφύριος)

... ζητοῦμε τήν ἔνωση των ἀνθρώπων διά τῆς Παγκοσμιοποιήσεως, στην κοινωνική ἔνωση, στην ἐμπορική ἔνωση, στην πολιτισμική ἔνω-ση καί, προπάντων, εἰς τήν θρησκευτική ἔνωση, αὐτό πού ἀκριβῶς λέμε **Οἰκουμενισμός. Στή χράνη αὐτή να ριζούμε ὅλες τίς θρησκείες, να βγάλουμε αὐτό πού λέμε Οἰκουμενισμός.** Θέτουμε, λοιπόν, «ἐκ ποδῶν» τόν Θεόν, πού σταμάτησε τήν πυρπολίση, τότε, καί μᾶς ἔδωσε τήν Πεντηκότητή. Τόν δῖχνουμε τόν Θεό, δέν τόν χρε-ιάζμαστε τόν Θεό. **Αὐτή ή ἐνόησι είναι ἀκραφνῶς δαιμονική.**

(Από ὁμιλία π. Ἀθαν. Μυτιληναίου γιά τήνΠεντηκοστή- Νέος Πύργος Βαβέλ ὁ Οἰκουμενισμός)

Ὁ Σπανᾶς, φθονῶν τό μεγαλεῖον τῆς Ὁρθόδοξης, ή ὁποία παρέ-μεινε παρθένος ἀγνή, ἄμικτος ἀπό τά μίγματα πλανῶν και αἰρέσεων, ἔτεχνονούρησε τό νέον τοῦτο σύστημα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ...

Ὑπό τό πρόσχημα τῆς ἀγάπης κρύπτεται ὁ Ἀπατεῦν, ὁ ὁποῖος προτρέπει τους Ὁρθόδοξους ν' ἀνοίξουν τās θύρας και νά δεχθοῦν και νά ἐναγκαλισθοῦν ὅλους τούς αἰρετικούς, και τούς ἄλλοθρησκους ἀκό-μη, και νά γίνουν ὅλοι μία συναλοή.

(ἡ ἔπισκοπος Αὐγουστίνος Καντιώτης)

Σέ καμία περίπτωση ὁμως καί γιά κανένα λόγο ή Έκκλησία δέν ἀδικεῖ τήν ἀλήθεια γιά νά ἐξυπηρετήσει ὁθεν τήν ἀγάπη, διότι ἀποκομμένη ἀπό τήν ἀλήθεια ή ἀγάπη ἐκφυλίζεται σέ ἀπάτη.

Αὐτήν τήν ἀπάτη προβάλλει ἐντυπωσιακά καί παντασμογο-ρικά ή αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἄν μὲς ἐνχολεῖ ή μαρτοποίηση και χυλοποίηση τῶν πάντων κάτω ἀπό τόν ὀδοστρωτήρα τῆς παγκοσμιο-ποίησης, δέν είναι λιγότερο ἐπικίνδυνη ή **μετάλλαξη τῆς οἰκουμ-νικότητας τῆς Έκκλησίας στό πονηρό και διάτρητο οἰκουμενιστικό μοντέλο, πού προωθεῖ ὁ Οἰκουμενισμός ἀνασταίνοντας τόν σαρωτικά ἀπέλιπδα συγκρητισμό.**

(Τζέρνιος Ν. Σάκκος, καθηγητῆς Θεολογικῆς ΑΠΘ)

Ὑπάρχει ἕνα κίνημα πού λέγεται «Οἰκουμενισμός». Πρόσεχε μή σέ πλάνησις τό ὄδιο αὐτό κίνημα. Είναι μία μεγάλη αἵρεση, είναι «παναίρεση». Η αἵρεση αὐτή θέλει νά ἐνώσει τήν ἀλήθειαι τῆς πί-στης μας με τά ψέματα των ἄλλων θρησκειῶν, γιά ἀγάπη τῆς γῆς, γιά ἐνόησι τῆς Γῆς. Ἀλλά, ὅπως τό καταλαβαίνεις, δέν μπορεί τό ψέμα νά ἐνωθεῖ με τήν ἀλήθεια, οὔτε τό φῶς νά ἐνωθεῖ με τό σκοτάδι. Εμεῖς ή Ὁρθόδοξοι, με τό βάπτισμά μας ὀρκιστήκαμε ὅπ θα κρατήσουμε τήν πίστη μας, ὅπως μέ τῶν παρῶσων οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Έκκλησίας μας. Ἀκόμη, ἀγαπήτῃ μου, καί ἂν ἔρθουν χρόνια, πού μᾶς βάλουν τό μαχαίρι στόν λαοῖν γιά τήν πίστη μας, εμεῖς νά πούμε αὐτό πού ἔλεγαν οι ἅγιοι μάρτυρες: «Πῶς βαθιά τό μαχαίρι! δέν ἀρνόυμαι τήν ἀγάπη μου στόν Χριστό και τήν Ὁρθόδοξη Πίστη μου».

(Γόρτυνος και Μεγαλοπσίλεως Ἱερείας)

Ἐπειδὴ βλέπω των μεγάλων σάλων πού γίνεται εἰς τήν Έκκλησίαν μας, ἔξ ἀπίας των διαφόρων φιλενωκῶν κινήσεων και των ἑσπαφῶν τοῦ Πατριαρχίου μετά του Πάπα, ἐπένεσα και ἐγώ σάν τέκνον Τῆς...

...Φαντάζομαι ὅπ θα με καταλάβουν ὅλοι, ὅπ τά γραφόμενα μου δέν είναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνας βαθὺς μου πόνος διά τήν γραμμήν και κο-σμηκὴν ἀγάπην, δυστυχῶς, τοῦ πατέρα μας κ. Ἀθηνάγορα. Ὅπως φαί-νεται, ἀγάπησε μίαν ἄλλην γυναικα μοντέρνα, πού λέγεται Πατική Έκκλησία, διότι ή Ὁρθόδοξος Μητέρα μας δέν τού κάμνει καμμίαν ἐντύ-πωσι, ἔπειδὴ είναι πολὺ σεμνή.

Μετά λύπης μου, **ἀπό δόσους φιλενωκτικούς ἔχω γνωρίσει, δέν εἶδα νά ἔχουν οὔτε ψιγα πνευματική οὔτε φλοιδ.** Ἐξέρουν, ὅμως, νά ὀμιλοῦν γιά ἀγάπη και ἐνόησι, ἐνῶ οι ἱδιοί δέν είναι ἐνωμένοι με **τόν Θεόν, διότι δέν Τόν ἔχουν ἀγαπήσει.**

Ἐπίσης, ἄς γνωρίσωμεν καλά ὅπ ή Ὁρθόδοξος Έκκλησία μας δέν ἔχει καμμίαν ἔλλειψιν. Η μόνη ἔλλειψις πού παρουσιάζεται, είναι ή **ἔλλειψις σοφῶν ἱεραρχῶν και Ποιμένων με πατερικές ἀρχές.** Είναι ὀλίγοι οι ἐκλεκτοί. Ὅμως, δέν είναι ἀνησυχητικόν. Η Έκκλησία είναι Έκκλησία του Χριστοῦ και Αὐτῆς τήν κυβερνᾷ.

(Ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης)

Ὁ Οἰκουμενισμός είναι κοινόν ὄνομα τῆς τοῦς ψευδοχριστιανι-σμοῦς, διά τῶς ψευδοεκκλησιαστικῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὐρίσκεται ή καρδιά ὁλων των εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν (ἀνθρω-πισμῶν), με ἐπὶ κεφαλῇ των Παπισμῶν. **Ὅλοι δέ αὐτοί οι ψευδοχρι-στιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι, δέν είναι τίποτε ἄλλο παρά μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τήν ἄλλην αἵρεσιν. Τό κοινόν εὐαν-γελικόν ὄνομα των είναι ή παναίρεσις.**

(Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς)

(Ερραίμ Κατουνακιώτης)

Ὁ Ὁρθόδοξη ἱεραποστολή είναι ή ἀπάντηση στή νοθεία τῆς πίστεως. **Μόνον ἂν ή Ὁρθόδοξη Έκκλησία συνεχίσει ὀρθόδοξη τήν ιεραπο-στολή της πρὸς τούς ἑτεροδόξους, τότε μόνο ὑπάρχει ἐλπίδα νά ὑπάρχει ἀνατροπή, όχι τῆς ὀρθοδοξίας (!), ἀλλά τῆς αἰρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας των ἑτεροδόξων.**

(π. Πέτρος Χίρς)

ΕΝΑ ΝΕΟ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗ

Μπορείτε να βοηθήσετε τον πνευματικό αγώνα του «ΟΡΘΟΔΟ-ΕΟΥ ΤΥΠΟΥ» γράφοντας ένα νέο συνδρομητή.

Ο «ΟΡΘΟΔΟΕΟΣ ΤΥΠΟΣ» Μάχεται - Δια φωτίζει - Εν ημερμένει.

Γράφοντας δια τη την Ὁρθοδοξία και τό Έθνος.

Αρνείτε ένα νέο συνδρομητή, για να φθάση ή φωνή του πιο μα-κριά και να γίνη πιο δυνατή.

Νεανικά Ζητήματα

Κατάθλιψη και διαδίκτυο

- 9ον
Απαντώντας στο έρώτημα, «**πότε τό διαδίκτυο μᾶς οδηγεί στην κατάθλιψη;**», καλοί μου φίλοι, ἀνα-πτύξαμε τούς τρείς πρώτους λόγους, οι ὁποιοί έχουν να κάνουν με τήν ίδια μας τήν έπικοινωνία, τόν έγκλω-βισμό μας στό ἀκατάλληλο περιεχόμενο του και τόν έθισμό μας σ' αὐτό. Τώρα θα ἀναπτύξουμε τόν τέταρτο λόγο, ὁ ὁποῖος έχει να κάνει με τούς **έκφοβισμούς που δεχόμαστε μέσω αὐτοῦ (Cyber Bullying)!**

... * *

Ο έκφοβισμός μέσω του διαδικτύου είναι ὁποιαδή-ποτε πράξη έκφοβισμού, ἐπιθετικότητας, παρενόηλη-σης, τρομοκρατικής ή αὐταρχικής συμπεριφοράς, ή ὁποία συνήθως ἐπαναλαμβάνεται ἀνά τακτά χρονικά διαστήματα. Τελευταία παρατηρεῖται ὅπ ἐξελίσσεται με ταχύτατους ρυθμούς.

- Ο έκφοβισμός του είδους αὐτοῦ περιλαμβάνει:
- Πειράγματα με στόχο τῆ διασκέδαση!
- Δάδοση ἄσχημων – προσβλητικῶν φημῶν on-li-ne!
- Ἀποστολή ὕβριστικῶν μηνυμάτων!
- Παρενόηληση!

• Δυσφήμιση σέ τρίτους μέσω ηλεκτρονικού ταχυ-δρομείου, φωτογραφιών και βίντεο στό διαδίκτυο, ιστο-σελίδων, blog, chat rooms, ἀκόμη και διαδίκτυακᾶ παι-χνίδια!

Δυστυχῶς αὐτός πού μπαίνει στό στόχαστρο δέν έχει και πολλές δυνατότητες νά ἀμυνθεῖ, είναι ὀδύνητο δέ νά ἀντιπαραβῇ ή δημοσιότητα πού έχουν πάρει οι ὕβρεις και οι συκοφαντίες ἐναντίον του!

Ο λεγόμενος «κυβερνο-έκφοβισμός» μπορεί νά **έχει μεγαλύτερες ἐπιπτώσεις στό θύματα ἄπ' ὅ,τι ή φυσική βία, σύμφωνα με ἐπιστημονική μελέτη τοῦ Ἑθνικοῦ Ἰνστιτούτου Ὑγείας τῶν ΗΠΑ. Σέ ἀντίθεση δέ με τίς ἄλλες μορφές έκφοβισμού, ὁ θύτης φαίνε-ται νά έχει λιγότερα προβλήματα ἀπό τό θύμα!**

Η έρευνα βασίστηκε σέ δείγμα 4.500 ἐφήβων, οι ὁποιοί και ἐρωτήθηκαν για τά αἰσθήματα τῆς κατάθλι-ψης, τῆς ἐνόχλησῆς και τῆν ικανότητα νά συγκεντρω-θοῦν. Ἐπιπλέον ἐρωτήθηκαν ἂν ἔχιν ποτέ χτυπηθεῖ ἀπό τρίτους ή δεχθεῖ ἀρνητικά μηνύματα μέσω ὑπολο-γιστή ή κινητοῦ τηλεφώνου, ή ἂν ἔχουν οι ἱδιο κάνει κά-τι τέτοιο σέ ἄλλους.

Κατά τούς έρευνήστες «σέ ἀντίθεση με τόν παραδο-σιακό έκφοβισμό, πού συνήθως περιλαμβάνει συνάν-θηση πρόσωπο με πρόσωπο, τά θύματα του κυβερνο-έκφοβισμού μπορεί νά μή γνωρίζουν τήν ταυτότητα του δράστη. Συνεπώς, τά κυβερνο- θύματα μπορεί νά νιώσουν πιο ἀπομονωμένα, παραβιασμένα ή σέ μεγα-λύτερη ἀπόγνωση κατά τῆ διάρκεια τῆς ἐπιθέσεως».

«Άνοιχτή ἐπιστολή για τό Καλούμενο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν...»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

2. Η γνώση ἄπ' ὅλους τούς μαθητές τῆς Ἑλλη-νορθόδοξης παράδοσης και ζωῆς, ὅπως και τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας και ιστορίας δέ σημαίνει προσ-ηλυτισμό ή ἱεδολογικό διαποτισμό, ἀλλά παρ-οχή σέ αὐτούς βοήθειας, ὥστε οι ἱδιοί νά μπορέ-σουν νά γίνουν ἄρτιοι, ὁλοκληρωμένοι ως προ-σωπικότητες, «κοσμοπολίτες», ἀποτελούστες «κόσμου κόσμων» (κόσμημα - στολίδι), οἰκουμεν-ικοί, παγκόσμιοι ἄνθρωποι και όχι παγκοσμιοποι-ημένοι».

Ἐπειδὴ, Μακαριώτατε και Σεβασμιώτατε, πάντοτε ὑποστήριξα και ἐξακολουθῶ νά ὑποστηρίζω πῶς **τό σχολεῖο και ἱδίατερα αὐτό του 21ου αἰῶνα ὀφείλει νά είναι τό ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕῖΟ**, στό ὁποῖο ὁ πύρηνος του νά είναι ή **ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗ** των νέων και ἐπειθεῖ αὐτή ἀποτελεῖ, κατά τόν ἅγιο Ἰωάν-νη Θεολόγο, «τέχνη τεχνῶν», ἄφου, κατά τόν ἅγιο Ἰωάν-νη τόν Χρυσόστομο, **«Τί γάρ ἴσον τοῦ ρυθμίσαι ψυχῆν και διατλάσαι νέου διάνοιαν;»**, **ΕΑΝ:**

α) Δέν ΕΠΙΜΕΙΝΕΤΕ νά ξεκινήσει ή σύνταξη των Προγραμμάτων Σπουδῶν (Αναλυτικῶν Προγραμμά-των) πού καλούμενον μαθημάτων των Θρησκευτικῶν, δηλαδή τοῦ μαθήματος Παιδείας και Ἑλληνορθόδοξης Κληρονομίας ἀπό **ΜΗΔΕΝΙΚΗ ΒΑΣΗ** και

β) Δέν ΑΝΑΟΕΧΡΙΣΤΕΤΕ ή συγκρότηση τῆς ἐπι-τροπῆς, ἀνασυγκροτώντας αὐτήν ἀπό μέλη, τά ὁποῖα νά διαθέτουν **θεολογικές σπουδές** (πτυχιοῦ Θεολο-γίας) καί, **συγχρόνως, τήν ἀνάγκαια Ψυχολογιοδα-γωγική και Διδακτική ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ἐξειδικευ-ση.**

Τότε με δύνη σημειῶνω πῶς:

• ΜΕΓΙΣΤΗ δέ είναι ή ΕΥΘΥΝΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΡ-ΧΙΕΡΕΩΝ ἀνέναντι στό Έθνος και τήν ιστορία τῆς πατρίδος μας για τή **ΜΗ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ συμβολή τους στό ζωτικό τομέα τῆς ΠΑΙΔΕΙΑΣ**, ή ὁποία συν-δέεται ἄρρηκτα με τήν ἐπιβίωση τοῦ λαοῦ μας. **Και αὐτό, ὅταν ή Έκκλησία μας, σέ χαλεποῦς καιρούς και, ἱδιαίτερα, κατά τήν Τουρκοκρατία, ἦταν ἐκείνη πού, ως στοργική μητέρα, κράτησε ζωντανό τό Γέ-νος μας.**

Ανάλογη **ΕΥΘΥΝΗ** θα ἔχουν και ὁσοι λαϊκοί ἀποδέ-χτηκαν τή συμμετοχή τους στην Ἐπιτροπή πού ὀρισε ή Έκκλησία για τά Προγράμματα Σπουδῶν (Αναλυτικά

Διαπίστωσαν ἐπιπλέον ὅπ ὁσοι ἄσκοῦν φυσική και λεκτική βία πάσχουν σέ πολλές περιπτώσεις ἀπό κατάθλιψη. Ὅμως, ἂν και ὑπῆρχε μικρή δια-φορά στό βαθμό κατάθλιψης ἀνάμεσα στό θύτη και τό θύμα,

‘Επιστολή Κληρικῶν πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

ὡς Κληρικοί τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καὶ σὺν τέκνῃ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐπιτρέπατέ μας νὰ σᾶς μεταφέρουμε τὴν ἁγωνία καὶ τὸν προβληματισμὸ μᾶς.

Εἰσαγωγικῶς καὶ διευκρινιστικῶς σᾶς ἀναφέρουμε δι: Χάρη Θεοῦ καὶ παρὰ τῆς ἀδυναμίας καὶ ἀτέλειες μας, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἐνεπίστευθῇ τὴν διαποίμανση τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ καὶ μᾶς ἀνέθεσε τὴν εὐθύνη τῶν ψυχῶν τους πρᾶγμα τὸ ὁποῖο, δι’ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν δικῶν σας, προσπαθοῦμε νὰ πραγματοποιήσουμε. Στὸν δύσκολο, κατ’ ἄνθρωπον, αὐτὸν δρόμῳ ὁδοδείκτες, ἐμπνευστές καὶ βοηθοὶ ἔχομε τοὺς ἁγίους Πατέρες παλαιότερους καὶ νεότερους. Ἡ βιωτὴ τους, τὰ λόγια τους, τὸ παράδειγμα τους, εἶναι οἱ ὑποθήκες, οἱ παρακαταθήκες, ποὺ προσπαθοῦμε νὰ ἀκολουθώμεν, ὅπως καὶ κάθε συνειδητὸς ὀρθόδοξος χριστιανός.

Τὰ τελευταῖα χρόνια παρατηροῦμε δι, τὴ καθαρὴ Ὀρθόδοξή διδασκαλία καὶ ζωὴ δέχεται μεγάλη πίεση ἐκκοσμητικῶς καὶ νοθεύσεως διὰ τὸν σύγχρονο τρόπο ζωῆς, ποὺ ὅλους μᾶς ἐπηρεάζει. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα δυστυχῶς, ἔχει σιγά-σιγὰ εἰσελθεῖ καὶ στὸν ἐκκλησιαστικὸ χώρο καὶ ἡ προσπάθειά, ποὺ κάποτε ξεκίνησε γιὰ προσέγγισή μὲ τῆς αἰρετικῆς ἀποκλίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, μὲ τὴν μορφὴ διαλόγων καὶ συνεργασίῶν σὲ κοινωνικὰ θέματα, ὥστε νὰ ἐπιστρέψουν οἱ ἐπισήμωυντες στὴν Μία καὶ Μόνη Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησίᾳ, παρεξέκλιναν καὶ ἀντὶ νὰ προβληματίσῃ τοὺς ἐν αἰρέσει εὐρισκομένους συνανθρώπων μας, σταδιακὰ ἀμβλύνει τὸ Ὀρθόδοξο αἰσθημὰ τοῦ λαοῦ μας.

Δὲν μπορούμε νὰ ἀναφερθοῦμε διεξοδικῶς στὰ θέματα αὐτά, τὰ ὁποῖα σίγουρα καὶ σεῖς τὰ γνωρίζετε καὶ καλύτερα ἀπὸ μᾶς καὶ παρακαλοῦμε τὰ ὅσα σᾶς καταθέτουμε νὰ μὴ ἐκληθῶν ὡς προσπάθεια διδασκαλίας πρὸς ἑσᾶς, ἡ διαθέσεως καταθέσεως γνώσεων. Εἶναι ὅμως ἀπαράτηρη, γιὰ νὰ γίνῃ κατανοητὸ καὶ νὰ μὴ παρεξηγηθεῖ τὸ διεγερμὰ μας.

Εἰτεῖθι οἱ διαφόροι διάλογοι διεξήγοντο ἀπὸ λαϊκοὺς ἢ κληρικοὺς ἐκπρωσώτους τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ πολλὰκις συνυποδύναν καὶ ἀπὸ συμπροσ-ευχῆς καὶ ἄλλες ἐκδηλώσεις ἀπαγορευμένες ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κανόνες, δὲ δὲ πορίσματα τῶν διαφορῶν ἐπιτροπῶν ἐνίοτε ἥσαν ἀντίθετα πρὸς τὰ δόγματα καὶ τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, προκαλοῦσαν μεγάλη στεναχώρια καὶ ἀγωνία στὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας. Μὲγάλες φυσιογνωμίες ἀναντήρησαν κύρους καὶ συγκράτησι Ἅγιοι (Ἅγιος Πάπας, Ἅγιος Ἰουστίνος, Ἅγιος Πορφύριος καὶ ἄλλοι πολλοί) μὲ τὰ γραφόμενα καὶ τῆς συμβουλῆς τοὺς σπληνέων, συμβόλευσαν καὶ κρατοῦσαν σὲ ἐνῆργηστρο ἁλλά καὶ σὲ προσευχή τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, ἐν ἀναμονῇ ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀξιολογήσεως τῶν μέχρι τώρα γενο-τόνων.

Γνωρίζοντας ἦδη τὴν προϊστορία τῆς συγκλήσεως Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν κανονισμὸ λειτουργίας της καὶ τὰ προσυνωδικὰ κείμενα, εἰχαμε μεγάλη ἀγωνία γιὰ τὴν ἐκβίασιν καὶ τὸ προσεχόμεθα ἀδιαι-κτώσ ὁ Θεὸς νὰ φωτίσει τοὺς συμερνομένους ἀρχιερεῖς, ὥστε νὰ ληφθοῦν ἀποφάσεις Ὀρθόδοξες, ἐπόμε-νους τῶν διδοχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων.

Όμως δυστυχῶς, μετὰ ἀπὸ προσεκτικὴ μελέτῃ τῶν πεπραγμένων καὶ ἀποφασισθέντων τῆς ἐπονομαζόμε-νης «Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» ποὺ ἔλαβε χώρα στὸ Κολυμβάρι ἀπὸ 19-23 Ἰουνίου 2016 καὶ ἀντιπαράβαλλοντας τῆς ἀποφά-σεις τῆς Συνόδου αὐτῆς μὲ τὴν ὅλῃ Ὀρθόδοξή Παρακαταθήκῃ, διαπίστωσε ὅτι οἱ ἀποφάσεις αὐτὲς εἶναι ξένες καὶ ἀντίθετες μὲ τὰ παραδεδομένα τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν ἁγίων Τοπικῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Συν-όδων.

Ἀντίστοιχες διαπιστώσεις, ὅπως θὰ γνωρίζετε, ἔχουν γίνῃ καὶ ἀπὸ κληρικοὺς τῆς Ἐκκλησίας (Επισκό-πους, Ἡγούμενους μονῶν, ἱερεῖς, μοναχοὺς κλπ) καὶ ἀπὸ ἐκρίτους θεολόγους.

Διὸ μελετῆς ἐξ αὐτῶν ποὺ ἀποδεικνύουν τὸ λόγου τοῦ ἐλάτεις εἶναι τοὶ κ. Κυριάκος Κυριαζόπουλος, καθη-γὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κανονικοῦ δικαίου, θεολόγος καὶ δικηγόρος παρ’ Ἀρείῳ Πάγι, καθώς καὶ τοὺ κ. Δημη-τρίου Τσελεγιῆδη, καθηγὴν τοῦ Θεολογίος Α.Π.Θ.

Σεβασμιώτατοι, ὡς πνευματικοὶ πατέρες καὶ ὑπεύ-θυνοι τῶν ψυχῶν ποὺ μᾶς ἐμπιστεύτηκε ὁ Κύριος, δὲν μπορούμε νὰ λέμε καὶ νὰ πράττομε ἐνάντια στὴν συνει-δησίᾳ μας. Πιστεύουμε ὅτι καὶ ἐσεῖς θὰ συμφωνεῖτε μὲ αὐτό. Προσπαθοῦμε, ἂν καὶ ἀνάσῃ, ὅπως προαναφέ-ρουμε, νὰ προτερώμε τὸν ἄνθρωπο νὰ ἀρνηθῇ τὸν κόσμῳ (τὸ κοσμικὸ πνεῦμα, τὴν ἐκκοσμίκευσή) καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ στενὸ δρόμῳ τῆς Ὀρθοδόξης ἀσκήσε-ως ποὺ ὁδηγεῖ στὴν κάθαρση, τὸν φωτισμὸ καὶ τὴν θέ-ωσιν, ὅπως διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας. Εἰὼς βλέπουμε ὅτι ὁ δρόμος αὐτὸς συγχέεται –συγκρίνετα– μπερδεύεται μὲ τὸν ἄκοπο «χριστιανισμὸ» τῶν Προτε-στάντων καὶ τῶν Παπικῶν. Ἄν αὐτὰ ποὺ αὐτοὶ προτεί-νουν καὶ πράττουν ὡς «χριστιανισμὸ» εἶναι ἀποδεκτὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας, τὶ θὰ ποῦμε στοὺς ἀνθρώπους μας; Ἄν καὶ αὐτὰ ὁδηγοῦν στὴν σωτηρία, πῶς θὰ ποῦμε στὸν νέον ἄνθρωπο νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμῳ τῆς ἀσκήσεως, τῆς νηστείας, τῆς ἐγκράτειας, τῆς νημέ-ως ὅταν ἐκεῖ, κάθε παρεκκλίση θεωρεῖται δικαίωμα, κά-θε ἀνωμαλία εὐλογεῖται, κάθε προφανῆς παράρσση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ θεωρεῖται φιλανθρωπιὰ καὶ ἀνθρωπισμός; Εἰτεῖθι ἁσφαλὲς τὰ γνωρίζετε, δὲν χρειάζεται νὰ ἀπαριθμήσωμε τὰ ὅσα ἀντικλησιασ-τικὰ καὶ ἀντιχριστιὰ ἔχουν ἐμφλογοηρήσει στῆς αἰρε-τικές παρεκκλίσεις τοῦ Δυτικοῦ κόσμου.

Καθημερινὰ ἐορτάζουμε μάρτυρες, ὁμολογητὲς καὶ ἁγίους ποὺ ἀγωνίστηκαν ἐναντίον αἰρετικῶν, βασιανί-στηκαν καὶ θανατώθηκαν ἀπὸ αἰρετικούς, τοὺς ὁποί-ους τὰ κείμενα τῆς Συνόδου καὶ ἡ γενικωτέρη στάσις προκρίτην ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν «ἀμνηστουμέν» καὶ θεωροῦν «ἐκκληρίαις», μετὰ τῶν ὁποίων ἐπιδίωκε-ται ἑνωσις ἀνὰ ἐκαθαρίστους τῶν δογματικῶν δια-φορῶν. Τὰ ἐὰ ποῦμε στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ρωτοῦν ποῖο εἶναι τὸ σωστὸ, ἡ διαμαρτύρονται βλέποντας δι

Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἀρχαγγέλων – Ἁγίου Γεωργίου Ροτόντα

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὸν ἐνδόνδον ἑλληνικὸν στρατὸν τὴν 26η Ὀκτωβρίου 1912, ὁ τότε Γενικός Διοικητὴς τῆς Μακεδονίας Στέφανος Δραγοῦνης, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Μακεδονικῆς Ἐπι-τροπῆς τὸ 1878 καὶ πατέρας τοῦ ἱουνος Δραγοῦμη καὶ θεπερὸς τοῦ Παύλου Μελά, παραχώρησε ὅλους τοὺς βαλκανινὺς ναοὺς ποὺ εἶχαν μετατραπεί σὲ τζαμιά καὶ τὴν Ροτόντα, στὴν ὀρθόδοξή λατρεία. Ὁ δὲ Μητροπολί-της καθήγησε τὸν ἱερὸν ναὸν τὴν 5ην Μαρτίου 1914 καὶ ἐτέλεσε τὴν πρώτην θείαν Λειτουργίαν μετὰ ἀπὸ 322 χρόνια σκλαβίως.

Ἡ Λεγόμενη Ροτόντα Θεσσαλονίκης κτίστηκε ἀπὸ τὸν Γαλιερίο τὸ ἔτος 305 ὡς μέρος τοῦ ἀνακτορικοῦ συγκρο-τήματος καὶ ὁ Ἅγιος Μένας Θεοδοσιὸς στὰ τέλη τοῦ 4ου αἰῶνα μετέτρεψε τὸ κτίσμα σὲ χριστιανικὸ ναό, ὅπου καὶ βαπτίστηκε ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Ἁγίον Ἀσχόλιον,

Ἐπιμελεία τοῦ
Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλοπούλου
Κυκλοφορεῖται τὸ μελέτημὰ τοῦ εἰρημιστοῦ
Αρχιμ. Σωκράτους Αναζηλῆ, Ἱεροκήρυκος
Η ΜΟΝΙΚΑ
Ἡ ὑποεινωματικὴ σύζυγος, νύφη καὶ μητέρα
(τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου)

δὲν ἀκολουθεῖται ἡ ὁδὸς τῶν ἁγίων Πατέρων;

Ἐμεῖς ἔχομε ἐπιλέξει, ὡς ὑπόλογοι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων Του, νὰ λέμε τὴν Ἀλήθεια. Νὰ λέμε αὐτὸ ποὺ πιστεῖται ἡ Ἐκκλησία ἀνεκάνθεν διὰ τῶν ἁγίων της καὶ διὰ αὐτὸ ποὺ βλέπουμε νὰ ἀκολουθεῖται σήμε-ρῳ, ἀπὸ μὴ μερίδα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ καίτοιων ἐκ τῶν ἀκαδημαϊκῶν θεολόγων.

Καὶ στὸ ἐρώτημα: «Ναί, ἐσεῖς μᾶς λέτε αὐτά, ἀλλὰ οἱ Ἐπίσκοποι μᾶς ἄλλα λένε καὶ ἄλλα πράττουν. Τι γίνε-ται; Πῶς συμβιβάζονται ὅλα αὐτά;» βρισκόμαστε πρὸ μεγάλου διλήμματος.

Μέχρι τώρα λέγαμε ὅτι μπορεῖ νὰ βλέπουμε παρεκ-κλίσεις Ἀρχιερέων, συμπροσευχῆς, κείμενα ἀσώβητα, καὶ ἡ ἀντίθετα μὲ τὴν ὀρθόδοξο πίστιν, νέες θεολογικῆς ὁποῖες ἀστήρικτες καὶ νεκρολόγιες, ἀλλὰ ὅς κάνουμε ὑπομονή καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐν Συνόδῳ θὰ λύσει τὰ προ-βλήματα καὶ ὅς μὴ βιάζομαστε. Τώρα ποὺ ἡ «Σύνο-δος» ἔγινε καί, ἀντὶ νὰ ἀσχοληθεῖ καὶ νὰ ἀντιμετωπίσει τὰ ὅσα ἐπισφύρευαν τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν καὶ νὰ ἀναπαύσῃ τὰ καταικακανδιλθέντα τέκνα τῆς Ἐκκλη-σίας, τὰ νομιμοποιεῖ, τὶ μπορούμε πλέον νὰ ποῦμε; Νὰ δικαιολογήσουμε, δὲν γίνεται. Προδίδουμε τὴν πίστιν μας, τὴν μέχρι τώρα πορεία μας, τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν καὶ καταπατοῦμε τὴν συνει-δησίᾳ μας. Νὰ σπείνησθῃμε; Πῶς θὰ δικαιολογήσῃ τὴν σωτήρι μᾶς ἀπάντην στὸν Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώ-πους; Θὰ μᾶς θεωρήσουν ἡ ὑποκριτὲς καὶ διπρόσω-πους, ἡ συμφεροντολόγοι καὶ ὁπωδιόησιτε ἀνδρῶς νὰ μιλῶμε γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, τὴν θυσία ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ ἐξῷ βάλ-λε τὸν φόβῳ.

Σεβασμιώτατοι, ἐδῶ θεωροῦμε ἀναγκαῖα καὶ τὴν δική σας ἐκκαθαρὴ θέση. Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν ἡ Ἐκκλησία ὁλόκληρῃ, κληρὸς καὶ λαός, νὰ συζητήσῃ ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ ἀγάπῃ καὶ νὰ ἀκουστοῖν ὅλες οἱ φωνές, ὅχι φωνῆς στρατευμένων σὲ κάποια ἀποψη, ἡ μι-σθωτών, ἡ ἐπιδιωκόντων ἰδιὸν ὄφελος, ὅπως ἔγινε μέ-χρι τώρα στῆς περισσοτέρες περιπτώσεις. Βρεῖτε ἐσεῖς τὸν τρόπο. Μόνον ποὺ χρειάζεται γρήγορη ἀντιμετώπι-ση.

Μέχρι τότε, ἡ Ἱεραρχία μας μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ πᾶ-ρει θέση ἐναντι τῆς Συνόδου καὶ τῶν κειμένων της καὶ νὰ ἐπιδώσῃ νὰ δεχθεῖ καὶ τὴν κριτικὴ τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἐπὶ τῶν θέσεσιν της, ὅπως ἄλλωστε γινόταν ἀνεκάνθεν στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία.

Ἡ μέχρι τώρα στάση τῆς Ἱεραρχίας μας, ἄλλοτε διὰ τῶν ἐπισημῶν δηλώσεων, ἄλλοτε διὰ τῆς σωτηρίας της, ὁπωσιόησιτε δηλῶναι θετικὴ ἀποδοχὴ τῶν ἀποφασ-ισθέντων. Ἡ δικὴ μᾶς θέση ποῖο εἶναι στὴν περίπτωσι αὐτή; Βρισκόμαστε σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν Ἱεραρχία μας, ὑπερασπιζόμενοι τὴν Ὀρθόδοξο πίστιν μας.

Τὶ πρακτικὴ ἔκφραση θὰ πρέπει νὰ λάβει αὐτὴ ἡ κα-τάσταση, γιὰ νὰ εἰμαστε συννετίεις μὲ τὴν συνειδησίᾳ μας; Οἱ Πατέρες σὲ τέτοιες περιπτώσεις, διαμαρτύρο-μενοι γιὰ τῆς παρεκκλίσεις τῶν Ἱεραρχῶν, εἰς ἐνδείξη διαμαρτυρίας σταματοῦσαν τὴν μνημόνευσή τους, μέ-χρι νὰ ἐκλείνουν οἱ λόγοι ποὺ προκαλοῦσαν τὸ πρό-βλημα. Οὔτε εὐχάριστο εἶναι, ἄλλ’ ἀντιθέτως ὁδυνηρὸ καὶ ἴσως καὶ μαρτυρικὸ. Γιὰ μᾶς ὅμως δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος.

Σὰς ἱκετεύουμε λοιπὸν νὰ σκεφτεῖτε ὅλα αὐτά. Ἐμεῖς παῖδα σας εἴμαστε, μέμνη ὡμὸν ἐλάβομεν τὴν Ἱερωσύ-νη. Σὲ ἑσᾶς προσβλέπουμε. Δὲν μπορούμε ὅμως νὰ ληρονομήσουμε ὅτι ὑπερτίσθῃ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία του καὶ ὅχι ἀνθρώπινες ἐπιλογές ποὺ μετα-βάλλονται, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων.

Ἐμᾶς, τοὺς ὑπογράφοντες ἱερεῖς καὶ ἐσεῖς μᾶς γνω-ρίζετε καὶ μετὰ τῆς ἀδελφικῆς νουήριζομαστε καὶ ἀνεκάνθεν συμφωνοῦσασιν στὰ τῆς πίστεως καὶ ἐτοῖ ἀποφασίσαιμε νὰ ἀπευθυνθοῦμε ἕνας ἕκαστος ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κοινοῦ πρὸς τὸν οἰκεῖο ἐπίσκοπο καὶ δι’ αὐτοῦ πρὸς τὴν Σύνοδὸ μας, λέγοντας καὶ ζητώντας τὰ ἴδια.

Κατόπιν τούτων καὶ ἐπειδὴ ὡς ἱερεῖς ἐπιθυμοῦμε νὰ τηρήσουμε ἀπαράγλυκτον τὴν πίστιν τῶν Πατέρων, ὅπως βιώθηκε καὶ ὅπως διδάχθηκε ἀπὸ αὐτοὺς, εὐρι-σκόμηθα ὑπόλογοι ἐνώπιον τῆς συνειδηρίσεως μας, νὰ ἀποδεχθοῦμε τῆς ἀποφάσεις αὐτῆς.

Ἐλπίζουμε ὅτι καὶ ἐσεῖς, ὡς Ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς, θὰ ἐχτεῖ προβληματιστεῖ γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ σᾶς παρακα-λοῦμε νὰ μελετήσετε καὶ νὰ ἀπορίριμετε τῆς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου αὐτῆς.

Μιὰ τέτοια στάση σας θὰ χαροποιήσῃ τοὺς Ὀρθόδο-ξους καὶ θὰ προσάτεται τὸ πῶμῃο ἀπὸ τοὺς ὑπερα-σπιστῆς τῶν ποικίλων αἱρέσεων καὶ τοῦ ἐπάρατου Οἰκουμενισμοῦ, ποὺ ὁμολογενοῖται τῆς κακοδοξίης μὲ τὴν Ὀρθόδοξια καὶ δημιουργεῖ μεταλλαγμένη θεολογία καὶ παράδοσι.

Μιὰ τέτοια στάση θὰ μᾶς ἀναπαύσει καὶ θὰ μᾶς διῶ-σει ἄδρασς νὰ συνεχίσουμε τὴν διακονία μας πρὸς τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, μὲ ῥοσὴν τὴν συνειδησίᾳ μας δι’ ἐπιτε-λοῦμε τὸ χρέος μας, πηρύντας ἀνάθετα δα παραλά-βαμε ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρες.

Σὲ ἀντίθεσι περιπίπτω, ἐν δολαφῇ προσημθεῖ ἡ συμ-πόρευσι σας μὲ τὴν Οἰκουμενιστικὴ λεγεώνα καὶ ἡ νό-θευσι τῆς πίστεως μὲ τὰ αἰρετικὰ μορφώματα ἀνωταλῆς καὶ δύσεως, ἐπειδὴ εἴτε ἡ σωπτή, εἴτε ἡ ἀδιαφορία δὲν μᾶς ἀντιβάλλασαι διὰ τὴν εὐθύνη μας ἐναντὶ τῆς πίστεως μας, ἀλλὰ μᾶς καθιστᾷ συνεργοὺς στὴν καθέρωσή καὶ ἐξάπλωσιν τῆς κακοδοξίης, μὲ πόνου ψυχῆς ἀναγκαζόμε-στε νὰ σᾶς δηλώσουμε ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἀκολουθήσωμε, ἀλλὰ θὰ ἀκολουθήσωμε τὴν διαχροικήν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὴν ἀπάντην τῶν Ὀρθόδοξων Πατριαρχῶν τῆς Ανατολῆς πρὸς τὸν Πάπα Πιον τὸν 8^{ον} τὸ 1848: «**Παρ’ ἡμῖν οὐκ Πατριάρχου, οὐτε Συνόδου ἔδωθησαν ποτὲ εἰσαγαγεῖν νέα, διὸ ἐπαραπιστῆς τῆς Θρησκείας ἐπὶ αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρησκεῖα αὐτοῦ αἰώνιως ἀμετάβλητον καὶ ὁμο-εῖδες τῶν Πατέρων αὐτοῦ.**»

Διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς, σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης **Πρωτοπρεσβύτερος Γαβριὴλ Μαζανάνκης**
Πρεσβύτερος Σπυριδίου Δαμανάκης
Πρεσβύτερος Παῦλος Μαζανάνκης

Ὀρθόδοξος Τύπος

Ὁμολογία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τὴν ἐκάστου προσωπικὴ γνῶμη, μᾶς ὡδήγησε στὸ συμπερά-σμα ὅτι ἡ ἐν λόγω Σύνοδος ἀντὶ νὰ ὀρθοτομήσῃ τὸν λόγο τῆς ἀληθείας καὶ νὰ καταδικάσει ὡς ΑἰΡΕΣΗ τὸν Οἰκουμενισμό, ἀντιθέτως τὸν ἐπέβλεβα προοδιδόντας τὸν πανορθόδοξον κύρος, ἀποδεχομένη τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῶν πάλαι ποτὲ καταδικασμένων αἱρέσεων τοῦ παπισμοῦ καὶ τοῦ προτε-σταντισμοῦ. Ἡ λήψη τῆς συγκεκριμένης ἀποφάσεως **καὶ μόνον** τὴν καθιστᾷ μία ἀντορθόδοξο πίστεις καὶ ὁμολογίας ψευδοσυνόδου.

1) Συγκεκριμένα στὸ τελικὸ κείμενο “Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον”, στὴν παράγραφον 6 ἀναφέρεται: “ Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία **ἀποδέχεται** τὴν ιστορικὴν ὀνομασίαν τὴν μὴ εὐρισκομένην ἐν κοινωνία μετ’ αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν **Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν**”. Εἰὼς βλέπουμε τὸ παραπλη-νικὸ παίγνδιὸν τῶν χρησιμοποιομένων ἐκφράσεων. Ἡ χρή-σις ἀφ’ ἑνὸς μὲν τῆς ἐκφράσεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία “ἀποδέχεται”, ἀφ’ ἑτέρου δὲ, τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν αἰρετικῶν ὡς “ Ἐκκλη-σιῶν καὶ Ὁμολογιῶν”, καταφανὺς ὁδηγεῖ στὸ συμπεράσμα δι’ ἡ ΑΚΜΣ (καὶ δι’ αὐτῆς πάντες οἱ ἀποδεχόμενοι αὐτήν), υιοθέ-τησε καὶ ἀποδέθηκε τὴν νέα ἐκκλησιολογία τῆς Β’ Βατικανῆς “συνόδου”, ὅπως ἐκφράστηκε ἀτ’ ἐπίσημοι κείμενά της (βλ. κυρίως Lumen Gentium 15, Unitatis Redintegratio 3, ὅπου γί-νεται ἀναφορά στὴν ὑπαρξή “ Ἐκκλησιῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Κοινοτήτων”), συμφωνῶς πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ “ἐκκλησία” διε-σπάσθη ἐν χρόνῳ, πλην τὰ διασπασθέντα μελῆ, ἐν μὲν δια-τηροῦν ἐπισκοπικὸ καὶ μυστήριον (Βάπτισμα, Χρίσμα, Εὐχα-ριστία), καλοῦνται “ Ἐκκλησίες” καὶ θεωρεῖται ὅτι διακρατοῦν περισσότερο στοιχεῖα ἐκκλησιαστικότητος, (οἱ Παπικοί ἀναφε-ρόντουσαν στοὺς Ὀρθόδοξους, στοὺς Μοναφουσῆτες, καὶ σὲ τμήματα τοῦ Προτεσταντικοῦ κόσμου, ὅπως π.χ. οἱ Ἀγγλικοί· στὸ δὲ κείμενο τὸν Σχέσεων, ἡ ἀναφορά καλύπτει Μονο-φουσῆτες καὶ Προτεσταντὲς ὅπως ἀνωτέρω, μὲ τὴν προσθήκῃ τῶν Παπικῶν), ἂν δὲ δὲν διατηροῦν τὰ ἀνωτέρω, παρὰ μόνον τὸ Βάπτισμα, ὀνομαζοῦνται “ Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητες” (μ’ αὐτὸ τόσο οἱ Παπικοί, ὅσο καὶ ἡ συνόδος τῆς Κρήτης τοῦ τοῦς ἀκολουθεῖ, -ἀπλῶς καλᾶνθίνας τὸ “Κοινότητες” σὲ “ Ὁμολο-γίες” -ἐννοοῦν τοὺς καλῶνθίνας Προτεσταντῆς).

2) Ἐκτός τῶν ἄλλων, εἰδικὰ στῆς παραγράφους 9-11, ἐπικυ-ρῶνεται συνοδικὰ, οὐσιαστικὰ, τὸ σύνολο τῶν ἀποφάσεων-κειμένων τοῦ συμβουλίου “Πίστις καὶ Τάξις” τοῦ Π.Σ.Ε., ὅσο καὶ αὐτῶν ποὺ ἔχουν παραχθεῖ ἀπὸ τῆς Μικτῆ Θεολογικῆς Ἐπι-τροπῇ Παπικῶν καὶ “ὀρθόδοξων”. Προσδιόδεται ἐτοῖ σὲ ὅλα αὐτὰ πλέον συνοδικὴ ἐγκρίση πανορθόδοξου κύρους. Ἀποδέχεται ἐπομένως καὶ ἀναγνωρίζει στῆς αἰρετικῆς κοινότη-τες δι’ ἔχουν, καθώς καὶ οἱ ὀρθόδοξοι, ἀποστολικὴ διαδοχή, ἱερωσύνη, βάπτισμα καὶ αὐθεντικὸ μυστήριον, (βλ. συμπερω-νημένα κείμενα Μονάγου 1981, Μπάρι 1987, Νέου Βόλμο 1988, Μπαλαμάντ 1993, Ραββένας 2007). Ἐν ὁλῳς ἀποδο-μεῖται ὁλόκληρῃ ἡ ἀποστολοκαταρδότι, δογματικὴ διδα-σκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ΑΚΜΣ ἀποδέχεται ὅτι ὁ Πάπας καὶ ὅλοι οἱ αἰρετικοὶ δίχως νὰ ἀποκηρύξουν κανένα ἀπὸ τὰ αἰρετικὰ δόγματα τοῦς εἶναι καὶ αὐτοὶ Ἐκκλησίες, ἐνῶ ἀντιθέτως, οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀνα-θεμάτιζαν καὶ ἀπέκοπταν τοὺς αἰρετικούς ὡς σάπια καὶ νεκρά μέλη, ὡς παντελῶς ξένα δηλαδὴ πρὸς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλη-σίας.

3) Ὅσον ἀφορᾷ στὸ κείμενο περὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου, παρατηρεῖται μία ἐκεκμενὰ παραπληρητικὴ ἀμφοριμία κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐν ὅλῳ ἀρχικῶς καταγράφεται ἡ σχετικὴ παπικὴ δι-δασκαλία ἐπὶ τοῦ θέματος (παράγραφον ἕως καὶ II,3), κατόπιν αὐτὴ ἀνατρέτεται πλήρως διὰ τῆς ἐπίσημου ἀποδοχῆς τῶν μικτῶν λεγομένων “γάμων”, μῶς τῆς ἐφαρμογῆς τῆς μὲς ψευ-δονύμιου “οἰκονομίας”, ἡ ὁποία καταστηρήσει τόσο τὸ γράμ-μα, ὅσο καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ 72^{ου} κανόνος τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ Συνόδου (692), μινύοντάς τὰ δμικτα: ὀρθόδοξους καὶ αἰρετικούς. Ἡ συγκεκριμένη ἀπόφασις ἀποτελεῖ τὸ δεύτερο σημεῖο ἀναγνωρίσεως ἐκκλησιαστικότητος τῶν ἀποκεκομμέ-νων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας αἰρετικῶν κοινοτήτων, ἀφοῦ γίνεται ἀποδεκτὸ πλέον καὶ συνοδικῶς, τὸ ἔγκυρον τοῦ αἰρετικοῦ Βα-πτίσματος καὶ κατὰ συνέπεια τῶν αἰρετικῶν “μυστηρίων” καὶ συσκαλοῦθα τῆς βαπτισματικῆς θεολογίας:

“Ὁ γάμος Ὀρθόδοξων μεθ’ ἑτεροδόξων κωλύεται κατά κα-νονικὴν ἀκρίβειαν (κανὼν 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ Συνόδου). Ἡ δυνατοῖς ἐφαρμογὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκο-νομίας ὡς πρὸς τὰ κωλύματα γάμου δέον ὅπως ἀντιμε-τωπίζεται ὑπὸ τῆς

'Η 28η Πανορθόδοξος διάσκεψις διὰ αἰρέσεις

Εἰς τὸ Πατριαστεῖον Μέγαρον Ἀγρινίου ἔλα-
θαν χώραν αἱ ἐργασίαι τῆς «ΚΗ' Πανορθοδόξου Συνδιάσκεψως Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱερῶν Μητροπόλεων διὰ θέματα ἀρέσεων καὶ παραβῶρησας». Ὡς ἐπληροφωρή-
θημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα lavaron.gr:

«...τὴν πρώτην εἰσήγησιν πραγματοποιήσε ὁ Αἰδεσι-
μολ. Πρωτοπρ. π. Κυριακὸς Τσουρὸς μὲ θέμα: «Μετεν-
σάρκωσις· Κριτικὴ θεώρησις ἐξ ἐπίσημης ὀρθοδόξου». Ὁ εἰσηγητὴς παρατήρησε ὅτι: «Ἡ δοξασία τῆς μετεν-
σάρκωσης εἶναι μία καθαρά ἀντιχριστιανικὴ διδασκα-
λία, πού υπερβαίνει ἀκόμη καὶ τοὺς νόμους τῆς λο-
γικῆς»... Ἀκολούθησε ἡ Εἰσήγησις τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρω-
τοπρ. κ. Βασιλείου Γεωργοπούλου, Ἐπικουρου Καθη-
γητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., ὑπὸ τὸν τί-
τλο: «Ἔσσεθε ὡς θεοί! Ἀποκριφιστικὲς δοξασίεις περὶ
ἀνθρώπων». Ὁ π. Βασιλεῖος παρουσίασε βασικὰς

πτυχεὺς τῆς ἀποκριφιστικῆς ἀνθρωπολογίας καὶ εὐρέ-
ως διαδεδομένες ἀπόψεις τῆς, ἐπισημαίνοντας τὸ ἀπο-
λύτως ἀσύμπτωτον τῶς χριστιανικῆς θέσεως, τονίζοντας
παράλληλως, ὅτι ὁ ἀποκριφισμός, ὡς νοσηρὸ φαινό-
μεον, ἔχει στὴς περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀπόψεις τοῦ ὡς
υπόβαθρον αὐτῆς τοῦ δομικῆς προτροπῇ «ἔσσεθε ὡς
θεοί»... Ὁ Αἰδεσμ. Πρωτοπρ. κ. Σωτήριος Ἀθανασού-
λας, στὴν Εἰσήγησίν του, ποὺ εἶχε ὡς θέμα: «Οἱ περὶ
ἀνθρώπου πλάνες τῶν Μαρτύρων καὶ ἱερωβῶν» ἀνέφε-
ρε, ὅτι οἱ «Μάρτυρες τοῦ ἱερωβῶν» προβάλλουν διδα-
σκαλία περὶ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία διαστρέφει πλήρως
τὴν ἀντίστοιχὴ βιβλικὴ καὶ πατερικὴ διδασκαλία. Τὴν τε-
λευταία εἰσήγησιν πραγματοποιήσε ὁ Πανοσιολ. Αρχι-
μандрίτης κ. Γρηγόριος Κωνσταντίνου, μὲ θέμα: «Οἱ
περὶ τοῦ ἀνθρώπου πλάνες τῶν Μορμόνων»... Ἡ ἀπο-
ψὴ τους ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημιούργημα τῶν θεῶν
καὶ ὄχι τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τοὺς ἀποξενώνει ἀπὸ τὰ
χριστιανικὰ δόγματα...».

Προφανῶς ὅταν παραπαίῃ τὸ Σύμπαν, παραπαίει καὶ ὁ κ. Παναγιώτης Τελεβάντος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Λευαῖος τῶν συνεργατῶν καὶ ὁ πλῆον ἀσήμαντος ἀρθρογράφος του. Θερμὲς εὐχαριστίες ὀφείλω, δευτε-
ρευόνως, στὴν Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ «Ο.Τ.» διὰ τὴν
διόρθωσιν, τὴν ἐπιλογὴ καὶ τὴν δημοσίευσιν τῶν διαφο-
ρῶν μελετῶν καὶ κειμένων μας. Ἀντικειμενικὴ ἀποψη
περὶ τοῦ «Ο.Τ.» δύνανται νὰ ἔχουν, μόνον, ὅσοι καλο-
προαίρετοι καὶ φιλότιμοι ἄνθρωποι, καλοὶ ἐρευνητὲς, καὶ
οἱ σταθεροὶ ἀναγνώστες του.

Εἰκάζω ὅτι ὁ κ. Π. Τελεβάντος **ὡς πρῶην συνεργά-
της** καὶ ἀρθρογράφος τοῦ «Ο.Τ.» *δὲν δύναται* νὰ διατυ-
πώσῃ ἀντικειμενικὴ ἀποψη ἐναντὶν αὐτοῦ.

Προσθέτε **στὴν γνωσιολογικὴ φαρέτρα** **σας**: ὅτι
κατὰ τὴν περιόδου 2008-2012 μ.Χ. ἔγνα προσωπικὰ, ἰδι-
αίτερως διαδιδασκὰς συνεργάτης καὶ στενὸς φίλος ἂν
θέλετε, θερμὸς ἀναγνώστης καὶ μαθητευόμενος σχο-
λάρχραφός τοῦ ἱστολογίου τοῦ θεολόγου κ. Παναγιώτῃ
Τελεβάντου κατὰ τὴν διάρκεια τῶν Θεολογικῶν
Σπουδῶν μου. Μερικὲς φορές μάλιστα, ὅχι ὁπταῖνα,
συνομίλουσαμε τακτικὰ περὶ Θεολογικῶν Ζητημάτων
μὲ βιντεοκλήσεις ἀπὸ τὸ SKYPE, ἡ καὶ συχνὰ μὲ ἠλεκτρο-
νικὴ Ἀλληλογραφία.

Βέβαια, μόλις ἄρχισα νὰ υποψιάζομαι κάποια ἀδιό-
ρατη καὶ ὁρατὴ αἰσθητὴ ἀδικία πού διενεργεῖτο, κατὰ
τοῦ πατρὸς Βασιλείου, ἀπάτησα ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν μῆ, χαρ-
τὶ καὶ καλαμάρη νὰ μᾶθω ποῖες εἶναι οἱ ἀποδεικτικὲς
θεολογικὲς ἐξηγήσεις, ποῦ ἀντὶ νὰ τίς λάβω ἀπὸ τὸν
δη-
μόσιον κατηγοροῦ καὶ πολὺ-ἀγαπημένον πρῶνὴν φίλον
μου, ἔλθοι μὰ ἀμεση καὶ παραδόξῃ ἀπερίσπαστη καὶ
ἀγνεῖντὴ ἀπορίφωσι. Ἔκτοτε, κάπου στὸ 2012 ὁ κ. Π.
Τελεβάντος μᾶς ἔκοψε ἀπότομα, ὁριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα
καὶ τὴν καλὴμέρα ἐξ αἰτίας τῶν ἐπίμων διερυντηρικῶν ἐρω-
τημάτων μας περὶ τοῦ π. Β. Βολουδάκη.

Ὡς γνωστόν: ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Βασίλειος
Βολουδάκης (συνῆγερεν ἕνα ἀκόην σημηνατικὸντο βιβ-
λίον μὲ τίτλο: «**Η ΟΙΟΜΑΙΝΤΙΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ**»),
στὸν ὁποῖον συμπεριλαμβάνονται σχεδὸν τριάντα (30)
σημαίνοντα καὶ πρωτότυπα Θεολογικὰ κεφάλαια ἀπὸ τὰ
ὁποῖα ἀναλύει, ποιμαντικῶς καὶ θεολογικῶς, τὴν
ὀρθόδοξον Ποιμαντικὴν καὶ ἔλλογην Πολιτικὴν, πλὴν
παρα-
ποιᾶσαι καὶ συγχρόνῃ τραγελοφικῶς θεολογικο-ποιμاني-
κὴν πραγματικότητα πού διδιόβουμε σχεδὸν ἅπαντες
στὴν Κύπρου-Ελλάδα καὶ ἔξωτορικῶ.

Σημειώσεις παρακαλῶ πολὺ: ὅτι ὁ ἀγαπητὸς
Ἐκκλησιαστικὸς Συγγραφέας, ἐκκλησιαστικὸς ἀναπαι-
κρίτης καὶ θεολόγος κύριος Παναγιώτης Τελεβάντος
ΔΕΝ ἔχει μέχρι στιγμῆς ἀνασκευάσει ἢ ἔστω ἀναιρέσει,
ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚῶΣ ἕνα καὶ **ΜΟΝΟΝ** κεφάλαιον ἐκ τῶν
συνολικῶν τριάντα. Ἐπιμένει βέβαια, μὲ ἀντιπροκτικὸ
ζήλον νὰ ἐπιτεκτοποιᾷ καὶ νὰ κατηγορεῖ, ἐκ τῆς ἀσφαλοῦς
ἀμε-
ρικανο-ὄνερικῆς πραγματικότητος του, μεθοδικὰ, ἀνα-
πόδεκτα καὶ προφανῶς ἀδικῶς, ἕνα σημαντικὸ Ἑλλα-
δῆ καὶ Πνευματικὸ Κληρικὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀθηνῶν.

Φυσικὰ καὶ **πάλιν ὡς γνωστόν**: ὅτι ὁ συστηματικὸς
ΣΥΚΦΟΑΝΤΙΚΟ πετροβόλῃμας κατὰ τοῦ πατρὸς Βασι-
λείου Β., ἐνέχονταν δυστυχῶς γνωστοὶ καὶ ἂν ἄγνωστοι
Κληρικοὶ καὶ συνάδελφοι θεολόγοι τῶν Ἀθηνῶν καὶ
ἀλλοῦ, ποὺ ἐτηπρεάζουν κακεντροεγῶς, ὡς πληροφορο-
δοδοτές τῶν τῶν Νεοκρίτου θεολόγο κ. Π. Τελεβάντο
καὶ ἄλλους ἀφελεῖς ἀπολόκους πούτος.

Μὴ ξεχνάτε ἀγαπητοὶ φίλοι:εἰς ὅτὴν εἰδικὴν πε-
ρίπτωσιν τῆς πολὺχρονης κόντρος μεταξύ τοῦ πατρὸς
Β. Βολουδάκη καὶ τοῦ θεολόγου κ. Π. Τελεβάντου, ὠρι-
σταται, μία μόλις πρόσφατὴ καταδικαστικὴ ἀπόφασις
ἀπὸ Ἑλλαδικὸ Δικαστήριον περὶ τῆς «κατ' ἐξακολουθῆ-
σιν συκοφαντικῆς διασημικότης» κατὰ τοῦ Πρωτοπρε-
σβύτερου ὑπὸ τοῦ κ. Τελεβάντου.

Ὁ συμπατριώτης καὶ φίλιτατος κυρ-Παναγιώτης Τελε-
βάντος, κατηγορεῖ (πλῆον μὲ τὰ δικαστικὰ δεδομένα
«συκοφαντεῖ κατ' ἐξακολουθίαν») τόνον τὸν «**Ὁρθόδοξον
Τύπον**» ὅσον καὶ τὸν π. Βασίλειον Βολουδάκη, **ἌΝΕΥ**
τινὸν **ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ** ἀποδείξεων. Προσωπικὰ, πολὺ ἀμφιβάλω
ἐν ἔκανε ποτὲ τὸν φίλο-
τον κόπο νὰ μελετήσῃ ἐξονυχιστικὰς τὸ εἰδικὸ βαρυ-
σημῆαντο Ποιμαντικο-πολιτικὸ ἐγχειρίδιον τοῦ π. Β. Β.
καὶ ἐπειδὴ σχηματῖσα (ὄχι αὐθαίρετα) αὐτὴν τὴν ἱσχυρὴν
πί-
ποθησιν κατὰ τοῦ Τελεβάντου, ἀπεφάσισα προσω-
πικῶς, κάποια παρελθοντικὴν σιτηνὴ, νὰ μελετήσω
δύο
φορές μάλιστα ἐν ἐν λόγῳ σύγγραμμα, γιὰ νὰ ψάξω νὰ
βρῶ ἢ καὶ νὰ ἐντοπίσω τῆς περιφημῆς κακόδοξης πλά-
νης καὶ αἰρέσεις τοῦ π. Β. Βολουδάκη.

Ἀπὸ τὴν προσωπικὴν μου ἐμπειρικὴ καὶ ἀντικειμενι-
κῆν ἀνὰ **ΔΕΝ** ἐντόπισα κατὶ τὸ δογματικὰ κεμντῶ. Βέ-
βαια δὲν εἶμαι κανένας ἐπαγγελματίας καὶ εἰδικὸς ἐμπει-
ρογνώμων περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς τῆς Ἐκκλη-
σίας. Εἶμαι ὅμως, ἕνας ἀπλὸς «κίωλιος φοιτητὴς» καὶ
μανικὸς ἐξερυννητὴς τῆς ἱστορίας τῶν Δογμάτων. Μά-
λιστα ἐθαύμασα εἰ περαιτέρω τὴν ἰδιαίτερην ὀρθόδοξὴν
δογματολογικὴν συνειδηση τοῦ πατρὸς Βασιλείου. Διδα-
χτικὰ μάλιστα ἀπὸ αὐτοῦ τὸ ἐγχειρίδιον πᾶντολλα πρά-
γματα. Συνεπὺς καὶ ἐκ παραλλήλου, ἀντελήφθην δυσ-

Ὁ Σεβ. Μητροπολιτὴς Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ τοποθετεῖται...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀπὸ τὴν Δ.Ι.Σ., ὥστε νὰ συνταχθεῖ ἀνακοινωθὲν πρὸς
ἐνημέρωσιν τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ...

Ὁ Σεβασμιώτατος μητροπολιτὴς Κυθήρων, προέβη
στὴν ἐξῆς δηλώσει, ἐκφράζοντας ταυτόχρονα καὶ τὴν πε-
ποίθησιν του, ὅτι δὲν ἀποσπρῶντὸ τὸ συγκεκριμένον Δελτίο
Τύπου δὲν ἀναπικρνεῖται στὴν πραγματικότητα καὶ θὰ
ἀντικατασταθεῖ μὲ νέο πού θὰ διορθῶναι τὰ πράγμα-
τα καὶ θὰ ἀποκαθίστα τὴν ἀλήθεια.

Ἡ δηλῶσις τοῦ Σεβασμιωτάτου εἶναι ἡ ἐξῆς:

*“Ὁ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 2ας Συνε-
δρίας, θεωρῶ δὲν **ἀποδείξει ἐπαρκῶς** τὴν ἀπόφα-
σιν τῆς σπητῆς Ὁρθοδόξης, ὅσον ἀφορᾷ τὸ σημεῖο ἐκεί-
νον ὁποῖο λέγει ὅτι ἐνέκρινε ἡ Ἱεραρχία τῆς προτάσεως
τοῦ περιεχόντος στὴν εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητρο-
πολιτοῦ Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου.*

**Δὲν ἐτέθη τέτοιο θέμα σὲ ψηφολόγιον οὔτε προφο-
ρικῇ ὅτῃ μυστικῇ οὔτε δι' ἄλλου τρόπου (δι' ἀναστάσεως
τῶν χειρῶν ἢ διὰ βολῆς).**

Ἀκούσθησαν ἀπόψεις καὶ κρίσεις ἐπὶ τῆς εἰσηγήσεως,
ἀπὸ ἀρκέτους ἱεράρχες καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτοῦ, ὁ Μακαριώτα-
τος εὐχαρίστας καὶ συνεχερᾶ τὴν εἰσηγητὴν, *ῥῥῥῥῥῥ*
ὅτι **δὲν παίρνουμε καμία ἀπόφασιν** ἀλλὰ ἀναθέτουμε τὸ
θέμα στὴν *Διαρκὴ Ἱερὰ Σύνοδον*, ἡ ὁποία θὰ ἐκτίμησῃ
ὅλο τὸ ὁλὸν, τίς παρεμβάσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπο-
λιτῶν, τὰ πρακτικὰ καὶ κάποια ὑπομνήματα τὰ ὁποῖα ἐξή-
γήθησαν ἀπὸ συνδικοὺς συνεδρῶν καὶ ἐπείτα ἀπὸ τὴν

*ὀλῃ αὐτῇ ἐξεργεσάσι, θὰ συναχθεῖ ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ., ἐγκύ-
κλιον, ἡ ὁποία θὰ ἀπευθίνεται στὸν χριστιανικὸν πλῆρ-
ωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.*

*Ἐπομένως δὲν ὠρίσταιται πρόκριμα ὑπὸ τῆς
σπητῆς Ἱεραρχίας γιὰ τὸ ὁλον θέμα, τὸ ὁποῖο **εὐσηγ-
τήθη κατὰ τὴς δύο αὐτὰς ἡμέρας, γι' αὐτὸ καὶ κάθε
κρίσις καὶ τοποθέτησις θεωρεῖται βεβιασμένη καὶ ἀνακριβής.***

*Αὐτὰ γράφονται διὰ τὸν καθήσυχασμό τοῦ Λαοῦ τοῦ
Θεοῦ, συνιστῶντες τὴν ἀναμονὴν τῆς τελικῆς ἀποφάσε-
ως, ἡ ὁποία θὰ διατυπῶθῃ διὰ τῆς Δ.Ι.Σ., ἡ ὁποία εἶναι
τὸ ἐκτελεστικὸ ὄργανο τῆς Ἱεραρχίας”.*

Ὡς διακριτικὸς τοῦ ἱστολογίου Κανάνεις, εὐχαριστοῦ-
με θερμὰ τὸν Σεβσμιωτάτου γιὰ τὴν παρέμβασή του καὶ
τῆς σφεδράτες διευκρινήσεις. Πρέττει ὅμως νὰ διατυπώ-
σουμε πρὸς τοὺς ἀναγνώστες μας πῶς δὲν εἰμαστε
αἰσιδοδοί ἐπὶ θὰ ἀντικατασταθεῖ τὸ συγκεκριμένον Δελτίο
Τύπου. Καὶ ὡς γνωστὸν, τὰ γραπτὰ μένοναι καὶ ὅσο
τὸ Δελτίο Τύπου παραμένει τὸ ἴδιο, ἐμῆς δὲ ἀνηγορεύου-
με καὶ δὲ ἀνυπόμουν. Πρέττει νὰ διαπιστώσουμε τὴν ἀλλαγὴ
στὴν ἀνακοινωσὴ τῆς Ἱεραρχίας, ὥστε νὰ ἀναβαρρη-
σθῇ καὶ νὰ ἀνασώσουν ἀπὸ τὴν αἰσθησὶ ἀπογοητεύσε-
ως καὶ ὀργῆς πού μᾶς διακατέχει.

Τέλος νὰ ἐπισημάνουμε καπὶ πού ἔχει τὴν ἀξία του.
Ἐέρετε ποῖος ἱεράρχης εἶναι ὑπεύθυνος τῶν Δελτίων Τύπου
τῆς Ἱεραρχίας; ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολιτὴς Δημη-
τριάδος κ. Ἰγνατίος. Αὐτοῦ σίγουρα λείει πάρα πολλὰ...

Ὁρθόδοξος Τύπος

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΚΟΛΥΜΒΑΡΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ρισμὸν ὁ «Πάπας τῆς Ἀνατολῆς», ἀλλὰ ἡ συμπε-
ροφὰ τὸν ἄλλα μαρτυρεῖ... Διαιτὶ δὲν ἀποστείλει καὶ
εἰς τὸν Μόσχας μίαν ἀνλόγον ἐπιστολήν, διὰ νὰ
ῥῥῥῥῥ νί δὴ ἀπάντησιν ἐκεῖνος;

Ἵδων διὰ τὰς προειδοποιήσεις ὅτι θὰ διακόψῃ κά-
θε ἐπαρτὴν μὲ διαφωνοῦντας Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλη-
σίας ἐρωτῶμεν: εἶχεν ἐπαφὰς αἱ ὁποῖαι δὲν διήρχον-
το ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον;

Ἡ ταραχὴ εἰς τὸ Φανάρι ἴσως ἐπίσης νὰ προήλθεν
ἀπὸ τὰς πληροφορίας ὅτι ἦδη ἡ Ἐκκλησία τῆς
Βουλγαρίας ἀπέριψε τὸ Κολυμβάριον καὶ ὅτι ὁ
Πατριάρχης κ. Νεόφυτος εἶχεν ἀποστείλει προσω-
πικὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν Μακαριώτατον, διὰ νὰ
ἐνημερώσῃ διὰ τὴν στάσιν τῆς πλῆσιο-
χώρου Ἐκκλησίας, τὴν ὁποῖαν ἐκεῖνος
ἐκράτει πρὸ τῆς εἰσελεύσεώς του εἰς τὴν
Ἱεραρχίαν. Ἵπποτε ὅμως ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔχει
ἐπιδεδαιωθῇ ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν.

Ἡ Ἱεραρχία τελικῶς συνεκλήθη ὑπὸ τὰς
προειδοποιήσεις τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Πατρίαρ-
χου, τὸ δεδομένον ὅτι ὁ εἰσηγητὴς Σεβ.
Σερρῶν ἀνῆκει εἰς τοὺς διασπᾶσά τοῦ Πα-
τριάρχου καὶ τὸ γεγονός τῆς ἀπουσίας τοῦ
Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως, ὁ ὁποῖος τρεῖς ἡμέ-
ρας ἐνωρίτερον εἶχε μεταβῇ εἰς τὸ Φανάρι.

Προσφώνησις καὶ εἰσήγησις

Ἕδῃ μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς συνεδριάσεως
κατὰ τὴν προσφώνησιν του ὁ Ἀρχιεπίσκο-
πος ἐφῆρδῃ λίαν διπλωματικῶς, διὰ νὰ
ἀποφύγῃ τὰς συγκρούσεις. Μεταξὺ ἄλλων
εἶπε:

«Ἡ ἀπλὴ καὶ μόνο ἐνθύμησις τοῦ σωτήριου Λό-
γου τοῦ Κυρίου μας εἰ «οὐ γὰρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς
συνηγμένοι εἰς τὸ ἕμὸν δόγμα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ
αὐτῶν» (κατὰ Ματθαῖον 18,20), ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἀντ-
ιληφθεῖ κανεὶς τὴν τέρτατον πνευματικὴν ἡμοσίαι
πού ἔχει ἀπὸ μόνο του ὡς γεγονὸς ἡ σύγκλησις καὶ
πραγμα-
τοποίηση τῆς ἐν Κρήτῃ Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μίας Συνόδου τόσο πολλῶν
Προκα-
θημένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τόσο πολλῶν ἐπισκόπων
καὶ ἄλλων πατέρων. Ἐὰν λάβουμε δὲ ὑπ' ὄψιν μας
ὅτι ὁ πα-
νάρχραος συνδικὸς θεσμός εἶναι ἕνας θεσμός μὲ μία
ἐξαιρετὴ δυναμικὴ, ἕνας θεσμός ἀρρηκτα δεμένος μὲ τὴν
συνειδησὴν τοῦ πληρωσμένου τῆς Ἐκκλησίας μας,
καθίσταται ἀσφές ὅτι
μία Σύνοδος μετὰ τὴν Σύνοδον, ἔχει νὰ προσφέρει
ρεαλιστικὰ καὶ τεκμηριωμένον πνευματικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ
Λόγον καὶ σέ
κάποια περριπτώσει δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὅτι ἔχει
κάποιον διαπιστωτικὸ, ἐπικυρωτικὸ ἢ καθαρὰ δικαιοδικτὸν -
τυπικὸ χαρακτήρα».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἀνεφῆρδῃ εἰς Ἀποστολικὴν
ἢ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἀλλὰ εἰς τὸ χωρίον «οὐ
γὰρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι...», τὸ ὁποῖον δὴ
ἤδυνάτο νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ὑποδιόρθωσι τοῦ Κολυμ-
βάρι ὅς ἄπλῃν συγκέντρωσιν. Ὅμως δὲν εἶναι αὐτὸ
τὸ κύριον σημεῖον τῆς προσφωνήσεως. Ἀπὸ τὴν
προσφώνησιν αὐτὴν καθίσταται ἀντιληπτὸν ὅτι ἡ
Ἱεραρχία εὐρίσκειται ἐνῶπιον ἑνὸς σκοπελοῦ τοῦ
ρεαλιστικῶς εἶναι δυσκολόν νὰ ὑπερβῇ: *ἀφ' ἑνὸς
εἰς τὴν Συνάγειν τοῦ Κολυμβαρίου μετεῖχαν Ὁρθόδο-
οι Ἐκκλησίαι, ἀφ' ἑτέρου τὸ ἐν τρίτῳ τῆς Ἱεραρ-
χίας πού ἦταν παρὸν κατὰ τὴν προσφώνησιν ἀπετέ-
λεσε τὴν ἐπίσημον ἀντιπροσωπείαν. Γνωρίζουν τὰ
στρεβλὰ τοῦ Κολυμβαρίου» ὅμως πῶς οἱ μισοὶ
δὲν καταδικάσουν τοὺς ἄλλους μισοὺς χωρὶς νὰ προκύ-
ψῃ σχίσμα; Δι' αὐτὸ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κάνει ἐλγνῶν
καὶ ὀρίζει ἐπὶ σκοπὸς τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρ-
χίας δὲν εἶναι ἡ διαπίστεσις, δηλ. ἂν ἔγιναν ὅλα
καλὰ ἢ ὄχι, οὔτε ἡ ἐπικυρωσις, δηλ. ἡ ἀποδοχὴ ἢ
ἀπόρριψις τῆς Ἱερουσνάξεως, ἀλλὰ ἡ δημιουργικὴ
ἀπόφραει!*

Ἦκολούθησεν ἡ ἔκτενεστάτῃ εἰσήγησις τοῦ Σεβ.
Σερρῶν, ἡ ὁποία ἦν μία ἐπανάληψις τῶν γεγονό-
των, περιελάβανεν ἐγκώμια εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ
μία ἀτυχῇ προσπαθείαν νὰ πείσῃ ὅλους ὅτι
«Πατέρες» ἦσαν καὶ ὅσοι συμμετεῖχαν εἰς τὸ Κο-
λυμβάρι, διὰ νὰ ἀπορήσουν ὅλοι πούος ἔτος ὁ νέος
Μέγας Βασιλεὺς τοῦ Κολυμβαρίου...

Σημαντικώτερα εἶναι ὅσα δὲν ἀνέφερεν ὁ Σεβ.
Σερρῶν. Δὲν ἀναφέρεται πουνδενά, ἂν ἡ ἀντιπροσω-
πικὴ παρέδῃ ἡ δχι τὴν ἐντολήν τῆς Ἱεραρχίας παρὰ
μόνον ὅτι ἡ ἀντιπροσωπικὴ καθεμνηρινὸς συνεσθῆτον
μεταξὺ τους. Παραδέχεται ὅτι κάποιοι προτάσεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔγιναν ἀποδεκταί,

Ὅταν τὸ Φανάρι δὲν εἶχε ἀκόμη παραδοθῇ εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

συνεχίζοντας καὶ σ' αὐτὸ τὸν Διαφωτισμὸ, ἀποδεικνύεται ὅχι
μόνο ἀνιστορικὸς ἀλλὰ καὶ ἀντιστορικὸς.

2. Καὶ ὅμως μὲ τὴν (ἐσωτερικὴ) ἐλευθερία του στὴ
διάρκεια τῆς (ἐξωτερικῆς) δουλείας του τοῦ οἰκουμενικὸ
μας Πατριάρ-
χητος ὁμολογοῦσε τὴν Πίστιν του ἐλευθερία, μὲ ἀπόλυτη
πιστό-
τητα στὴν ἀποστολικοπατερικὴ παράδοσὴ του ὡς πνευμα-
τικὴ ἡγεσία καὶ πρότυπον ὁλων τῶν Ὁρθοδόξων. Ἀδίσταται
τεκμήριον στὸ θέμα αὐτὸ προσφέρει ἡ Ἱερὰ Θεολογικὴ
Σχολὴ τῆς
Χάλκης (τῆς Προποντιδῆς), τὸν ἀνωτάτω φωτιωρὸν καὶ
ἐκπαιδευτικὸ Ἱδρυματὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου
(1844 - 1971). Ἀπὸ τὸ 1844, πού ἄρχισε ἡ σχολαρχία
τοῦ πρώτου Σχολάρχου τῆς ἱερου. Κωνσταντίνου Τυπιάδου -
Ἰακωβώτου (ἀπὸ τὸ 1848 ππουλάρχου, Μητροπολιτοῦ Σταυ-
ρουπόλεως) καὶ γιὰ δεκαετίες ἡ Σχολὴ ἦταν ἐπαλξὴ τῆς
ὀρθο-
δόξου πατερικῆς παραδόσεως, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ
πα-
τερικοῦ Σχολάρχου καὶ τὴν εὐλογία τῶν Οἰκουμενικῶν Πα-
τριαρχῶν, πού ἐνίσχυναν τὸ ἔργο τῆς Σχολῆς καὶ στήριζαν
τὴν ὀρθόδοξὴν μαρτυρίαν τῆς. Μέσα στὸ πνεῦμα αὐτὸ ἡ
Σχολὴ ἀνεδείκνυε ἱεράρχες καὶ Διδασκάλους μὲ ὑψηλὸ
ὀρθόδοξο-
πατερικὸ φρόνημα, πού ὁμολογοῦσαν τὴν Πίστιν τους
πρὸς
κάθε κατεύθυνσιν χωρὶς διασπάγι καὶ φόβους, διότι δὲν
ὑπῆ-
ρετοῦσαν παρὰ μόνο τὸν Κύριο τῆς Ἐκκλησίας, Ἰησοῦ
Χριστοῦ καὶ τὸν Λαὸν Του. Αὐτὴ τὴ στάση προῦσαν, μὲ
ἀπόλυ-
τὴ ὁμοθυμία καὶ ὁμοφωνία, ὁ Οἰκουμενικὸς Ὁρόνος, ὁ
Σχο-
λάρχης καὶ ἡ Σχολή, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ λειपुरγία τῆς
τε-
λευταίας. Καὶ συγκεκριμένα:

Ἀπὸ τὸ 1855, πού ἄρχισε νὰ λειτουργεῖ ὁ θεσμός τῶν
ἐπιστημονικῶν «θέσεων» καὶ «Διατριβῶν» καὶ μεχρὶ τὸ
1862, συντάχθησαν καὶ ὑποβλήθησαν 14 μελέτες, σχετιζόμενες
μὲ τὴ Λατικὴ Ἐκκλησία καὶ εἰδικότερα τὸν παπικὸ θεσμό
ὡς σύν-
ολο 64 παρομοίων ἐργασιῶν, δηλαδὴ περίπου τὸ 20 τοῖς
ἐκάτῳ τῆς σχετικῆς παραγωγῆς. Παραθέτουμε μερικoὺς
χα-
ρακτηριστικοὺς τίτλους: 1) Ὅτι τὸ τῶν Λατίνων δόγμα περὶ
τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα ῤώμης ἐναντίον ἐστὶ τῇ Ἱερᾷ
Γραφῇ, τῇ διδασκαλίᾳ τῶν Πατέρων καὶ τῇ πράξει τῆς
Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας 2) Ὅτι οὔτε ἐξ ἀποστολικῆς
παραδό-
σεως, οὔτε ἐξ ἱστορίας δύναται ἀποδειχθῆναι, ὅτι ὁ
Ἀπόστο-
λὸς Πέτρος ἐτεθροῖμυσεν ἐν ῤώμῃ...». 3) Περὶ τῆς
νομιζόμενης πνευματικῆς ἀρχῆς τῶν Πάπων κ.λπ.

Αρχιεπίσκοπος και Σεβ. Αργολίδος τιμούν τον Ί. Καποδίστριαν

Τὴν ἀμύμητον προσωπικότητα καὶ τὸ σπουδαῖον ἔργον τοῦ εὐσεβοῦς πολιτικοῦ Ἱ. Καποδίστρια ἐτίμησαν οἱ Ἀρχιεπίσκοπος δι΄ ἀντιπροσώπων καὶ ὁ Σεβ. Αργολίδος με τὴν παρουσίαισιν ἐνὸς νέου διβλίου δι' αὐτόν. Ὡς ἐπληροφόρηθημεν ἀπὸ τοῦ νῆματος theodoxias.gr τῆς 23ης Νοεμβρίου 2016:

«Τὴν Τρίτη 22 Νοεμβρίου παρουσιάσθηκε στὸ Πολιτιστικὸ Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Αρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν στὸ Ροῦφ τὸ βιβλίον «Ὁ μπάμπας-Γιάννης τῶν Ἀθηνῶν», τὸ ὁποῖο ἐξέδωσε ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Αργολίδος, με φροντίδα γὰ τὸς νέους καὶ τῆς νέες τῆς ἐποχῆς μας. Τὸ βιβλίο ἀναφέρεται στὸν ἱωάννη Καποδίστρια, τὸν πρῶτο Κυβερνήτη τοῦ ἀνεξάρτητου Ἑλληνικοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖο ἱδρυσέ ἐθεμελίωκαν καὶ μετὴν προσωπικὴ τοῦ περικοσία. Τὸ βιβλίο γιὰ τὸν μεγάλου αὐτοῦ χριστιανὸ καὶ πατριωτὴ πολι-

Στόχος ο χωρισμός Ἐκκλησίας – Πολιτείας

Μπορεῖ ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας νὰ ἤλλαξεν, ἀλλὰ ἡ πολιτικὴ στόχευσίς τῆς Κυβερνήσεως δὲν μετεβλήθη εἰς τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ ἄρθρον τῆς κ. Μαρίας Μπρασινάκη εἰς τὴν ἐφημερίδα DOCUMENTO τῆς 20ῆς Νοεμβρίου 2016:

«Τὸ ἀγκάθι ἀνάμεσα στὶς δύο πλευρές, δηλαδὴ ὁ φάκελος τοῦ διαχωρισμοῦ Ἐκκλησίας - κράτους, παραμένει. Ἡ ἀνθεώρηση τοῦ Συντάγματος εἶναι ἕνα θέμα ποὺ ἐπικάει καὶ κύκλοι τῆς Μονῆς Πετρακί σημερινῶν πῶς «παγίως ἡ Ἀριστερά πρεσβεύει τὸν διαχωρισμὸν τῶν δύο θεσμῶν». Παρατηροῦν δὲ ὅτι καὶ τὸ νῦν ὑπουργὸς Παιδείας εἶναι «ἀμύνης κομματικὸς» καὶ παραπέμπουν στὴν ἀρθρογραφία ποὺ στὴν «Αὔγη» κατὰ τὸ παρελθόν. Ἀκόμη, ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι χρεώνουν σὲ μερί-

Ποῖος κάνει «πολιτικὴν»;

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ὅτι ὁ κυρὸς Κ. Στεφανόπουλος εἶχεν ἀρνηθῆ διὰ βοήθησιν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κυρὸν Χριστόδουλον εἰς τὸ ζήτημα τῶν ταυτοτήτων ἐνὸ διὰ τὸ ἥθος τοῦ ὁ ἴδιος εἶχεν ἀποκαλύψει διάφορα. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα excarsalmos.gr τῆς 22ας Νοεμβρίου 2016:

«Στὴν ἐκδόμηιά τοῦ πρῶην Προέδρου Κωστῆ Στεφανόπουλου ἀναφέρθηκε σήμερα ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀπὸ τὸν ἱστορικὸ Ἱερὸ Ναὸ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας στὴν Κοινότητα Σταυροδρομίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Πέρα), μετὰ τῆς Θείας Λειτουργίας τῶν Εἰσοδίων. «Δεηθώμεν ὅλοι μαζί ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐκλῆπτου Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, ἀειμνήστου Κωστῆ Στε-

Ὁ Σεβ. Καρυστίας κατὰ Ἱεχωβάδων

Ἀνακοίνωσιν ἐξέδωσεν ἡ Ἱ. Μ. Καρυστίας καὶ Σκύρου, εἰς τὴν ὁποίαν παροτρύνει ἐργολάβους καὶ μηχανικοὺς νὰ μὴ ἀναλάβουν τὴν ἀνέγερσιν εὐκτηρίων οἰκῶν τῶν ψευδο-μαρτύρων τοῦ Ἱεχωβά. Διὰ τὴν ἀνακοίνωσιν ὁ Μητροπολίτης ἑλαιοδρομήθη ἀπὸ τὴν ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ τῆς 23ης Νοεμβρίου 2016. Γνωρίζει ἡ ἐφημερίδα ὅτι οἱ ψευδοὶ ἀποκαλούμενοι μάρτυρες τοῦ Ἱεχωβά δὲν γίνονται αἰμοδοτὰ καὶ ὅτι δηλώσουν ἀντιρροσίαι συνειδήσεως; Παραδέτομεν τὸ ἀνα-

Αποφάσεις τοῦ ΙΣΚΕ

«Τὸ Δ. Σ. ἀπόφασσε τὴν 15ην Νοεμβρίου 2016 πραγματοποίηση τῆς ἐτήσιας Γενικῆς Συνέλευσιν τοῦ Ἱεροῦ Συνεδσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος στὸν Ἱερὸ Ἐνοριακὸ Ναὸ Ἀγίου Ἐλευθερίου (ὁδοῦ Ἀγορών) τῆς Ἱερᾶς Αρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τὴν Τρίτη 21 Φεβρουαρίου 2017... Κεντρικὸς ὁμιλητὴς ὀρίσθηκε ὁ Θεολόγος καὶ Διδάκτωρ Νομικῆς, Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος Βασιλεὺς Τρομυλίου, ἐπὶκαιρο θέμα, τὸ ὁποῖο θὰ ἀνακονισθῇ... Τὸ Δ. Σ. εἶχε ἀποστείλει τὸ ὑπ' ἀριθρ' 9/29/09/2016 ὑπομνήμα στὸν Μακαριώτατο καὶ στὴν Ἱερὰ Σύνοδο, μετὸ ὁποῖο ἐπὶνέφερε τὸ πάγιο αἴτημα τοῦ Ι.Σ.Κ.Ε. γιὰ τὴν συμμετοχὴ ἐκπρωσώπου του, ὁσάκις συζητήσονται θέματα ποὺ ἀφορροῦν τὸν Ἑθνηριακὸ κλῆρο στὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Μέχρι σήμερα δὲν ὑπῆρξε καμία ἀπάντησις πρὸς τὸν Ι.Σ.Κ.Ε.»

Ὁ κ. Ράμα καὶ ἡ Μεγάλὴ Ἀλβανία

Εἶναι τόσο δεινὴ ἡ κατάστασις στὴν ὁποία ἔχει περιέλθει ἡ Πατρίδα μας, ὥστε φτάσαμε στὸ σημεῖο νὰ μὰς περιγελοῦν καὶ οἱ βόρειοι γείτονές μας. Αὐτὸ διαπιστώθηκε ἀπὸ τὴν συνέντευξή ποὺ παραχώρησε ὁ ἀλβανὸς πρωθυπουργὸς κ. Ἐνρι Ράμα σέ Ἑλληνα δημοσιογράφου. Κατάστασι ἡ ὁποία ὀφείλεται στοὺς πολιτικοὺς τῆς Χώρας μας, οἱ ὁποῖοι μετὴ τῆς ἐπιλογῆς καταφέρναν νὰ μὰς καταδικάσουν σὲ οικονομικὴ χρεωκοπία, με ἀποτέλεσμα ἡ Ἑλλάδα τόσο οικονομικὰ ὅσο καὶ στρατιωτικὰ νὰ ἔχη ἀποδυναμωθῇ. Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀλβανίας μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε ὅτι «Δὲν ἔχομε καμία βλάβη, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει τέτοιες βλάβεις σὰν τὴν ἀλλαγὴ συνόρων, στρατηγικὴ ὁληοδὴ νὰ πάρει ἕνα κομμάτι τῆς Ἑλλάδος ἢ ἕνα κομμάτι τῆς Σερβίας ἢ ἕνα κομμάτι τῆς «Μακεδονίας», γιὰ νὰ φιάξῃ τὴν «Φυσικὴ Ἀλβανία»». Ἡ χώρα ἡ ὁποία μετὰ ἀπὸ σαράντα πέντε χρόνια κομμουνιστικῆς δικτατορίας, ἐρεῖμο οικονομικὰ, κατάφερε νὰ ἀνακάμψῃ οικονομικὰ ἀπὸ τὰ ἐμβάσματα ποὺ ἔστειλαν γιὰ πολλὰ χρόνια οἱ Ἀλβανοὶ ἐργαζόμενοι ἀπὸ τὴν Χώρα μας. Καὶ σήμερα ὁ κ. Ράμα, γιὰ νὰ μὰς εὐχαριστήσῃ δηλῶναι ὅτι «Ἡ Ἀλβανία θὰ μπορούσε νὰ ἀποτελεῖ μία ἐξαιρετικὴ ἐπενδυτικὴ ευκαιρία γιὰ πολλοὺς Ἑλληνες, Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλλάδα θὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν συνεργασία μετὴν Ἀλβανία καὶ τοὺς Ἀλβανούς». Δηλαδή ἔχομε ζήτησε τόσο πολὺ, ὥστε οἱ γείτονές μας νὰ νομίσουν ὅτι, ὅπως οἱ νῆαι ἐπιστήμονες γιὰ λόγους οικονομικοὺς πηγαίνουν σὲ χώρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ στὴν Ἀμερικὴ ἀναζητῶντας ἕνα καλύτερο οικονομικὸ μέλλον, θὰ πάνε καὶ στὴν Ἀλβανία;

Ἐτοῖς σήμερα ἡ Ἑλλάδα ἐξ Ανατολῶν ἀμφισβητεῖται ἀπὸ τὸν κ. Ἐρντογάν, ὁ ὁποῖος μετὴ κάθε ευκαιρία δηλώνει ὅτι δὲν ἀποδέχεται τὴν Συνθήκη τῆς Λωζάννης καὶ μιλᾷ γιὰ γκρίδες ζῶντες στὴν περιοχὴ τοῦ Αἰγαίου. Τώρα καὶ ὁ κ. Ράμα ἀμφισβητεῖ καὶ αὐτὸς τὴν περιοχὴ τῆς Ἡπείρου, τῆς πρὶν Τσαμουρίας, ὅπως χαρακτηριστικὰ λέει καὶ μιλᾷ καὶ αὐτὸς γιὰ γκρίδες ζῶντες στὸ ἴονιο πέλαγος. Ἄς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ὁ πρὶν πρωθυπουργὸς τῆς Ἀλβανίας κ. Σαλί Μπερία πρὶν ἕνα μῆνα εἶχε καταγγείλῃ μέσα στὴν Ἀλβανικὴ Ἐθνοσυνέλευσιν τὴν κυβερνήσῃ τοῦ κ. Ράμα ὅτι εἶχε χρηματιστῇ (ὑπονοώντας τὴν Τουρκία), γιὰ νὰ ἀκυρωθῇ ἡ συμφωνία γιὰ τὸν ὁρισμὸ τῆς ὑφαλοκρηπίδας μετὰ τὴν Ἑλλάδα, δηλώνοντας ὅτι «Θέλω νὰ πῶ στοὺς Ἀλβανούς: σύντομα θὰ καταλάβετε πῶς τὰ συμφέροντα ἐξυπηρετᾷτε καὶ σὰς τὸ δηλώνω με ἀπόλυτη πεποίθησιν ὅτι τὸ κάνετε γιὰ λογαριασμὸ τρίτου πράγματος. Ἡ ἱστορία θὰ τὸ ἀποδείξῃ». Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀλβανίας εἶπε ἀκόμα ὅτι «Εἶναι δυνατόν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ εἶναι 80 χρονῶν, γυναικεὶς καὶ ἄνδρες, ποὺ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὰ σπίτια τους, νὰ μὴ μποροῦν νὰ πᾶνε πίσω νὰ τὰ ἐπισκεφθοῦν;». Λές καὶ ἔχομε ξεχάσει ὅτι αὐτοὶ οἱ 80χρονοι πρὶν ἀπὸ ἑβδόμην-

Ἐμφανὴς ἡ διάθεσις τοῦ Φαναρίου νὰ ἀποκτήσῃ δικαιώματα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Πρὶν καλὰ καλὰ στεγνώσει τὸ μελάνι ἀπὸ τὰ ὁσα σὰς εἶχα γράψει σχετικὰ μετὸς «ἱεροῦς... κεραυνολοῦ» τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου κατὰ τὸν Ν. Φίλη καὶ ὅτι αὐτοὶ ὀφείλονται ὀχι τόσο στὸ μᾶθημα τῶν Ὀρθοσκευτικῶν ἀλλὰ κυρίως στὶς ἐπιπτώεις τοῦ μετὸ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου μέρους τοῦ ἐδῶ τοποτηρή τοῦ, μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀμφιλόχιου, ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Βαρθολομαῖος ρίχνει τὸ «προεδιοπονητικὸς βολὰς» κατὰ δύο μητροπολίτων μετὴ αὐστηρὴ ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν. Ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης κατηγορεῖ εὐθέως τοὺς Μητροπολίτας Πειραιῶς Σεραφεὶμ καὶ Καλαβρυτῶν Ἀμβρόσιο ὅτι δροῦν κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου καλλιεργώντας κλίμα καὶ ὑποκινώντας πιστοὺς ἐναντίον τῶν ἀποφάσεων καὶ τῆς ἰσχύος τῆς Μεγάλης Συνόδου τῆς Κρήτης. Ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος ζητᾷ ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος νὰ λάβει μέτρα ἐναντίον τῶν δύο μητροπολίτων, διαφορετικὰ θὰ τοὺς θέσει σὲ «ἀκοινωνήσια», δηλαδὴ θὰ διακόψει κάθε σχέση μαζί τους, ὅπως εἶχε συμβεῖ μετὸν μακαριστὸ Χριστόδουτο.

Ἡ «φωλιὰ» στὶς σχέσεις Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου καὶ Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶχε ἐκδηλωθεῖ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Χριστόδουλου, ἀναίμωτα πτωχώθηκε τὸ περασμένον καλοκαίρι κατὰ τὴ σύγκλησιν τῆς Μεγάλης Συνόδου τῆς Κρήτης, ἀφοῦ ἀρκετοὶ ἀρχιερεῖς εἶτε ἐξέφρασαν ἐπιφυλάξεις εἶτε ἀρνήθηκαν νὰ παρευρεθοῦν, προκαλώντας ποικίλα σχόλια στὸ προσκήνιο καὶ τὸ παρασκήνιο τῆς Συνόδου. Ἡ πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ ἀποστέλλεται κατὰ τὸ Φανάρι πρὸς τὴν Ἀθήνα σὲ μία περίοδον ποὺ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἱερωνύμος ὑμῶνει τοὺς τόνους καὶ ἀνασφύει ἀπὸ τὸ σενιτικό τοῦ μακαριστοῦ Χριστόδουλου τὰ Ἀδάρρα μετὸ στόχο νὰ διατηρήσῃ -ὅπως λένε κύκλοι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς- «ἀναλωίσαια τὰ ἑλληνορθόδοξα χρώματα». Ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συντάσσει τὴν ἐπιστολὴν πρὸς Ἱερωνύμον ἐν εἰδεί τελεσηγράφου καθὼς ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἔχει πετύχει κατὰ τὸν πρόσφατον ἀνασχηματισμὸν τὸν ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ Ὀρθοεκυματῶν νὰ μὴ βρίσκεται ὁ Ν. Φίλης ἔδω ἄλλα οὔτε καὶ ὁ Γ. Κατρούγκαλος, ἑτερος φίλος τοῦ

Δικαιώματα

Τὰ τελευταῖα χρόνια εἶναι ἐμφανὴς ἡ διάθεσις τοῦ Πατριαρχεῖου νὰ ἀποκτήσῃ δικαιώματα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, γεγονὸς ποὺ προκαλεῖ ἐντονον προβληματισμὸ στὸν ἀρχιεπισκοπικὴν κατωκία. Ὁ μητροπολίτης τῶν Νέων Χωρῶν ἀποτελοῦν τὸν κυρτὸ πῆδὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχῃ Βαρθολομαῖου καθὼς πιστεύει ὅτι θὰ πρέπει μετὰ ἀπὸ ἐνενήντα χρόνια νὰ ἐπανέλθει στὴ δικαιοδοσίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου.

Δικτάτωρ ὁ Ἀρχ. Κύπρου διὰ τὸ Κολυμβάρι. Τί εἶπε διὰ τὸ Κυπριακὸν

Στὴν ἐρώτησιν ποῖες εἶναι οἱ σκέψεις καὶ οἱ ἀξιολογήσεις σας εἴπειτα ἀπὸ τὸ ναυαγίον τῶν συνομιλιῶν στὸν Μόντε Πελεράν τῆς Ἑλβτίας, εἶπε, «δὲν με ἐξέπληξε διότι ἡ στάσις μου πάντοτε ἦταν ἡ ἴδια καὶ πίστευα ὅτι δὲν πρόκειται νὰ φτάσουν στὸ τέλος, δηλαδή δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἔχομε συμφωνία, διότι οἱ Τοῦρκοι θέλουν τὰ πάντα».

Ὁ κ. Λεβέντης, στὴν ἀντιρῶνήσι τοῦ ἐξήρξε τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐκλῆπτονος πρῶην Προέδρου Κωστῆ Στεφανόπουλου... «...Ἥρα λαοῖτον νὰ δώσω τὸ παρὸν τῆς Ἑνωσις Κεντρώων, στὴν μεγάλῃ αὐτῇ μέρα καὶ νὰ στρίψω τὸ πρόσωπο τοῦ Παναγιωτάτου...».

Ὁ Μακαριώτατος ἀπεκάλυψε πῶς «παρακαλοῦσα τὸν Πρόεδρο Ἀναστασιάδη κάθε φορὰ νὰ εἶναι ἀπατητικός, γιατί δὲν περνοῦν ἀπὸ τὸν λαὸ οἱ θέσεις τῶν Τοῦρκων. Τὸ ἔλεγα πῶς, ἐὰν συγκατανεύσεις μετὴ ἐκεῖνα ποὺ θέλει ἡ Ἀγκυρα, διότι δὲν εἶναι ὁ Ἀγκιτῆ, εἶναι ἡ Ἀγκυρα ποὺ ἔχει τὸ ἐπᾶνω χερί, αὐτὰ δὲν περνοῦν ἀπὸ τὸν λαόν».

Τοῦ εἶπε ἀκόμα πῶς «ἀφοῦ ὡς Ἐκκλησία σοὺ δίνουμε στήριγμα, θέλουμε ἡ διεκδίκησις νὰ εἶναι σὲ ὑψηλὰ ἐπίπεδα οὕτως ὥστε νὰ κάνουνε ἕνα κράτος ποὺ νὰ δουλεύει. Τοῦ ἔλεγα ἐπιμύνησι, ἰδίως τὸν τελευταῖο καιρὸ, Πρόεδρε, ἤθελαν οἱ Τοῦρκοι διχοτόμησιν ἀπὸ τὸ 1954 πρὶν τὸν ἀγῶνα τῆς ΕΟΚΑ, εἴπειτα ἀπὸ 20 χρόνια τὸ 1974 διὰ τῆς ἐισβολῆς τὸ πέτυχαν, ἄλλα ἀνευ τῆς υπογραφῆς μας αὐτὸ σημαίνει μηδέν».

Εἶδαν ὅτι δὲν εἶχαν πληθυσμὸ, ἔφεραν πέρα τὸν 300 χιλιάδων ἐποίκων καὶ ἔχουν καὶ πληθυσμὸ. Τώρα θὰ ζητήσουν τὸ τρίτο, γιὰ νὰ ἀποκληρωθεῖ ἡ προστάθθει τους, κι αὐτὸς ὁ τρίτος στόχος εἶναι ἡ κρατικὴ ὑπόστασις. Τοῦ εἶπα τὸ κ. Ἀναστασιάδη δὲν θὰ δώσεις κρατικὴ ὑπόστασις, ἐὰν δὲν προσυγενοῦν οἱ Τοῦρκοι καὶ κάνουνε σωτὸ Κράτος, κι ὅχι ἕνα θνησιγενὲς κατασκευασμα, τὸ ὁποῖο θὰ καταρρεύσῃ καὶ δὲν θὰ μείνῃ πίσω. Εἰς αὐτὸ θέλω νὰ ζητησῶ τὸ χερί σὺν τραπεζίτῃ νὰ πατήσεις πόδι, γιὰ νὰ κάνουνε ἕνα νέον, σύγχρονον, Εὐρωπαϊκὸ Κράτος με ἀρχὲς ποὺ δέπνουν τὰ ὑπόλοιπα Κράτῃ τῆς Εὐρώπης».

Ὁ Μακαριώτατος εἶπε, πῶς, ὁ

τὰ χρόνια συνεργάσθηκαν μετὰ κατοχικὰ ναζιστικὰ στρατεύματα, γιὰ νὰ ἐξοντωθοῦν τὸν χριστιανικὸ πληθυσμὸ τῆς Ἡπείρου.

Ὁ κ. Ράμα μιλώντας γιὰ τὴν καταδράση τῶν ἑλληνικῶν κισμάτων στὴν Χειμάρρα εἶπε, ζήτηντας ὑποκριτικὰ συγγνώμην στὸ τέλος, ὅτι «Ὁ Δῆμαρχος θέλει νὰ ἀνανεώσει τὸ δημόσιο χώρο. Αὐροὶ τελείωσε μετὴ τὴν προκυμῖα, τώρα τὸ δεύτερο μεγάλου σχεδίου ἀφορὰ αὐτὰ τὰ 18 κτίρια. Δώδεκα ἀπὸ αὐτὰ ἦταν παρόνομα, ἐξ ἀπὸ αὐτὰ νόμιμα. Γιὰ τὰ ἐξ ἀπὸ αὐτὰ, ἐφαρμόζονται οἱ προβλεπόμενες διαδικασίες ἀπαλοκήρυξης. Κι ὅταν μιλᾶμε γιὰ κτίρια, θὰ πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι μιλᾶμε γιὰ περὶπτερα, πλυντήρια αὐτοκινήτων, ἕνα ἢ δύο νόμιμα πανδοχεῖα, ἐὰν δὲν κάνω λάθος, ἕνα στίπι καὶ κάποια παλιὰ κτίρια, ποὺ εἶναι σχεδὸν γκρεμισμένα». Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἡ ἑλληνικὴ ὁμογένεια στὴν Ἀλβανία καταγγέλλει ὅτι «Μὲ διαδικασίες ἐξέτρῃς ἡ Ἀλβανικὴ κυβερνήσῃ ὑλοποιεῖ μεθοδικὰ σχέδιο ὑφαρπαγῆς ἰδιοκτησίων ὁμογενῶν τῆς Χειμάρρας, μετὸ στόχο νὰ τῆς διαθέσῃ στὴ συνέχεια σὲ ἐγχώριους καὶ ξένους μεγαλοεργολάβους ποὺ θέλουν νὰ μετατρέψουν τὴν παραθαλάσσια περιοχὴ-φιλέτο σέ... Ἀλβανικὴ ριβιέρα!». Ἐτοῖ μετὰ τὴν ἀμφισβήτηση ἀπὸ τὴν Ἀλβανικὴν κυβερνήσῃ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου μετὸν «νομὸν περὶ τῆς νέας διοικητικῆς διαίρεσις μετὴ διευρυνόμενος δημούς», κἀπὸ σὰν τὸν δόκ μὲς «Καλλικράτῃ», ἔγινε ξεκαθάρο πῶς μέσα ἀπὸ τὸν νόμο αὐτὸν στόχος εἶναι καὶ ὁ πολιτικὸς ἐκμνηστενισμὸς τοῦ βορειοηπειρωτικοῦ Ἑλληνομοῦ», ποὺ ἔχουν σκοπὸ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἐκλέγουν Ἑλληνες δήμαρχοι, ὅπως καταγγέλλουν οἱ Ἑλληνες ὁμογενεῖς καὶ τώρα προχωροῦν καὶ στὴν καταπάτησιν τῶν περιουσιῶν τους μετὸ καινοῦργον πρόγραμμα «ἀνανέωσις τῶν πόλεων».

Μετὰ τῆς ἐπεκτατικῆς βέλειψῃς τῆς Τουρκίας πρὸς τὴν Συρία ἄλλα καὶ τῆς παραβιάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἐναέριου χώρου τώρα καὶ ἡ γείτων χώρα μιλᾷ γιὰ τὴν Μεγάλῃ Ἀλβανία, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνῃ περιοχὰς τοῦ Μαυροβουνίου, τῶν Σκοπίων καὶ τῆς Θεσσαλίας καὶ τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαιώνεται καὶ μετὴν σύλληψιν στὴν Κაკαβρία, πρὶν ἑκοσι μέρες τῶν δύο ὑπαλλήλων τοῦ Ἀλβανικοῦ ΥΠΕΞ, ποὺ μετέφεραν προπαγανδιστικὸ ὑλικὸ στὴν Χώρα μας, ἀπὸ βιβλία μὲν καὶ χάρες τῆς Μεγάλῃς Ἀλβανίας. Ἀναρωπιόμαστε σὲ μία ἐποχῇ, ὅπου ἡ βία, οἱ ἀναταραχὲς καὶ τὸ ἀνθρώπινον δράματι ἔχουν γίνει καθημερινότητα, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μιλᾶμε γιὰ Μεγάλῃ Ἀλβανία; Μήπως υπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ μεταφέρουν τῆς καταστάσεως τοῦ ζῶνι οἱ ἄνθρωποι στὴν Συρία καὶ στὰ Βαλκάνια. Δὲν καταλαβαίνου οἱ πολιτικοὶ μας, ὅπως ὁ κ. Ζουράρις, ὁ ὁποῖος δῆλωσε «νὰ γίνουν καὶ ἄλλα τῶμα» καὶ βαρύν ἔτσι τὸν κίνδυνον ἐνὸς τῶν τευχῶν; Ἐμπέλους ποτε θὰ ζυτηήσουμε;

Γ.Κ.Τ.

Τὸ Φανάρι θὰ γίνῃ κρατίδιον;

Μὲ τὴν ὑποτιθεμένην λήξιν τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως θάναται νὰ βατικανοποιηθῇ; Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ν. Σίμου εἰς τὴν ἐφημερίδα ΠΑΡΑΠΟΛΙΤΙΚΑ τῆς 26ης Νοεμβρίου 2016:

«Ἡδὴ Τοῦρκοι ἀξίωματοῦχοι τῆς διπλωματικῆς ὑπηρεσίας τῆς γείτονος ἐξετάζουν τὰ μελλοντικὰ ἐνδεχόμενα σημαντικῶν ἀλλαγῶν στὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς χώρας τους, ὅπως, παραδείγματος χάριν, τὸ τί θὰ συμβεῖ τὸ 2023, ὅταν ἐκτινέι, ὅπως οἱ ἴδιοι ὑποστηρίζουν, ἡ Συνθήκη τῆς Λωζάννης καὶ τὰ σημερινὰ νέα σύνορα τῆς Τουρκίας, ὅπως ἐπίσης διατείνονται, θὰ εἶναι παρκαρμένα. Κἀπὸ ποὺ οὐδὼς ἔχει ἀποσυχλοῖσθαι τὰ τελευταῖα χρόνια τὴν ἑλληνικὴν πλευρά, παρὰ τῆς συνεχεῖς ὀχλήσεως καὶ προκλήσεως στὴν πράξῃ ἀπὸ τὴν Τουρκία. Ἀμερικανικὰ sites ποὺ ἀσχολοῦνται μετὴ θέματα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἔκαναν πρόσφατα ἀναφορά -με ἀφορμὴ τὴν τουρκικὴ ἐκδοχὴ περιπιθανῆς ἐκπονής τῆς ἰσχύος τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης- σὲ μυ-

Ἡ Οὐκράνία ὁδεύει πρὸς αὐτοκεφαλίαν

Ἐχουν ἐνταθῇ αἱ ἐπαφαὶ τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου μετὸ πολιτικούς παράγοντας τῆς Οὐκρανίας, δεῖγμα ὅτι αἱ πιέσεις δι' αὐτοκεφαλίαν πολλὰπλασιασζονται. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἀνακοινωθέν τοῦ Πατριαρχεῖου τῆς 19ης Νοεμβρίου 2016:

«Τὸ Σάββατον, 19ην Νοεμβρίου, ὁ Ἐρχ. κ. Andrii Parubiy, Πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῆς Οὐκρανίας, ἐπισκεφθὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Ἀ. Θ. Παναγιότηα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Βαρθολομαῖον, Ὅστις ἐδέχθη αὐτὸν ἐν τῷ ἐπισήμῳ Γραφεῖῳ Του καὶ ἔσχε μετ' αὐτοῦ ἐγκάρδιον μακρὰν συνομιλίαν, παρουσίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σμύρνης κ. Βαρθολομαίου, Αρχιγραμματέωντος, καὶ τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Χριστοπόλεως κ. Μακαρίου. Τὴν Ἀ. Ἐξοχήτητα συνοδεύουν ὁ Ἐρχ. κ. Andrii Sybilia, Πρέσβυς τῆς Οὐκρανίας ἐν Ἀγκύρᾳ, μετὰ τοῦ ἐν τῇ Πόλει Γεν. Προξένου τῆς Χώρας

Ἐντμ. κ. Vasyil Bodnar, καὶ οἱ συνοεργάται αὐτῆς Ἐντμ. κ.κ. Petro Bondar, Προσωπάρχης τοῦ Κοινοβουλίου, Ostap Kryvach, Σύμβουλος, καὶ Andrii Gonyalyn, Γραμματεὺς Ὑπουργοῦ τοῦ Προέδρου, ἀπεδέθησαν δεξὶ τῷ ὑψηλῷ ἐπισκέπτῃ αἱ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Πρωτοκόλλου προβλεπόμενα τιμὰς».

Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα romfea.gr τῆς 19ης Νοεμβρίου 2016:

«Ὁ κ. Αντρέι Παρούμπι μετὰ τὸ πέρασις τῆς συνάντησῃς δῆλωσε ὅτι: Ὅτι σχέσεις μετὰξὺ Κιέβου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου πρέπει νὰ εἶναι πῶς κοντὰ στὴν ἐπίτευξιν σχηματισμοῦ μίας ἐνιασίας ἐθνικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στὴν Οὐκράνιᾳ». Ἐπίσης ὁ κ. Παρούμπι εὐχαρίστησε τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχην γιὰ τὴν συνάντησιν καὶ τὸν κάλεσε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸ οὐκρανικὸ Κοινοβούλιον. Ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχῃς κ. Βαρθολομαῖος δῆλωσε ὅτι: «Θαυμάζουμε καὶ ἀγαπᾶμε τὸν οὐκρανικὸ λαὸ καὶ εὐχόμαστε σύντομα νὰ σὰς ἐπισκεφθοῦμε».

Τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἡ βρετανικὴ διπλωματία

Συνέντευξιν ἀπὸ τὸν ἀπερχόμενον πρέσβυν τῆς Βρετανίας κ. Τζὸν Κίτμερ ἔλαβεν ὁ πολιτικὸς συντάκτης τοῦ «Βήματος» κ. Π. Παπαδόπουλος. Ὁ Πρέσβυς ἀναφέρει ὅτι μία ἀπὸ τὰς συγκλονιστικωτέρας ἐμπειρίας τῆς ζωῆς τοῦ ἥτο ἡ ἐπίσκεψις τοῦ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος Συμφώνως πρὸς τὸ περιοδικὸν ΒΗΜΑgazino τῆς 20ῆς Νοεμβρίου 2016:

«Ἡ τρί